

Državom i pravom protiv akademske čestitosti

**(u navođenju izvora korištenih
u znanstvenim radovima)**

IZVJEŠTAJI I DOKUMENTI

PRIREDIO: Ivica Grčar

ZAGREB, MMXVIII.

ISBN 978-953-58467-3-4

I M P R E S S U M

IZDAVAČ

Vlastito izdanje
Grčar, Ivica
Nova Ves 48
10000 Zagreb

PRIREDIO I UREDIO

Ivica Grčar

ISBN 978-953-58467-3-4

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretisnut
bez suglasnosti nakladnika i nositelja autorskih prava.

SADRŽAJ

I.	UVOD	5
II.	NESPORNI PLAGIJAT	7
III.	PROTIV ODBORA ZA ETIKU	7
IV.	CITIRANJE WIKIPEDIJE	8
V.	MOBBING NA PRAVNOM FAKULTETU	9
VI.	“POPLJUVANI” ZAKON	10
VII.	NADLEŽNOST ZA ETIKU (!?)	11
VIII.	NOVINARSKA ANALIZA ODLUKE USTAVNOG SUDA	12
IX.	OBUSTAVLJANJE OBJAVLJIVANJA INFORMACIJA	14
X.	OBJAVLJIVANJE	15
XI.	PODVALA POVJERENICE ZA INFORMIRANJE	16
XII.	PRIJETNJE KAZNENIM PROGONIMA	17
XIII.	ETIČKO POVJERENSTVO FILOZOFSKOG FAKULTETA	20
XIV.	TAJNE SLUŽBE	21
XV.	POLOŽAJ ODBORA ZA ETIKU	22
XVI.	UMJESTO ZAKLJUČKA	24
XVII.	DOKUMENTI	26
XVIII.	PRILOZI	159

I. UVOD

Na početku je bilo zamišljeno novinarski istražiti i obraditi temu o pokušajima obustavljanja objavljivanja Mišljenja Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju o “nekorektnom prenošenju, prepričavanju i sažimanju tuđih tekstova” u disertaciji Miroslava Šeparovića, predsjednika Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Odmah se pokazalo da novinarska istraživanja treba proširiti i na niz popratnih događaja i okolnosti.

Uočeno je vjerojatno dogovorno upravnopravno i sudsko djelovanje prijavljenih zbog akademske (ne)časnosti na zaustavljanju objavljivanja informacija o mišljenju Odbora za etiku, ometanje i sprečavanje rada etičkih povjerenstava na fakultetima, pa i potpuna “blokada” rada etičkih povjerenstva i na razini sveučilišta. I Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, kojega imenuje Hrvatski sabor, “pao je u nemilost” vlasti.

Usporedno su na svjetlo dana počeli izlaziti dokumenti “iz pozadine”, o skrivenim postupcima obezvredživanja i trivijaliziranja načela i etičkih pravila akademske čestitosti u navođenju korištenih tuđih radova.

Započelo je produbljivanje razlika između formalno-pravnih prosudbi i etičkih vrijednosnih prosudbi o navođenju izvora rabljenih u objavljenim znanstvenim radovima (razlike u pristupu između pravnika i članova akademske zajednice).

Vrhunac pravnog nasilja nad etičkim vrijednosnim prosudbama bila je prijetnja Miroslava Šeparovića, predsjednika Ustavnog suda, koji je nakon objavljivanja mišljenja Odbora za etiku o “nekorektnom prenošenju, prepričavanju i sažimanju tuđih tekstova” u njegovoј disertaciji, u medijima javno zaprijetio da će ”...gospoda iz tog Odbora svoje umotvorine morati objasniti pred Državnim odvjetništvom i policijom” (pogledati, primjerice, izjavu objavljenu na strani 3. Večernjeg lista, od 13. veljače 2018., ili u bilo kojem od ostalih medija).

Pitanja pridržavanja ili izbjegavanja akademske čestitosti, morala i poštenja u navođenju korištenih izvora imaju znatno veće značenje od onoga koji se javnosti prikazuju površnim medijskim informacijama o tzv. plagijatorskim aferama.

Primjerice, prema popisu stanovništva 2011. godine, 11 702 osobe izjasnile su se kao doktori znanosti. Unatoč tih 11 702 doktora znanosti, Republika Hrvatska bilježi dugoročnu stagnaciju u razvoju (gotovo pola stoljeća). BDP je u 1980. godini iznosio 26,8 milijardi USD, a 2013. godine samo 27,5 milijardi USD, odnosno rastao je prosječno oko nedovoljnih 0,1 posto godišnje (istraživanje: Ivo Družić: HAZU – Čimbenici dugoročne razvojne stagnacije hrvatskoga gospodarstva 15. 3. 2017.).

U ovoj publikaciji objavljaju se sudske i ostale dokumente o pokušajima zaustavljanja informiranja javnosti o ocjenama etičnosti znanstvenih uradaka dužnosnika, tako da čitatelji ne moraju nekritički prihvati isključivo tuđe ocjene i mišljenja, već na osnovi objavljenih dokumenta mogu i sami donositi vlastite ocjene i zaključke.

II. NESPORNI PLAGIJAT

Etičko povjerenstvo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, dostavilo je 27. siječnja 2016. Upravi Fakulteta mišljenje o plagijatu u pisanju udžbenika "Financijsko pravo i financijska znanost".

Etičko povjerenstvo Pravnog fakulteta je utvrdilo: "...svaki član povjerenstva samostalno, te svi zajedno jednoglasno, da su svi dijelovi poglavljia udžbenika 'Financijsko pravo i financijska znanost' (tekst na str.: 251. – 254. te 255. – 257.) na koje je ukazano u prijavi nesporno plagijat, odnosno najvećim dijelom prijevod izvornika na engleskom jeziku te da su trebali biti kao takvi i označeni".

Na završetku mišljenja Etičko povjerenstvo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu naglašuje: "...jednoglasno smatramo da je povrijeđen Etički kodeks Sveučilišta u Zagrebu (2007.) koji svaki oblik plagiranja proglašava povredom Etičkog kodeksa (čl. 19. st. 1.) te obvezuje u odredbi čl. 19. st 2. sve članove akademske zajednice koji sudjeluju u znanstvenoistraživačkom i umjetničkom radu, da moraju jamčiti za izvornost objavljenih znanstvenih radova i umjetničkih djela, autorstvo kojih im se pripisuje, te točnost i poštenje u prikazivanju i navođenju informacija o porijeklu ideja i navoda kojima su se u radu koristili".

DOKUMENT 1 (str. 26): Mišljenje Etičkog povjerenstva Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Klasa: 052-02/16-14/21. Ur. br. 15-16/2, od 27. siječnja 2016.

Prof. dr. sc. Dubravka Hrabar kao dekanica Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu izrekla je 22. ožujka 2016. prof. dr. sc. Nikoli Mijatoviću zbog "...nespornog plagiranja Upozorenje na obveze iz radnog odnosa".

DOKUMENT 2 (str. 29): Obavijest o izrečenom Upozorenju na obveze iz radnog odnosa. Klasa: 052-02/16-14-21. Ur. br. 380-16-9, od 29. ožujka 2016.

Ako se zbog "nespornog plagiranja" sveučilišnog udžbenika zaposlenom profesoru može izreći samo opomena, postavlja se pitanje što bi taj profesor sve trebao počiniti da mu se može izreći stroža sankcija, primjerice, izvanredni otkaz ugovora o radu?

No izricanje opomene za "nesporni plagijat" zapravo više govori o stavu prof. dr. sc. Dubravke Hrabar prema plagiranju i plagijatorima, a što se brzo pokazalo u dalnjim novinarskim istraživanjima

III. PROTIV ODBORA ZA ETIKU

Ni mjesec dana nakon zaprimanja tog mišljenja Etičkog povjerenstva Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, dekanica prof. dr. sc. Dubravka Hrabar 29. veljače 2016. upućuje pismo prof. dr. sc. Damiru Borasu, rektoru Sveučilišta u Zagrebu. U pismu dekanica Hrabar proturječno navodi: "Na Pravnom fakultetu u tijeku je postupak u vezi s jednom prijavom za navodni plagijat".

Pogrešno i neistinito!

Na Pravnom fakultetu u Zagrebu nije u tijeku, nego je tada već bio završen postupak, i nije navodni plagijat, nego je fakultetsko Etičko povjerenstvo jednoglasno utvrdilo nesporni plagijat.

U pismu dekanice Hrabar rektoru Borasu predlaže se, nadalje, da Sveučilište u Zagrebu “pokrene postupak pred Ustavnim sudom protiv sporne odredbe Izmjena i dopuna Etičkoga kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju”, s (tobožnjim) ciljem da se onemogući da Odbor za etiku narušava autonomiju Sveučilišta (Odbor za etiku ne bi trebao biti “završna instancija”).

DOKUMENT 3 (str. 30): Pismo dekanice Hrabar upućeno rektoru Borasu 29. veljače 2016. Klasa: 602-04/16-14/65. Ur. br: 251-55-16-1.

DOKUMENT 4 (str. 32): Zapisnik 2. sjednice Rektorskog zbora Klasa: 602-04/15-05/43 Ur. broj: 380-230/071-16-2 od 4. studenoga 2016. o prihvatanju inicijative dekanice Hrabar.

Pritom se u pismu dekanice Hrabar upućenom rektoru Borasu ne dovodi u pitanje “pravo Odbora za etiku da raspravlja o pojedinačnim slučajevima etičke prihvatljivosti ili neprihvatljivosti”, nego se samo problematizira to što je Odbor kao krovno – nacionalno etičko tijelo protivno autonomiji “nadređen” etičkim povjerenstvima na sveučilištima i fakultetima.

Kasnije će, osobito Miroslav Šeparović, prorektor Sveučilišta u Zagrebu, prof. dr. sc. Ante Čović i odvjetnik Maro Mihočević, osporavajući “nadređenost”, dokazivati i da Odbor za etiku ne može donositi mišljenja o pojedinačnim slučajevima “etičke prihvatljivosti ili neprihvatljivosti” dvojbenih znanstvenih uradaka i disertacija.

IV. CITIRANJE WIKIPEDIJE

Činjenica je da je dekanica Hrabar to pismo rektoru Borasu uputila u vrijeme kada se na sve načine pokušavalo zaustaviti objavlјivanje mišljenja Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju o (ne)etičnosti u preuzimanju sadržaja bez navođenja izvora u znanstvenom članku Pave Barišića koji je 2016. godine bio ministar znanosti i obrazovanja u Vladi premijera Plenkovića.

Da podsjetimo, u korištenju izvora u članku “Does Globalisation Threaten Democracy”, koji je 2008. godine objavio Barišić u časopisu “Synthesis philosophica” 46 (god. 23., br. 2. str. 297. – 303.), nisu korektno označeni dijelovi prepisani od Samuela P. Huntingtona i Stephena Schlesingera.

Uzgred i dodatno, podsmjeh akademске zajednice Barišić je izazvao navođenjem Wikipedije kao izvora korištenog u svojem članku.

Zbog takvog konteksta i tajminga, nije nerazumno sumnjati da je pismo dekanice Hrabar bilo unaprijed dogovorenog kako bi rektoru Borasu poslužilo za pokretanje postupka na Ustavnom sudu radi “oduzimanja ovlasti” Odboru za etiku sa svrhom zaustavljanja donošenja mišljenja Odbora za etiku o (ne) etičnosti u objavljenom članku tada aktualnog ministra znanosti i obrazovanja.

U to vrijeme još nije bilo izgledno da bi na raspravu na Odboru za etiku mogla doći i tema o postupku izrade disertacije Miroslava Šeparovića, kojemu je mentorica bila ista prof. Dubravka Hrabar (ali nešto kasnije se Šeparović zbog disertacije morao ipak izuzeti od odlučivanja na sjednici Ustavnog suda o “oduzimanju ovlasti” Odboru za etiku).

V. MOBBING NA PRAVNOM FAKULTETU

Ustavni sud je 12. siječnja 2015. “suspendirao obiteljski zakon” za što se snažno zalagala, pa čak i najavljivala da će taj zakon (kako je Šeparovićeva mentorica, prof. dr. sc. Dubravka Hrabar, doslovno izjavila) “popljuvati” (pogledati dokumente 6. – 8., zapisnike s ročišta u sudskom postupku. Posl. br. Pr-4058/2013).

Riječ “popljuvati” zbilja nije primjerena akademskoj razini sveučilišnog nastavnika.

Zbog toga što se “drznula” surađivati u radnoj skupini za pripremu teksta suspendiranoga obiteljskog zakona i odbijala ga “popljuvati”, docentica Ivana Milas Klarić s Katedre obiteljskog prava na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu “pada u nemilost” kod nadređenih joj kolegica na Katedri. Nakon toga je pokrenula čak i sudski postupak “radi zaštite dostojanstva radnika” (mobbinga).

DOKUMENT 5 (str. 36): preslika prve stranice tužbe docentice Milas Klarić u spisu arhiviranom na Općinskom radnom sudu u Zagrebu. Posl. br. Pr-4058/2013.

Uvidom u taj sudski spis mogu se u zapisnicima s ročišta pročitati pitanja odvjetnika i odgovori svjedoka o tome “imaju li saznanja da je prof. Hrabar dala nalog docenticama i asistentima da prikupljaju građu za doktorat Miroslava Šeparovića”.

Iz spomenutog, pretjerano opsežnog, spisa o suđenju zbog mogućeg mobbinga na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, izdvajamo za ovu publikaciju tri zapisnika s ročišta: prvi jer ukazuje na bolesne i neakademske međuljudske odnose, a druga dva zapisnika s ročišta jer se u njima izravno govorи i o izradi (prikupljanju građe) za disertaciju Miroslava Šeparovića.

DOKUMENT 6 (str. 37): Zapisnik s ročišta od 5. lipnja 2013. Posl. br. Pr-4058/2013.

DOKUMENT 7 (str. 42): Zapisnik s ročišta od 23. rujna 2013. Posl. br. Pr-4058/2013.

DOKUMENT 8 (str. 53): Zapisnik s ročišta od 19. studenoga 2013. Posl. br. Pr-4058/2013.

U prvostupanjskom sudskom postupku utvrđeno je da je bilo mobbinga, a u drugom stupnju i dalje do pravomoćnosti, da tužiteljica nije bila izložena mobbingu na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Izjave svjedoka iz tri ovdje objavljena zapisnika s ročišta nisu posebno osporene, izuzev što je u drugostupanjskom postupku Županijski sud u Zagrebu, zapravo potvrđujući činjenicu prikupljanja građe za disertaciju Miroslava Šeparovića, tu činjenicu ipak ocijenio "uobičajenom pomoći koju članovi Katedre pružaju studentima i poslijediplomantima".

Čini se dvojbenom ocjena Županijskog suda u Zagrebu o "uobičajenoj pomoći koju članovi Katedre pružaju studentima i poslijediplomantima".

Uobičajeno je da se doktorande uputi, pa i posudi im prijeko potrebna literatura ako je to moguće, ali koliko sam razgovarao na drugim katedrama Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, nije baš uobičajeno da docenti i asistenti izravno prikupljaju građu (u konkretnom slučaju: presude međunarodnih sudova) za teme istraživanja disertacije kandidata za doktoranda.

Bilo kako god da bilo, disertacija Miroslava Šeparovića ostat će zapamćena i po tome što je osporavana (i u sudskom postupku) prije nego što je uopće bila završena, obranjena i objavljena.

VI. “POPLJUVANI” ZAKON

Ustavni sud je rješenjem broj: U-I-3101/2014, od 12. siječnja 2015. (Narodne novine 5/2015) pokrenuo postupak za ocjenu suglasnosti s Ustavom (“popljuvanog”) Obiteljskog zakona (NN 75/14) i (rijetko u praksi) “privremeno obustavio izvršenje svih pojedinačnih akata i radnji koje se poduzimaju na osnovi te verzije teksta Obiteljskog zakona”.

Potom je Ustavni sud obustavio postupak “za ocjenu suglasnosti s Ustavom Obiteljskog zakona” (koji je doživio “pljuvačku”/ pokudu, NN 28/2016) i utvrdio: “...da je rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske, objavljeno u NN 5/15, prestalo važiti 1. studenoga 2015., danom kada su stupile na snagu izmjene Obiteljskog zakona izlobirane ‘ispod stola’ i na Katedri Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu” (popravljena verzija zakona objavljena je u NN 103/15).

Uredno objavljujemo brojeve Narodnih novina u kojima je objavljena ova zavrzlama s ukidanjem odredaba kritiziranoga Obiteljskog zakona, tako da se mogu pogledati te odluke, a da se u ovoj publikaciji sadržaj suviše ne “rasplinjuje” popratnim temama.

Neovisno o meritumu spora zbog kritiziranoga Obiteljskog zakona, valja istaknuti kako niz indicija ukazuje na moguću sumnju u postojanje “pomoći i suradnje” doktoranda Miroslava Šeparovića i njegove mentorice Dubravke Hrabar u “akciji suspenzije toga (‘popljuvanoga’) Obiteljskog zakona”.

VII. NADLEŽNOST ZA ETIKU (!?)

Ustavni sud djelovao je, za pravosudna mjerila, brzo u ostvarenju zajedničke inicijative Šeparovićeve mentorice prof. Hrabar i rektora Borasa, odnosno odluke Rektorskog zbora od 8. studenoga 2016. u smislu ukidanja dijela Etičkoga kodeksa (neposlušnog) Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Pritom valja upozoriti i na osobni angažman i prof. dr. sc. Ante Čovića, prorektora Sveučilišta u Zagrebu u "akciji" ukidanja "zadnje instancije" i "oduzimanja nadležnosti" Odboru za etiku (pogledati: dokument br. 4: Zapisnik 2. sjednice Rektorskog zbora. Klasa: 602-04/15-05/43. Ur. br.: 380-230/071-16-2 od 4. studenoga 2016., o prihvaćanju inicijative dekanice Hrabar).

S obzirom na to da se na Filozofskom fakultetu u Zagrebu od 2011. godine vodio postupak zbog etičke nekorektnosti protiv Čovića, bilo bi fer da se Čović u odlučivanju o inicijativi za ukidanje odredbi Etičkog kodeksa Odbora za etiku izuzeo, umjesto što je kao prijavljeni zbog akademске nečasnosti na sjednici uvodno obrazlagao prijedlog za ograničavanje ovlasti Odboru za etiku.

Već 25. travnja 2017., samo nakon pet mjeseci, odlukom U-II-6251/2016. (objavljenom u Narodnim novinama 46/2017) ukinut je čl. 7., stavak 4., Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Prije raspravljanja o čl. 7. stavku 4. Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju na Ustavnom судu, Miroslav Šeparović, predsjednik Ustavnog suda, "izuzeo se od raspravljanja i glasanja".

Naime, u to vrijeme je već bilo poznato da Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju priprema raspravu i donošenje mišljenja o Šeparovićevoj disertaciji.

Umjesto izuzetog Šeparovića sjednici Ustavnog suda, na kojoj se odlučivalo o ukidanju čl. 7. stavka 4. Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, predsjedala je Snježana Bagić kao zamjenica predsjednika. Ista ona Snježana Bagić koja je, na konferenciji za novinare održanoj 12. studenoga 2015., priznala da je u članku koji je potpisala kao autorica "propustila označiti dijelove koje je prepisala iz ranije objavljenog članka Teodora Antića, glavnog tajnika Ustavnog suda".

Prema novinarskom mišljenju, to izuzeće Miroslava Šeparovića a formalno predsjedanje Snježane Bagić, bilo je zbog njihove umiješanosti u "postupke nekorektnog označivanja prepisanih tuđih tekstova" tek sudska farsa!

DOKUMENT 9 (str. 62): Odluka Ustavnog suda, U-II-6251/2016. (Narodne novine 46/2017).

Tu vrijedi "zastati", novinarski analizirati i komentirati ovu odluku Ustavnoga suda.

VIII. NOVINARSKA ANALIZA ODLUKE USTAVNOG SUDA

Nakon ukidanja dijela podzakonskoga Etičkog kodeksa Odbora za etiku, ostao je na snazi članak 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, kojim se zakonski (a ne podzakonski) uređuje rad Odbora za etiku.

To što se "produkt" rada Odbora za etiku nigdje ne naziva "odlukom" ne dovodi u pitanje stav da Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju daje pravo Odboru za etiku da se bavi pojedinačnim slučajevima.

U članku 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju propisuje se:

"Zadaća Odbora je promicanje etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i u odnosima prema javnosti te u primjeni suvremenih tehnologija i u zaštiti okoliša".

Nigdje se ne pojavljuju riječi "načelno" ili "savjetodavno", što bi bilo za očekivati da je stvarno namjera zakonodavca bila isključiti Odbor od bavljenja pojedinačnim slučajevima.

Nadalje, propisuje se da: "Odbor radi na sjednicama. Mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u razmatranim slučajevima Odbor donosi u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, većinom glasova. Članovi Odbora mogu izdvojiti mišljenje".

Istina, vrlo teško bilo bi braniti tumačenje kako može biti riječ i o slučajevima koji nisu pojedinačni, primjerice, u "općenitim" ili "načelnim" slučajevima.

No propisuje se da: "Odbor može predložiti pokretanje postupka oduzimanja znanstvenog zvanja pred odgovarajućim matičnim odborom".

E, to "u tvrdo" ukazuje na to da Odbor za etiku ima zakonsku ovlast razmatrati i pojedinačne slučajeve. Postupak može biti jedino i isključivo protiv jedne određene osobe i zbog nekog određenog "grijeha" te osobe, dakle, pojedinačni slučaj (!), a postupak se pokreće i vodi sukladno članku 37. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju.

Prema tome, na temelju članka 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju Odbor je, između ostalog, ovlašten za davanje mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi.

Međutim, vrlo je zanimljivo kako se u Odluci Ustavnog suda odjednom izostavlja bitan dio odredbe: "u razmatranim slučajevima" (?!).

Iz sadržaja članka 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju razvidno je kako Odboru pripadaju tzv. konstatacijske ovlasti, to jest ovlasti da svoja mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti (čega to točno, ako to nisu pojedinačni slučajevi (?)), odnosno neprihvatljivosti daje u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi koje, međutim, po svojoj pravnoj naravi nisu obvezujuće.

Odboru nije dana ovlast da “razmatra i rješava” kao tijelo “završne instancije u predmetima nečasnih akademskih ponašanja”, kako je to (bilo) propisano osporenom odredbom Etičkoga kodeksa. Također, takva ovlast nije mu dana niti jednom drugom odredbom Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju.

U odluci Ustavnog suda navodi se: “Dakle, člankom 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju Odboru nije dana ovlast da odlučuje o pojedinačnim slučajevima (predmetima) kršenja Etičkoga kodeksa: 2006.-2015.” (Pogledati Odluku Ustavnog suda, točka 17/1)

Smatram da taj “dakle, ... i nastavak rečenice” ne proizlazi ni iz prethodne rečenice u samoj odluci Ustavnog suda, niti iz bilo čega drugoga navedenog u zakonskom tekstu.

Upravo ta “iznebuha” rečenica u odluci Ustavnog suda pokazuje kako postoje “skrivene aspiracije” da se ukidanje “zadnje instancije” proširi i na ukidanje ovlasti Odbora da odlučuje u pojedinačnim slučajevima i da se, suprotno namjeri zakonodavca, oslabi pravni položaj Odbora za etiku.

Imajući sve to u vidu ocjena Ustavnog suda da članak 7., stavak 4., Etičkoga kodeksa: 2006.-2015. u dijelu koji glasi: “a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju”, po svom sadržaju zaista nije u granicama koje je odredio zakon.

No odluka Ustavnog suda, s obzirom na članak 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, nikako se ne može tumačiti na način da je ukinuta zakonska ovlast Odbora za etiku da se bavi “pojedinačnim slučajevima”.

Upitne su stoga (i pravno) tvrdnje Šeparovića i ostalih “da Odbor za etiku ne smije odlučivati u pojedinačnim slučajevima”, kao i “da su nakon odluke Ustavnog suda etička mišljenja Odbora za etiku pravno (!?) nepostojeća”.

Ili, čitateljima razumljivije, Odbor za etiku nije donio mišljenje o disertaciji Miroslava Šeparovića na osnovi (ukinutog) čl. 7. st. 4. Etičkoga kodeksa kao ukinutoga podzakonskog akta, nego na temelju još uvijek vrijedećeg članka 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (zakon ima veću snagu od ukinutoga podzakonskog akta – Etičkoga kodeksa).

I dodatno, Odbor za etiku donio je “mišljenje”, a ne “pravorijek” (pravnu obvezujuću odluku).

Izgleda kako su u brzopletosti da zaustave rasprave i donošenja mišljenja na Odboru za etiku o suspektnim znanstvenim uradcima dužnosnika, predlagatelji i suci Ustavnog suda previdjeli i ostavili nepromijenjenom odredbu čl. 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju.

DOKUMENT 10 (str. 77): Mišljenje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju: Klasa: 003-08/17-04/0008. Ur. broj: 355-01-03-17-0003, od 23. studenog 2017.

Potpuno suprotnog je mišljenja odvjetnik Maro Mihočević iz Odvjetničkog društva Mihočević & Bajs iz Zagreba, koji se pojavljuje u dva slučaja kao pravni

zastupnik prijavljenih zbog sumnje u akademsku nečasnost, ili od Etičkog povjerenstva utvrđene povrede etičkih kodeksa fakulteta i sveučilišta.

U "očitovanju" dostavljenom Odboru za etiku bez ikakvoga prethodnog postupka odvjetnik Mihočević tvrdi da Odbor za etiku "nije nadležan", čak tvrdi i tko za razliku od Odbora za etiku "jest nadležan", te da prijavljeni osporavaju Odboru za etiku "nadležnost za odlučivanje o zaprimljenoj prijavi", a slijedom toga da Odbor za etiku "odbaci prijavu" (bez razmatranja)?!

DOKUMENT 11 (str. 84): Očitovanje Mihočević & Bajs od 8. svibnja 2018.

Čitateljima preporučujem da usporede argumente zbog kojih se predlaže Odboru za etiku da bez razmatranja odbaci zaprimljenu prijavu iz Zadra, s razlozima zbog kojih se nikako ne može tumačiti da Odbor za etiku "nije nadležan", a na koje sam upozorio u analizi odluke Ustavnog suda.

Objavljujemo i tekst prijave iz Zadra, a koju bi Odbor za etiku prema prijedlogu Odvjetničkog društva Mihočević & Bajs trebao odbaciti bez razmatranja. Čitatelji neka sami zaključe zbog čega to prijavljeni nastoje izbjegći da se o prijavi protiv njih raspravlja na Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

DOKUMENT 12 (str. 88): Prijava doc. dr. sc. Đanija Bunja zaprimljena 14. 12. 2017.

IX. OBUSTAVLJANJE OBJAVLJIVANJA INFORMACIJA

O etičkoj vrijednosti disertacije Miroslava Šeparovića, predsjednika Ustavnog suda Republike Hrvatske, puno govori silan trud vlasti (i sudskih) uložen u neuspjelo obustavljanje informiranja javnosti o mišljenju Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju o Šeparovićevoj disertaciji.

Na osnovi prijava prof. Vjekoslava Miličića protiv Miroslava Šeparovića, i "zauzvrat" prijave Miroslava Šeparovića protiv prof. Vjekoslava Miličića, Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju službeno je započeo raspravu radi donošenja mišljenja o (ne)etičnosti Šeparovićeve disertacije i postupcima prof. Vjekoslava Miličića nakon objavlјivanja knjige u kojoj je, između ostalih, objavljena i ocjena o (ne)etičnosti u postupku izrade Šeparovićeve disertacije.

DOKUMENT 13 (str. 93): Prijava V. Miličića protiv M. Šeparovića zaprimljena 1. veljače 2017. i dopuna prijave od 17. veljače 2017.

DOKUMENT 14 (str. 94): Prijava M. Šeparovića protiv V. Miličića zaprimljena 11. travnja 2017.

Kod razmatranja podnesenih prijava nužno je obratiti pozornost i na okolnosti nastanka odluke Ustavnog suda od 25. travnja 2017., kojom je ukinut članak 7. st. 1. Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, kolokvijalno rečeno "radi oduzimanja ovlasti Odboru za etiku".

Pozivajući se na tu Odluku Ustavnog suda, Miroslav Šeparović (a i neki suci

i odvjetnici) tvrde kako su mišljenja Odbora za etiku "pravno nepostojeća" jer da je odlukom Ustavnog suda Odboru za etiku "oduzeta ovlast da odlučuje u pojedinačnim predmetima".

Pa ako je to tako kao što Šeparović ustrajno tvrdi, pitanje je zašto je on sam podnosio prijavu protiv prof. Vjekoslava Miličića istom tom Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, ako taj Odbor donosi "pravno nepostojeća" mišljenja?

X. OBJAVLJIVANJE

Doznavši da se unatoč odluci Ustavnog suda "o razvlašćivanju Odbora za etiku" spremam usvajanje Mišljenja istog Odbora za etiku o (ne)etičnosti u postupku izrade disertacije Miroslava Šeparovića, zatražio sam kao neovisni novinar na osnovi Zakona o pravu na pristup informacijama uvid u dokumente o raspravi i u samo Mišljenje Odbora za etiku o Šeparovićevoj disertaciji.

Protivno Zakonu o pravu na pristup informacijama, nisam u zakonskom roku dobio propisani odgovor ni od Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (koji u to vrijeme uopće nije imao ni službenika za informiranje) niti od Hrvatskog sabora koji imenuje Odbor za etiku, a niti od Ureda povjerenika za informiranje.

Izbjegavanje propisanog odgovora (svejedno pozitivnoga ili negativnog) aktivno su potpomogli još i Visoki upravni sud i, očekivano, Ustavni sud.

Zbog toga što nisam dobio propisani odgovor prema zakonu morao sam nakon niza uzaludnih požurnica podnijeti Visokom upravnom суду tužbu zbog "šutnje uprave".

DOKUMENT 15 (str. 101): Tužba "zbog šutnje uprave" i odgovor na tužbu povjerenice za informiranje.

U međuvremenu doznao sam kako je Odbor za etiku temeljem mišljenja Agencije za zaštitu osobnih podataka zaključio da svoja mišljenja o etičkoj odgovornosti pojedinaca ne smije objavljivati!

Čemu onda mišljenja, ako se ne smiju objavljivati?

Smatram da se, primjerice, na Miroslava Šeparovića kao dužnosnika a ne samo doktoranda, ne mogu primjenjivati odredbe o zaštiti osobnih podataka jer su u postupku za izbor ili imenovanje kao dužnosnika Šeparovićevoi osobni podaci morali biti objavljeni.

Napokon i disertacija se mora objaviti kao i podaci o doktorandu.

Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju više puta se obraćao Agenciji za zaštitu osobnih podataka i nijednom nije dobio precizan odgovor o tome može li objavljivati svoja konačna mišljenja.

DOKUMENT 16 (str. 103): Upit Odbora za etiku upućen Agenciji za zaštitu osobnih podataka. Klasa: 052-02/16-02/0021. Ur. broj: 325-01-03-17-0005, od 1. prosinca 2017.

DOKUMENT 17 (str. 104): nedorečeni odgovor Agencije za zaštitu osobnih podataka. Klasa: 004-02/17-01/811. Ur. broj: 567-02/10-18-02, od 26. ožujka 2018.

XI. PODVALA POVJERENICE ZA INFORMIRANJE

Istodobno kad je zaprimljena tužba zbog “šutnje uprave” i povjerenica za informiranje se iznenada “probudila” i izvan svih zakonskih rokova dostavila svima svoj “zaključak”.

DOKUMENT 18 (str. 106): Zaključak povjerenice za informiranje, Klasa: UP/II-008-07/17-01/897. Ur. broj: 401-01/11-17-1, od 8. studenoga 2017.

I tu počinju komplikacije jer prema zakonu je povjerenica za informiranje morala dostaviti “upravno rješenje”, a ne “zaključak”.

“Kvaka” u dostavi “zaključka” umjesto “upravnog rješenja” je u tome što na “zaključak” nema prava žalbe, a na “upravno rješenje” ima, kao i u tome da se “zaključkom” rješava postupovno, a ne meritorno kao “upravnim rješenjem”, a što je na kraju “poslužilo” Ustavnom sudu da se proglaši nenađežnim!

Izvan zakonskog roka svima dostavljeni “zaključak” umjesto “upravnog rješenja”, međutim, nije smetao Visokom upravnom суду da “obustavi postupak zbog šutnje uprave” jer eto, povjerenica za informiranje je “prekinula šutnju”.

DOKUMENT 19 (str. 109): Rješenje Visokoga upravnog suda o obustavljanju upravnog spora zbog nepostupanja uprave. Poslovni broj: Us. II-305/17-5, od 27. prosinca 2017.

To je sudska odluka u kojoj prvi dio proturječi drugome dijelu istoga sudskega rješenja.

U prvom dijelu se konstatira da je povjerenica za informacije “prekinula šutnju” donošenjem “zaključka”, a u drugom dijelu da taj “zaključak” kao da nije donesen i da se mora smatrati “upravnim rješenjem”!?

Nema ni spomena upute o pravnom lijeku protiv toga što se “mora smatrati upravnim rješenjem”, kao ni o tome je li proturječnim sudskega rješenjem odlučeno o meritumu (biti spora).

Anamarija Musa je prije dužnosti povjerenice za informacije radila kao nastavnica na Katedri upravnog prava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Zbog toga mogu posumnjati da je sav taj ”cirkus” s donošenjem “zaključka” umjesto “upravnog rješenja” unaprijed svjesno i namjerno smišljen kako bi se kasnjom odlukom Ustavnog suda o tobožnjoj nenađežnosti obustavilo objavljivanje mišljenja Odbora za etiku o Šeparovićevoj disertaciji. Osim toga, Anamarija Musa je znala što radi i zbog toga što je već ranijom presudom Visokoga upravnog suda presuđeno da povjerenica za informiranje ne smije donositi “zaključak” umjesto “upravnog rješenja”.

I Anamarija Musa i Visoki upravni sud su se zbog te ranije presude

dali uloviti “s prstima u pravnom pekmez” (sve samo da se obustavi ili barem odgodi objavljivanje mišljenja Odbora za etiku o disertaciji Miroslava Šeparovića).

DOKUMENT 20 (str. 111): ranija (precedentna?) presuda Visokoga upravnog suda. Poslovni broj: Us. II- 158/15-15, od 18. veljače 2016., str. 5.

(U presudi je označen pasus o nedopuštenosti primjene “zaključka” povjerenice za informiranje umjesto propisanoga “upravnog rješenja”).

Protiv dvojbene odluke Visokoga upravnog suda o obustavljanju postupka zbog “šutnje administracije” morao sam formalno podnijeti još i ustavnu tužbu. To sam i učinio da “zadovoljim formu”, premda je bilo jasno da nemam nikakvih izgleda uspjeti s ustavnom tužbom na Ustavnom sudu u postupku protiv predsjednika istoga Ustavnog suda.

DOKUMENT 21 (str. 116): Odluka Ustavnog suda, broj: U-III-546/2018., od 21. ožujka 2018.

Ocijenivši besmislenim taj besplodni sudske birokratski “vrtuljak” i ne čekajući upitne sudske odluke, odlučio sam unatoč svim zastrašivanjima ignorirati spomenute “zaključke” koji se “moraju smatrati rješenjem”, i objavio u novinarskim istraživanjima pribavljeni izvorni tekst Mišljenja Odbora za etiku o disertaciji Miroslava Šeparovića (pogledati rubriku “Imam pravo” od 13. siječnja 2018. na portalu Autograf.hr).

Time su postala jednostavno besmislena i sva moguća nastojanja dijela državne uprave i dijela sudstva da zaustave objavljivanje Mišljenja Odbora za etiku o “nekorektnom prenošenju, prepričavanju i sažimanju tuđih tekstova” u disertaciji Miroslava Šeparovića.

XII. PRIJETNJE KAZNENIM PROGONIMA

Gotovo 14 mjeseci prije odluke Ustavnog suda “o nadležnostima i ovlastima” Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, objavljena je knjiga prof. Vjekoslava Miličića o (ne)etičnosti znanstvenih radova (“Ćudoređe i deontologija znanstvenog rada – nećudoređe i neprofesionalnost plagiranja”, vlastito izdanje financirano i sredstvima znanstvenih projekata: ISBN 973-95399475-5-0, ožujak 2016.).

U toj se knjizi, između ostalih, ocjenjuje i (ne)etičnost postupka izrade disertacije Miroslava Šeparovića.

I Miroslav Šeparović podnosi privatnu tužbu Općinskom kaznenom суду u Zagrebu protiv Vjekoslava Miličića kao autora spomenute knjige.

U tijeku suđenja po tužbi privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića, Državno odvjetništvo zahtijeva od Općinskoga kaznenog suda da mu se dostavi na uvid kazneni sudske spis protiv prof. Vjekoslava Miličića jer je “u Državnom odvjetništvu u radu predmet protiv dr. sc. Vjekoslava Miličića zbog kaznenog djela iz čl. 304. st. 1. Kaznenog zakona” (lažno prijavljivanje kaznenog djela).

Iz tog zahtjeva nije vidljivo na osnovi čega je “u Državnom odvjetništvu u radu predmet protiv dr. sc. Vjekoslava Miličića” (na temelju kaznene prijave Miroslava Šeparovića, ili po službenoj dužnosti, ili na temelju nečega trećeg).

DOKUMENT 22 (str. 118): Zahtjev DORH-a, broj: K DO-1299-17, od 13. travnja 2017.

Prema zakonu o pravu pristupa informacijama postavio sam novinarski upit Državnom odvjetništvu o tome “... je li donesena bilo kakva državnoodvjetnička odluka protiv dr. sc. Vjekoslava Miličića zbog lažnog prijavljivanja kaznenog djela iz članka 304. stavka 1. Kaznenog zakona?”

Državno odvjetništvo je nakon dva mjeseca od postavljanja pitanja odgovorilo da “...nije donesena meritorna državnoodvjetnička odluka”.

DOKUMENT 23 (str. 119): Odgovor Državnog odvjetništva Zagreba, broj: PPI-DO-6/18, od 6. svibnja 2018.

U “prvoj rundi” sudskog postupka po prijavi privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića sutkinja Jasna Zoretić Rendulić osuđuje prof. Vjekoslava Miličića.

No Županijski sud prihvata žalbu optuženog prof. Vjekoslava Miličića, a povodom te žalbe i po službenoj dužnosti ukida prvostupanjsku presudu i predmet upućuje prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

DOKUMENT 24 (str. 120): Presuda Županijskog suda u Zagrebu.
Poslovni broj: 9 KŽ-1014/2017-7.

Nakon ukidne odluke Županijskog suda kao novinar pratio sam ponovljeno suđenje na Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu, što je vidljivo i u zapisnicima s ročišta.

DOKUMENT 25 (str. 124): Zapisnik s ročišta od 30. svibnja 2018.

DOKUMENT 26 (str. 131): Zapisnik s ročišta od 18. lipnja 2018.

DOKUMENT 27 (str. 142): Zapisnik s ročišta od 20. lipnja 2018.

Sutkinja Jasna Zoretić Rendulić ponovno je (po drugi put) nepravomoćno osudila prof. Vjekoslava Miličića.

Uglavnom, prof. Miličić je prema drugoj po redu presudi sutkinje Zoretić Rendulić “kriv što je kao autor i ujedno nakladnik u knjizi iznio lažne činjenične konstatacije za Miroslava Šeparovića...” !?

Naravno, konstatacije ne mogu biti i lažne i činjenične istodobno. Ili su lažne, ili su činjenične (konstatacije). No tom se besmislicom neka opet bavi drugostupanjski sud.

Do zaključenja rukopisa ove publikacije pisana i u cijelosti obrazložena presuda sutkinje Zoretić Rendulić nije bila dostavljena.

Čitatelje stoga upućujemo da pogledaju zapisnik s ročišta od 18. lipnja 2018., na završetku kojega je “javno objavljena presuda” (“skraćena verzija” prije dostave pisanog otpravka u cijelosti obrazložene presude).

S obzirom na to da u ovom postupku zasad još nema pravomoćne sudske odluke, kao novinar koji je pratio tijek ponovljenoga prvostupanjskog postupka, objavljujem osobno i subjektivno viđenje detalja.

Mišljenja sam (kao novinar) da je prof. Vjekoslav Miličić imao temelj za vrijednosno prosuđivanje u svojoj knjizi o (ne)etičnosti u navođenju izvora korištenih u disertaciji privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića.

To je nedvojbeno nakon objavlјivanja Mišljenja Odbora za etiku, i ne može tu biti ni govora o "iznošenju lažnih činjeničnih konstatacija".

Na ročištima sam "po strani" sjedio u sudnici na stolcima "za javnost", pored prof. Vjekoslava Miličića. I kao novinarski izvjestilac "s mjesta događaja" dopuštam si objaviti subjektivna osobna zapažanja o bivšim studentima koji su se vrlo nečasno *ad hominem* obrušavali na svojega bivšeg profesora.

I da ne bi bilo dilema, pritom osobito mislim na Miroslava Šeparovića, dvoje njegovih odvjetnika Ivanu Špehar i Krešimira Vilajtovića te, po mojoj mišljenju, krajnje pristranu sutkinju Jasnu Zoretić Rendulić.

Šeparovićeva mentorica, prof. dr. sc. Dubravka Hrabar, izjavila je da je prof. Vjekoslav Miličić "samoproglašeni stručnjak u području plagijata i da na Pravnom fakultetu nikada nitko nije bio zadužen za plagijate" (pogledati zapisnike s ročišta na Općinskom kaznenom судu od 18. lipnja 2018. Posl. broj K-154/18).

Ta izjava mentorice Hrabar višekratno je "iskorištavana" u ponovljenom suđenju prof. Miličiću na Općinskom kaznenom судu.

Možda je točno "da na Pravnom fakultetu nitko nije bio zadužen za plagijate", no nesporna činjenica je da se prof. Vjekoslav Miličić godinama znanstveno bavio plagijatima kao nastavnik Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (pogledati završni govor odvjetnika Alana Kubata u zapisniku s ročišta na Općinskom kaznenom судu od 18. lipnja 2018. Posl. broj: K-154/18).

To Šeparovićeva mentorica Dubravka Hrabar zna jer je još kao studentica Slave Dražančić ispred "Zvečke" u Masarykovoj ulici u Zagrebu osobno slušala tada mladog asistenta Vjekoslava Miličića kako govorи o otkrivenom plagijatu sina ondašnjeg ministra u Izvršnom vijeću Hrvatske.

Još tada je prof. Miličić dokazao plagiranje u doba u kojem još nije bilo kompjutora i kada se plagiranje moralo "pješice", uspoređivanjem papira, istraživati i dokazivati.

Nadalje, prof. Vjekoslav Miličić je predavao na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kolegije o plagijatu i "ćudoređu deontologije znanstvenog rada", i izjava Šeparovićeve mentorice o Miličiću kao "samoproglašenom stručnjaku za plagijat" stoga je pogrešna i neistinita te nekorektna i očito usmjerena na diskreditaciju osobe svojega bivšeg profesora bez pravog argumenta.

Da se radi o nekorektnoj izjavi znaju i odvjetnici koji zastupaju Miroslava Šeparovića, kao i sutkinja Jasna Zoretić Rendulić, ali su unatoč tome u sudskom postupku manipulirali i zlorobili tu izjavu Šeparovićeve mentorice i obrušavali se *ad hominem* na svojega bivšeg profesora Vjekoslava Miličića (vidjeti zapisnike s ročišta).

Mučno je bilo to slušati i gledati.

U završnom govoru Alan Kubat, branitelj prof. Miličića, istaknuo je: "...da obrana smatra kako su iskazi svjedokinja Dubravke Hrabar i Aleksandre Korać

Graovac nevjerodostojni, i to iskaz prof. dr. sc. Hrabar zbog činjenice da je ista kao mentorica privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića zainteresirana za ishod ovog postupka, a svjedokinja prof. dr. sc. Korać Graovac se nakon ročišta, održanog 30. svibnja 2018., ne može smatrati vjerodostojnim svjedokom jer se spisu prilažu dokumenti iz kojih nedvojbeno proizlazi da je ista znala da na Pravnom fakultetu u Zagrebu postoje pravila o citiranju” (za koja je tvrdila da ne postoje).

I dodajmo mogućim uzrocima “nevjerodostojnosti” svjedokinje Aleksandre Korać Graovac i činjenicu da joj je suprug Gregori Graovac, zaposlen kao viši ustavnosudski savjetnik na Ustavnom sudu, čiji predsjednik je privatni tužitelj Miroslav Šeparović.

U postupku Općinskoga kaznenog suda protiv prof. Vjekoslava Miličića bilo je dosta govora i o pismu prof. dr. sc. Igora Clihe, dekana Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu upućenom privatnom tužitelju Miroslavu Šeparoviću.

DOKUMENT 28 (str. 143): pismo prof. dr. sc. Igora Clihe privatnom tužitelju Miroslavu Šeparoviću. Klasa: 602-04/18-14/18. Ur. broj: 251-55-18-2, od 30. siječnja 2018.

Pročita li se to pismo, još bi se prva dva odgovora i mogla dovesti u vezu s objašnjavanjem stanja na Fakultetu, ali treći odgovor je po mojoj mišljenju servilan prema Šeparoviću i izvan okvira istupanja primjerena dekanu Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Iz toga trećega dekanovog odgovora Šeparoviću proizlazi da je na Katedri građansko procesno pravo obvezno prema pravilima te Katedre “da se dio teksta koji se doslovno (verbatim) prenosi iz nekog drugog izvora mora posebno izdvijiti stavljanjem navodnih znakova”, a primjerice na Katedri obiteljskog prava na istom Pravnom fakultetu u Zagrebu to nije obvezno!?

DOKUMENT 29 (str. 144) preslika naslovne strane Pravila.

XIII. ETIČKO POVJERENSTVO FILOZOFSKOG FAKULTETA

U tijeku sređivanja rukopisa i prikupljanja dokumenata za objavljivanje u ovoj publikaciji “iskrsnulo” je Mišljenje Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Riječ je o mišljenju “o sukladnosti postupanja prof. dr. sc. Ante Čovića, trenutno prorektora Sveučilišta u Zagrebu te prof. dr. sc. Line Veljaka i prof. dr. sc. Branka Despota s načelima i pravilima Etičkoga kodeksa Sveučilišta u Zagrebu”.

DOKUMENT 30 (str. 147) Mišljenje Etičkog povjerenstva FF-a.
Klasa: 053-01/18-01/460. Ur. broj: 3804-850-18-1, od 9. srpnja 2018.

Prve prijave za donošenje etičkog mišljenja podnesene su još 2011. godine. U tom razdoblju prof. dr. sc. Ante Čović (danas prorektor Sveučilišta u Zagrebu) privatnom tužbom kazneno je progonio prijavitelje, ali je izgubio sudski spor.

I tako, proteklo je gotovo sedam godina od prijavljivanja do odluke Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta.

I na sjednici Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta umjesto pozvanog prof. dr. sc. Ante Čovića pojavio se odvjetnik Maro Mihočević kao Čovićev zastupnik. I na ovoj sjednici je odvjetnik Mihočević po punomoći Čovića pokušao obustaviti postupak, ili barem taj postupak omesti da se odgodi donošenje mišljenja Etičkog povjerenstva o postupanju Ante Čovića.

Kao priredivač ove publikacije doživio sam ovu etičku ocjenu Povjerenstva Filozofskog fakulteta kao svojevrsni preokret u radu na ovoj temi. Ovim mišljenjem “razotkriveno” je dotad prikriveno djelovanje prorektora u aktivnostima obustavljanja postupaka na etičkim povjerenstvima i Odboru za etiku.

Nakon čitanja ovog mišljenja Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta definitivno je jasno da će i na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu morati etički ocijeniti disertaciju Miroslava Šeparovića. Pri tome ne prejudiciram etičke vrijednosne prosudbe s obzirom na to da ih donose različiti ljudi, ne moraju biti istovjetne o istom predmetu prosudbe. Čim su vrijednosne, prosudbe mogu biti o istome različite.

Članovi akademske zajednice Pravnog fakulteta “duguju” ostalim kolegama etičku vrijednosnu prosudbu Šeparovićeve disertacije i moguće (etičke) odgovornosti mentorice i članova komisije koja je prihvatile disertaciju Miroslava Šeparovića.

Vrijedi pažljivo pročitati mišljenje Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

XIV. TAJNE SLUŽBE

Istražujući (novinarski) okolnosti prije i za vrijeme nastanka disertacije Miroslava Šeparovića uočeno je i pojavljivanje više osoba koje imaju neke veze s hrvatskim sigurnosno-obavještajnim agencijama (tajnim službama). Je li to “normalno” s obzirom na to da je Miroslav Šeparović bio neko vrijeme šef tajne službe, ili ipak ukazuje na neopravданo povećanu prisutnost osoba bliskih tajnim službama u “pribavljanju” etički nekorektnih znanstvenih radova (fakultetskih diploma, magisterija i disertacija)?

Pored samoga Miroslava Šeparovića, kao bivšeg šefa jedne tajne službe, i prof. dr. sc. Nikola Mijatović s Pravnog fakulteta u Zagrebu, za kojega je Etičko povjerenstvo Pravnog fakulteta utvrdilo da je “nesporno plagirao”, bio je član a kasnije i predsjednik Vijeća Hrvatskog sabora za građanski nadzor sigurnosno-obavještajnih agencija (imenovan prvi put na 20. sjednici Hrvatskog sabora, održanoj još 5. studenoga 2010.).

Zanimljivo je da je još jedan član Vijeća Hrvatskog sabora za građanski nadzor sigurnosno-obavještajnih agencija, Krunoslav Antoliš, na natječaj Zaklade “Prof. dr. Marijan Hanžeković” za dodjelu godišnjih nagrada prijavio,

prema ocjeni Odbora za dodjelu te nagrade: "prepisani rad" (nakon afere zbog "prepisanog rada" s Antolišem je bio raskinut ugovor o radu na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, ali novi ugovor zasnovan je s "policijском akademijom" u Zagrebu).

U sudskom postupku privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića protiv prof. Vjekoslava Miličića predmet je dodijeljen u rad sutkinji Jasni Zoretić Rendulić, čiji suprug je bio zaposlenik tajne službe kojoj je bio šef Miroslav Šeparović.

Kasnije je kao odvjetnik Miroslav Šeparović predložio Vladu Renduliću, supruga sutkinje Jasne Zoretić Rendulić i za koordinatora tima za obranu generala Markača na međunarodnom sudu u Haagu (od čega je obitelj sutkinje Jasne Zoretić Rendulić i Vlade Rendulića imala znatne imovinske koristi).

Sve to je Vlado Rendulić praktično potvrđio objavivši polemičan odgovor na članak novinarke Jutarnjeg lista Slavice Lukić, posebno naglašujući da se tim svojim radom ponosi. Na web-stranici je objavljena i imovinska kartica Vlade Rendulića iz koje su vidljivi i iznosi plaća njegove supruge Jasne Zoretić Rendulić.

Dovoljno je zaguglati ime Vlade Rendulića.

"Ako je bračni partner predmetnog suca (bio?) u poslovnim odnosima s privatnim tužiteljem, osnovano je prema čl. 71., točka 7. Zakona o parničnom postupku sumnjati u pristranost suca (pogledati kolumnu "Slučaj Šeparović: Nepristranost sutkinje Zoretić Rendulić", Autograf.hr, 12. lipnja 2018.).

Pritom se može postaviti i pitanje je li Vinko Mioč, predsjednik Općinskoga kaznenog suda u Zagrebu dodijelio u rad predmet privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića protiv Vjekoslava Miličića prema redoslijedu sutkinji Jasni Zoretić Rendulić, ili prema nekim drugim kriterijima?

Novinarsko mišljenje je da ne treba isključiti ni mogućnost da u raznim zapletima s disertacijom Miroslava Šeparovića ima još osoba na razne načine povezanih posredno ili izravno s hrvatskim tajnim službama (sigurnosno-obavještajnim agencijama).

XV. POLOŽAJ ODBORA ZA ETIKU

Nakon što se pokazalo da članovi Odbora za etiku smatraju da i znanstvene radove, magisterije i disertacije dužnosnika, ministara pa i "suca svih sudaca" treba jednako etički ocjenjivati kao i od svih ostalih članova akademske zajednice, počeli su pritisci na članove Odbora za etiku.

Od devet imenovanih četvero članova Odbora za etiku je podnijelo ostavke. Tako je ostalo samo pet aktivnih članova koji su morali sve odluke usuglašavati i donositi konsenzusom zbog kvoruma.

Pet članova Odbora su: dr. sc Jelena Macan, dr. med.; dr. sc Ljiljana Kolešnik; prof. dr. sc. Ivica Vilibić; prof. dr. sc. Nenad Starc i akademik Vlatko Silobrčić. Jedna članica Odbora za etiku zbog svoje djelatnosti u tom Odboru već "trpi" posljedice na radnome mjestu.

Počela je i birokratska degradacija Odbora za etiku. Odlučeno je da administrativne poslove za Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju kao "tijela" koje je imenovao Hrvatski sabor, umjesto osoblja iz Sabora obavlja osoblje iz Agencija za znanost i visoko obrazovanje. Međutim, Agencija za znanost i visoko obrazovanje nije na razini zakonodavne vlasti, nego jedno od "tijela" koje je osnovano uredbom Vlade kao tijela "izvršne" vlasti. Time je Odbor za etiku birokratski "spušten" s razine nestranačkoga i neovisnoga izvanparlamentarnog odbora praktično na razinu jednog od tijela čiji rad uredbama nadzire i određuje izvršna vlast.

U praksi takva naoko beznačajna birokratska degradacija ima konkretnе posljedice.

Nakon što sam doznao da Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju nema "službenika za informacije", kao što je propisano, i nakon što se taj Odbor oglušio i na primjedbe "GONG-a" o neobjavljenju svojih odluka, sve upite Odboru postavljao sam posredstvom osnivača Odbora, Hrvatskoga sabora.

Nakon prve zbunjenosti Hrvatski sabor se pokušao distancirati od Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

DOKUMENT 31 (str. 151): dopis Tajništva Hrvatskog sabora.

Klasa: 008-02-17-03/75. Ur. broj: 6544-9-17-04, od 16 listopada 2017.

Uvjerali su u Hrvatskom saboru novinara kako "činjenice da Vlada RH raspisuje javni poziv za imenovanje članova Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, a Hrvatski sabor donosi odluke o imenovanju i razrješenju članova toga 'tijela', nipošto ne znači da Vlada i Sabor korisnicima informacija Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju mogu ili trebaju omogućiti pristup informacijama toga 'tijela'. To može i treba omogućiti samo 'vlasnik informacije', to tijelo, dakle, Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju".

Smatram da Vlada i Hrvatski sabor, ako to ne može Odbor za etiku "jer nema službenika za informacije", moraju kao utemeljitelji tog Odbora omogućiti korisnicima pristup informacijama u Odboru posredstvom "svojih" službenika za informiranje sve dok Odbor za etiku "ne dobije službenika za informacije".

U međuvremenu je i Vlada javno iskazala da "nije zadovoljna radom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju".

DOKUMENT 32 (str. 152): Mišljenje Vlade upućeno Hrvatskom saboru.

Klasa: 022-03/17-12/15. Ur. broj: 5031-27/04-17-5.

Privatni tužitelj Miroslav Šeparović, prije negoli je Hrvatski sabor raspravio tekst mišljenja Vlade u "podnesku tužitelja", dostavio je to mišljenje Vlade Općinskom kaznenom sudu da bi obezvrijedio mišljenje Odbora za etiku i "osnažio" svoju privatnu tužbu protiv prof. Vjekoslava Miličića.

Očitovanje Odbora za etiku o mišljenju Vlade, naravno, privatni tužitelj Miroslav Šeparović nije dostavio Sudu, no u ovoj publikaciji objavljujemo i očitovanje Odbora za etiku o tom mišljenju Vlade.

DOKUMENT ³³ (str. 155): Očitovanje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju. Klasa: 030-02/15-02/0028. Ur. broj: 355-01-03-17-0009.

Podsjetimo, prema Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju iz 2003. godine, Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, suprotno akademskoj autonomiji, imenuje Hrvatski sabor na prijedlog Vlade, a ne autonomna akademska zajednica (sveučilišta u Hrvatskoj).

XVI. UMJESTO ZAKLJUČKA

Premda ne treba potpuno isključiti povremeno postojanje i djelovanje i ad hoc “plagijatorskih lobija”, uzroke rastuće općedruštvene pojave prisvajanja tuđega (i znanstvenog) rada u Hrvatskoj ne bi trebalo tražiti isključivo izvan akademske zajednice.

Prema dokumentima, izvorišta akcija zaustavljanja etičkih prosudbi znanstvenih radova je dio sveučilišnih rektorata i veći broj fakulteta, uz aktivno sudjelovanje “prozvanih” ministara, sudaca i ostalih dužnosnika. Zajedničko im je korupcija.

Na osnovi dokumenata pribavljenih u ovom novinarskom istraživanju razumno je sumnjati u to da dio članova akademske zajednice dužnosnicima ili drugim utjecajnim osobama zauzvrat za “lobiranje” za ili protiv određenih propisa ili povlastica, povremeno “poklanja” fakultetske diplome, magisterije ili doktorske disertacije.

Treba otvoreno ukazati i da dio članova akademske zajednice s nešto slabijim znanstvenim potencijalima nadomjestak slabijih rezultata traži pojačanim “aktivizmom” u političkim strankama, osobito onima na vlasti (u tom smislu posebno obratiti pozornost na Mišljenje Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta u Zagrebu).

Dio članova akademske zajednice, nadalje, zataškava zaprimljene prijave o nekorektnom navođenju izvora korištenih u radu, plašeći se narušavanja ugleda katedri, fakulteta, sveučilišta ili znanstvenih instituta.

A dio članova akademske zajednice, pojednostavljeno, vodi se logikom indolentnih mužaka – koji se ne bi šteli mešati.

Unatoč brojnosti izbjegavanja etičkog ocjenjivanja ipak se ne bi moglo reći da se radi o stalnom djelovanju “plagijatorskih lobija”. U biti riječ je uglavnom o tome da prijavljeni nastoje izbjjeći postupke na etičkim povjerenstvima fakulteta i sveučilišta, kao i na Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Možda pritom zbunjuje podrška iz kompromitirane Vlade, Hrvatskog sabora i sudstva takvom izbjegavanju etičkog ocjenjivanja, osobito kada je riječ o prosudbi moralnosti dužnosnika, ministara, sudaca i ostalih. No reklo bi se da je takva podrška za očekivati u društvu “premreženom” korupcijom, kao što je to u Republici Hrvatskoj.

Članovi Odbora za etiku ocijenili su da ono što donose nisu pravne odluke, nego preporuke, prijedlozi, primjedbe ili mišljenja te da nema pravnih razloga da im netko, pa bili to Hrvatski sabor, Vlada ili Ustavni sud, "dodjeljuju ili oduzimaju nadležnosti i ovlasti" koje u biti Odboru za etiku u njegovu radu ni ne trebaju.

Uostalom čak i kada bi se uspjelo obezvrijediti mišljenje Odbora (kao tijela), ostala bi nedotaknuta činjenica kako pet istaknutih akademskih građana (koji su zbog toga i bili imenovani članovima Odbora za etiku) misli, primjerice, da su u objavljenoj disertaciji Miroslava Šeparovića etički "nekorektno prenošeni, prepričani i sažimani tuđi tekstovi". Isto vrijedi i za mišljenje Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta u Zagrebu o postupanju prorektora Čovića.

U ranijim člancima već sam objavljivao da je pravo uvijek ispod ili iza morala i etike; u puno slučajeva pravo propisuje ono što moral i etika već odavno osuđuju. Uzrok tome je što je pravo "alat" u rukama vlasti, odnosno moral i etika su na višoj razini apstrakcije, udaljenijoj od vlasti nego pravo.

Moral i etika se samo dijelom poklapaju s pravom, a dijelom ostaju izvan njega, kao što i pravo ima normi koje su izvan morala i etike, ili su čak i nemoralne i neetične, pri čemu se ti međusobni odnosi morala i etike s jedne, i prava s druge strane učestalo mijenjaju.

Za etičko ocjenjivanje znanstvenih uradaka "ovlasti" i "nadležnosti" su nepotrebne.

Međutim, temeljno je pitanje o tome treba li pored etičkih povjerenstava na sveučilištima i fakultetima u Hrvatskoj i jedno posebno "nacionalno etičko povjerenstvo"?

Odluka o tome je li potrebno posebno "krovno nacionalno etičko povjerenstvo (Odbor)", stvar je isključivo akademske zajednice, odnosno hrvatskih autonomnih sveučilišta i fakulteta, a ne nikako Hrvatskog sabora, Vlade i tijela izvršne vlasti ili sudskih vlasti i sudstva.

Pa ako se ocijeni da je potrebno "krovno nacionalno etičko povjerenstvo (Odbor)", onda nema razloga da to "nacionalno etičko povjerenstvo" bude izvan akademske autonomije i da ga umjesto sveučilišta i znanstvenih institucija na prijedlog Vlade imenuje Hrvatski sabor. Naprotiv, ako nacionalni odbor za etiku treba, onda ga trebaju birati sveučilišta i znanstvene institucije, a ne Vlada, Hrvatski sabor niti političari.

A neprijeporno je i da bez javne etičke provjere znanstvenih radova nema razvoja, pa akademska čestitost nije isključivo pitanje morala i poštenja, nego i preduvjet prevladavanja dugoročne stagnacije razvoja Republike Hrvatske.

XVII. DOKUMENTI

Etičko povjerenstvo Pravnog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu
Prof. dr. sc. Aleksandra Korac Graovac
Prof. dr. sc. Slavica Blažeka Kokorić
Prof. dr. sc. Robert Podolnjak

Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu Trg maršala Tita 14, 10000 Zagreb	
Datum upisa: 03.02.2016. 12:27:09	
Klasificacijska oznaka	052 - 02 / 16 - 14 / 21
Urudžbeni broj	15 - 16 - 2
Priloga	-

Dekanica Pravnog fakulteta
Prof. dr. sc. Dubravka Hrabar

U Zagrebu, 27. siječnja 2016.

Predmet: Mišljenje o prijavi za mogući plagijat

Poštovana gospodo dekanice,

dopisom od 6. studenoga 2015. godine zatražili ste da proučimo dostavljenu dokumentaciju u vezi s mogućim plagijatom na koji se pozvao prof. dr. sc. Hrvoje Arbutina (2. studenoga 2015.) te da o tom predmetu dostavimo mišljenje Upravi fakulteta. Vaš dopis zaprimili smo 17. studenoga 2015. godine, a povjerenstvo se sastalo dva puta: dana 13. siječnja 2016. godine te dana 26. siječnja 2016. godine.

Dostavljena nam je dokumentacija koja se sastoji od dopisa prof. dr. sc. Hrvoja Arbutine s nadnevkom od 2. studenoga 2015., s prilozima:

- preslika dijela zbornika radova „Tax Law Design and Drafting“ (ed.: Victor Thunyil), IMO, 1996;
- preslika dijela udžbenika „Financijsko pravo i financijska znanost“, Narodne novine, Zagreb, 2008; te
- analitički prikaz izvornog djela, s uputama na plagirane dijelove.

Zatražili smo očitovanje od prof. dr. sc. Nikole Mijatovića, autora spornoga teksta, o navodnom plagijatu dopisom od 13. siječnja o. god., kojeg je sastavio 19. siječnja o. god. (datum upisa u urudžbeni zapisnik 20. 1. 2016., ur. br. 15-16-1).

Očitovanje se sastoji od:

- dopisa prof. dr. sc. Nikole Mijatovića
- preslike popisa literature navedenog udžbenika
- ispisom e-mail korespondencije između prof. Mijatovića i članova Uprave Pravnog fakulteta iz 2013. godine.

Očitovanje u cijelosti prilažemo mišljenju.

Temeljem odredbe čl. 29. st. 1. Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu, prema kojoj etička povjerenstva sastavnica „donose mišljenja o načelnim pitanjima kao i o usklađenosti ponašanja u konkretnim slučajevima s načelima i odredbama Etičkog kodeksa“, u roku od 60 dana, a koji ne teče u vrijeme kad nema sveučilišnih aktivnosti, dostavljamo sljedeće

m i š l j e n j e

Povjerenstvo je proučilo gore navedenu dokumentaciju koju je dostavio prof. dr. sc. Hrvoje Arbutina, a u vezi s mogućim plagijatom 26. poglavlja „Porezno savjetništvo“ udžbenika „Financijsko pravo i financijska znanost“ (str. 250-260, autor prof. dr. sc. Nikola Mijatović, Narodne novine, Zagreb, studeni 2008.).

Članovi Etičkog povjerenstva utvrdili su svaki samostalno, a potom i svi zajedno, kako je tekst koji je sporan svojim najvećim dijelom vjeran prijevod izvornika na engleskom jeziku (*Tax Law Design and Drafting*, ed. Victor Thuronyi, International Monetary Fund, 1996, u prijavi IMO), poglavje „Regulation of Tax Professionals“, autori Victor Thuronyi i Frans Vanistendael), te da su stoga navodi iz dopisa prof. dr. sc. Hrvoja Arbutine točni.

Svaki član povjerenstva je potom samostalno proučio i očitovanje prof. dr. sc. Nikole Mijatovića.

Prof. dr. sc. Nikola Mijatović navodi:

- kako sporno poglavje o poreznom savjetništvu ukupno broji cca 26200 znakova, tj. nepunih 15 kartica teksta, a dio za koji je navedeno da je plagijat može obuhvaćati najviše 2 kartice teksta, s tim da je taj tekst nepovezan (razbacan po „par“ rečenica na pojedinim poglavljima koja su već prethodno bila formirana) i zaista minoran u odnosu na cijelokupan udžbenički dio od nekih 190 kartica teksta;
- kako uvjeti pisanja udžbenika (citiranje, bilješke ispod teksta i sl.) nisu bili definirani ugovorom s nakladnikom, te da se rukovodio vlastitim nahodenjem, imajući na pameti da je riječ o udžbeniku za studente, koji kao takav mora biti jasan, pregledan i bez suvišnih podataka koji bi mogli opteretiti studente i otežati im snalaženje u udžbeniku;
- da je u tom smislu u radu minimalno koristio bilješke ispod teksta, samo onda kada je to bilo potrebno radi vjerodostojnosti izvora: npr. kad je iznosio neki statistički podatak, u cijelosti citirao nečiju izvornu ključnu misao ili tezu i sl.;
- da je svu literaturu uredno naveo u popisu literature na kraju udžbenika, točnije na kraju svakog svog dijela, ali da je nakladnik kasnije svu literaturu sabrao u skupni popis literature na kraju udžbenika „Financijsko pravo i financijska znanost“, bez da je vidljivo koja je literatura u kojim dijelovima korištena;
- da je ranije objavio pet radova o poreznom savjetništvu, te da je prilikom pisanja poglavija u udžbeniku koristio svoje prethodne radove. Pored toga, koristio je i knjigu „*Tax Law Design and Drafting*“, odnosno njezinu poglaviju „*Regulation of Tax Professionals*“, jer je riječ o vrlo kvalitetnoj knjizi, koja obraduje razna teorijska pitanja;
- da je par povezanih rečenica prevodio i prilagodio svojem izričaju, dajući finalne okvire svojim poglavljima;
- da je točno da u bilješkama nije navodio izvor, jer to nije smatrao potrebnim iz dva razloga: prvo, da nije preuzimao ničije izvorene i ključne teza koje bi kasnije svojatao i prikazivao kao isključivo svoje, već je uglavnom bila riječ o korištenju opće poznatih tvrdnjih; te drugo, da je udžbenik je pisan za potrebe studenata, te je tekst nastojao učiniti jednostavnijim studentima u njegovu korištenju.
- da je naveo i drugu literaturu koju je koristio prilikom pisanja tog poglavija, ukupno 14 izvora

Uvidom u dokumentaciju utvrdili smo, ponavljamo, i to svaki član povjerenstva samostalno, te svi zajedno jednoglasno, da su svi dijelovi poglavja udžbenika „Financijsko pravo i financijska znanost“ (tekst na str. 251-254, te 255-257) na koje je ukazano u prijavi nesporno plagijat, odnosno najvećim dijelom prijevod izvornika na engleskom jeziku te da su trebali biti kao takvi i označeni.

Utvrđili smo i da su točni navodi prof. dr. sc. Nikole Mijatovića da je engleski izvornik spomog teksta naveden kao literatura na kraju udžbenika, no povjerenstvo smatra da sporni tekst nije

obilježen kao citat u skladu s pravilima koja se odnose na korištenje drugih izvora prilikom pisanja znanstvenih radova.

Povjerenstvo se nije upustilo u utvrđivanje jesu li postoje neke upute („pravila“) prilikom pisanja udžbenika, jer postoje opća pravila koja se odnose na korištenje drugih izvora u svrhu izbjegavanja plagijata.

Zbog svega navedenog jednoglasno smatramo da je povrijeden Etički kodeks Sveučilišta u Zagrebu (2007.) koji svaki oblik plagiranja proglašava povredom Etičkog kodeksa (čl. 19. st. 1.), te obvezuje u odredbi čl. 19. st. 2. sve članove akademske zajednice koji sudjeluju u znanstvenoistraživačkom i umjetničkom radu, da moraju jamčiti za izvornost objavljenih znanstvenih radova i umjetničkih djela autorstvo kojih im se pripisuje te točnost i poštenje u prikazivanju i navođenju informacija o porijeklu ideja i navoda kojima su se u radu koristili.

Prof. dr. sc. Aleksandra Korač Graovac

Izv. prof. dr. sc. Slavica Blažeka Kokorić

Izv. prof. dr. sc. Robert Podolnjak

Prof.dr.sc. Dubravka Hrabar
Dekanica Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
Zagreb, Trg maršala Tita 14
tel: +385 01/ 45 64 309
fax: +385 01/45 64 030

Klasa: 052 - 02 / 16 - 14 / 21
Ur.br.: 380 - 16 - 9

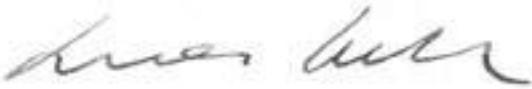
Zagreb, 29. ožujka 2016.

Prof. dr. sc. Hrvoje Arbutina

Poštovani kolega profesore dr. sc. Arbutina,

Obavještavam Vas da sam, nakon provedenog postupka po Vašoj prijavi za plagijat učinjen od strane prof. dr. sc. Nikole Mijatovića, nakon Mišljenja Etičkog povjerenstva Fakulteta, a u skladu sa svojim ovlastima, kolegi Mijatoviću izrekla 22. ožujka 2016. godine Upozorenje na obvezne iz radnog odnosa.

Uz kolegijalne pozdrave,

Dekanica
Dubravka Hrabar

Pismohrana

Prof.dr.sc. Dubravka Hrabar
Dekanica Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
 Zagreb, Trg maršala Tita 14
 tel: +385 01/ 45 64 309
 fax: +385 01/45 64 030

Klasa: 602 - 04 / 16 - 14 / 65
 Ur.broj: 251 - 55 - 16 - 1
 Zagreb, 29. veljače 2016.

Gospodin
Prof.dr.sc. Damir Boras, Rektor
 Sveučilište u Zagrebu

Poštovani gospodine Rektore,

Na Pravnom fakultetu u tijeku je postupak u vezi s jednom prijavom za navodni plagijat. S obzirom da Pravni fakultet ima Etičko povjerenstvo, koje postupa u skladu s Etičkim kodeksom Sveučilišta, nakon što postupak bude proveden, a u skladu s čl. 35. st. 1 Etičkog kodeksa, Pravni će fakultet dostaviti svoju odluku Etičkom savjetu Sveučilišta.

Međutim, tijekom postupka uočene su sljedeće činjenice, relevantne ne samo za konkretni postupak koji je u tijeku, nego su važne i na načelnoj, sveučilišnoj razini, pa sam slobodna ukazati Vam na problem.

Naime, u okviru Agencije za znanost i visoko obrazovanje postoji Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (označen kao Klasa: 640-01/06-04/06, Urbroj: 533-045-06-2 od 13. studenog 2006.) koji ima svoj Etički kodeks. Proučavajući navedeni Kodeks i pojedine odluke (praksu) koje je to tijelo donijelo, zaključili smo da je riječ o paralelnom institutu. Štoviše, izmjenama i dopunama Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, od 15. lipnja 2015. godine, navodi se u izmijenjenom čl. 7. st. 4. „Sljedeća su razina etička povjerenstva/tijela više organizacijske jedinice (npr. sveučilišta, veleučilišta), a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju“ (istaknuta D.H.). Iz ovakvog izričaja proizlazi da je Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju krajnja instancija za postupanje u slučaju neetičnosti. Dodatno upozoravam da isti taj članak u st. 1. nalaže „ustanovama u sustavu da odrede pravila, propise i postupke ...“, što isto tako smatram nedopustivim zahtjevom.

Smatram da je ovakvom odredbom, osobito citiranim stavkom 4. povrijedeno ustavno načelo autonomije Sveučilišta (čl. 67. Ustava Republike Hrvatske), jer je Odbor tijelo u okviru Agencije za visoko obrazovanje i znanost, a koje je opet tijelo Ministarstva obrazovanja i znanosti, i time tijelo državne vlasti.

Smatram potrebnim napomenuti da čl. 112. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju navodi ovlast Hrvatskoga sabora da imenuje Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (st. 1.), da bi u st. 3. naveo: „Zadaća Odbora je promicanje etičkih načela u visokom obrazovanju, znanstvenom radu, objavljivanju rezultata, odnosima među znanstvenicima, nastavnicima i drugim sudionicima ...“. Dakle zadaća i smisao Odbora je promicanje etičkih načela, a ne donošenje pravorijeka u konkretnim situacijama.

Osim što se stvara konfuzija, što je ovakva odredba protivna smislu i duhu Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu, smatram da je i protuustavna. Stoga bih sugerirala da Sveučilište u Zagrebu pokrene postupak pred Ustavnim sudom ojcene sporne izmjene i dopune Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Uz srdačan pozdrav,

Dubravka Hrabar

Pismohrana

Klasa: 602-04/15-05/43
Urbroj: 380-230/071-16-2
Zagreb, 4. studenoga 2016.

Z A P I S N I K

2. sjednice Rektorskog zbora u akademskoj 2016./2017. godini održane 4. studenoga 2016. na Rektoratu Sveučilišta u Zagrebu s početkom u 9.30 sati.

Nazočni članovi Rektorskoga zbora:

1. prof. dr. sc. Šimun Andelinović, rektor Sveučilišta u Splitu i predsjednik Rektorskoga zbora,
2. prof. dr. sc. Željko Turkalj, rektor Sveučilišta J. J. Strossmayer i zamjenik predsjednika Rektorskoga zbora,
3. prof. dr. sc. Damir Boras, rektor Sveučilišta u Zagrebu,
4. prof. dr. sc. Nikša Burum, rektor Sveučilišta u Dubrovniku,
5. prof. dr. sc. Alfio Barbieri, rektor Sveučilišta Jurja Dobrile u Puli,
6. prof. dr. sc. Marin Milković, rektor Sveučilišta Sjever.

Ostali nazočni:

7. prof. dr. sc. Snježana Prijić Samaržija, prorektorica Sveučilišta u Rijeci,
8. prof. dr. sc. Vlatko Cvrtila, predsjednik Vijeća veleučilišta i visokih škola,
9. prof. dr. sc. Željko Tanjić, rektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta
10. prof. dr. sc. Ljerka Olujić, rektorica Sveučilišta u Mostaru,
11. prof. dr. sc. Pavo Barišić, ministar znanosti, obrazovanja i sporta,
12. prof. dr. sc. Srećko Tomas, pomoćnik ministra znanosti, obrazovanja i sporta,
13. Ivana Puljiz, prof., savjetnica ministra znanosti, obrazovanja i sporta,
14. prof. dr. sc. Ivo Družić, predsjednik Nacionalnog vijeća za znanost, visoko obrazovanje i tehnološki razvoj,
15. prof. dr. sc. Jasmina Havranek, ravnateljica Agencije za znanost i visoko obrazovanje,
16. prof. dr. sc. Ante Čović, prorektor Sveučilišta u Zagrebu,
17. prof. dr. sc. Ivana Čuković Bagić, prorektorica Sveučilišta u Zagrebu,
18. prof. dr. sc. Mirjana Hruškar, prorektorica Sveučilišta u Zagrebu,
19. red. prof. art. Mladen Janjanin, prorektor Sveučilišta u Zagrebu,
20. prof. dr. sc. Miloš Judaš, prorektor Sveučilišta u Zagrebu,
21. prof. dr. sc. Tonći Lazibat, prorektor Sveučilišta u Zagrebu,
22. prof. dr. sc. Miljenko Šimpraga, prorektor Sveučilišta u Zagrebu,
23. prof. dr. sc. Boris Maleš, prorektor Sveučilišta u Splitu,
24. prof. dr. sc. Rudolf Scitovski, prorektor Sveučilišta J. J. Strossmayer u Osijeku,
25. izv. prof. dr. sc. Goran Kozina, prorektor Sveučilišta Sjever,
26. izv.prof.dr.sc. Anica Hunjet, pročelnica Odjela Sveučilišta Sjever,

27. prof. dr. sc. Emilio Marin, prorektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta,
28. prof. dr. sc. Gordan Črpić, prorektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta,
29. prof. dr. sc. Hrvoje Štefančić, prorektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta,
30. Heli Hajdić Nikolić, dipl. iur., glavna tajnica Sveučilišta u Zagrebu,
31. Paula Pavletić, prof., tajnica Rektorskoga zbora RH.

Sjednicom predsjeda prof. dr. sc. Šimun Andželinović, predsjednik Rektorskoga zbora u akademskoj 2016./2017. godini. Prof. dr. sc. Šimun Andželinović je prije službenog dijela sjednice zahvalio na gostoprivstvu domaćinu sjednice prof. dr. sc Damiru Borasu te posebno pozdravio ministra znanosti, obrazovanja i sporta prof. dr. sc. Pavu Barišića koji je po prvi puta od preuzimanja dužnosti ministra prisustvovao sjednici

Rektorskoga zbora, te ga zamolio da se obrati nazočnima. Istaknuo je da Rektorski zbor želi biti partner u radu Ministarstvu.

Prof. dr. sc. Pavo Barišić je rekao kako je i ranije surađivao s Rektorskim zborom te se nada nastavku konstruktivne suradnje te posebno predstavio svoje suradnike, prof. Srećka Tomasa i gđu. Ivanu Puljiz.

Nakon pozdravnih riječi, prof. dr. sc. Šimun Andželinović predlaže, a nazočni članovi jednoglasno prihvataju sljedeći

Dnevni red:

1. Prihvatanje zapisnika 1. sjednice Rektorskoga zbora u akademskoj godini 2016./2017.;
2. Izvještaj o preuzetim zaduženjima s prošle sjednice te izvještaj o radu pojedinih Povjerenstava;
  - a. Povjerenstvo Rektorskoga zbora za donošenje prijedloga proračuna i suradnju s Ministarstvom znanosti, obrazovanja i sporta RH-izvješće;
  - b. Model korištenja vlastitih i namjenskih prihoda Sveučilišta J. J. Strossmayer u Osijeku;
  - c. Povjerenstvo za izradu prijedloga izmjena i dopuna pravilnika o vježbaonicama – izvješće;
  - d. Povjerenstvo za organizaciju Smotre stipendija – izvješće;
3. Akcijski plan Rektorskog zbora za ak. god. 2016./2017.;
4. Rasprava o Prijedlogu izmjena i dopuna Zakona o Hrvatskom kvalifikacijskom okviru;

5. Prijedlog odluke o ispravkama i dopunama Popisa odgovarajućih stručnih naziva i njihovih kratica s kojima se izjednačava stručni naziv stečen završetkom stručnoga dodiplomskog studija u trajanju kraćem od tri godine;
6. Prijedlog Pravilnika o studiranju studenata sportaša na visokim učilištima Republike Hrvatske;
7. Priprema sjednice s ministrom znanosti i obrazovanja prof. dr. sc. Pavom Baršićem i ministrom zdravstva prof. dr. sc. Milanom Kujundžićem na temu Sveučilišne bolnice i Instituti;
8. Očitovanje Rektorskog zbora Republike Hrvatske o Prijedlogu Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta od 11. listopada 2016. godine;
9. Prijedlog Sporazuma o poslovnoj suradnji s Hrvatskom udrugom poslodavaca;
10. Predsjedanje Rektorskog konferencijom Alpe-Adria;
11. Prijedlog razvoja akademske suradnje između hrvatskih i izraelskih sveučilišta;
12. Prijedlog novog logotipa Rektorskoga zbora RH;
13. Razno.

Izvod:

Ad.13.3. Inicijativa Sveučilišta u Zagrebu za podnošenje ustavne tužbe protiv proširenja ovlasti Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju izvan zakonskog okvira

Prof. dr. sc. Ante Čović je rekao kako je već ranije uočeno kako je Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju usurpirao neke bitne ovlasti te se pokušava nametnuti kao tijelo iznad svih sveučilišnih tijela što je eskaliralo kroz medijsku kampanju. Njome se samo aktualiziralo nešto što je i ranije bilo upitno, a vidljivo je i u dopisu dekanice Pravnoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu iz veljače o.g. Rekao je kako će Sveučilište u Zagrebu podnijeti ustavnu tužbu kako bi se osporilo proširenje ovlasti toga Odbora što je u suprotnosti s načelom autonomije sveučilišta. 14 Slijedom provedene rasprave prof. dr. sc. Šimun Andelinović predlaže, a Rektorski zbor jednoglasno donosi sljedeći

ZAKLJUČAK

Rektorski zbor podržava ocjene i stavove iznesene u Priopćenju Sveučilišta u Zagrebu od 31. listopada 2016. Slijedom toga, Rektorski zbor podržava inicijativu Sveučilišta u Zagrebu da se podnošenjem ustavne tužbe ospori proširenje ovlasti Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju izvan zakonski zadanoj okvira, što je učinjeno Izmjenama i dopunama Etičkog kodeksa koje je Odbor za etiku donio na sjednici 15. lipnja 2015. Izmjenama i dopunama Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju uveden je „hijerarhijski red postupanja“, prema kojem prvu razinu etičkih tijela predstavljaju fakultetska povjerenstva, drugu razinu sveučilišna, dok „završnu razinu“ predstavlja Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, što je u protivnosti s ustavnim načelom autonomije sveučilišta.

Završeno.

PR- 4058/13

Odvjetničko društvo
FARČIĆ & ŠARUŠIĆ
 Zagreb, Baštijanova 2A

Tel: +385 / 1 / 3688610

Fax: +385 / 1 / 3694598

e-mail: farcie-sarusic@post.t-com.hr

Žiro-račun: RBA 2484008-1103961060

Devizni račun: RBA 2100111715

Zagreb, 20.02.2013. godine

činot 20.2.13.

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU	
1 PRIMLJENO	
nepost- poštom	21 -02- 2013 obično prapor.
u <u>3</u> prim. <u>dok</u> pril. pristojba _____ kn	<i>Veljović</i>

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
 Ulica grada Vukovara 84
 10000 Zagreb

TUŽITELJICA: Ivana Milas Klarić, OIB: 75268232949, Trg Ivana Kukuljevića 12,
 10 000 Zagreb, zastupa je Ivo Farčić, odvjetnik u Odvjetničkom
 društvu Farčić & Šarušić, Zagreb, Baštijanova 2 a

TUŽENIK: Pravni fakultet u Zagrebu, OIB: 38583303160, Trg maršala Tita 14,
 10 000 Zagreb

T U Ž B A
M. L. Klarić

radi zaštite dostojanstva radnika i
 naknade štete

X 3

U zakonskom roku od 8 dana od dana isteka roka tuženiku za poduzimanje mjera radi zaštite dostojanstva tužiteljice, a koji je istekao 12. 02. 2013., tužiteljica podnosi tužbu radi zaštite dostojanstva radnika te naknade štete, zbog povreda navedenih *infra ad 1)- 5)*:

Dokaz: - priložena preslika Zahtjeva za zaštitu prava iz radnog odnosa tužiteljice od 30. 01. 2013.,

- priložena preslika povratnice o primjeku Zahtjeva za zaštitu prava iz radnog odnosa tužiteljice (od 04. 02. 2013.).
- priložena preslika Odluke tuženika o Zahtjevu za zaštitu prava iz radnog odnosa

Poslovni broj: 9-Pr-4058/13-13

Zapisnik
od 05. lipnja 2013. godine

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog radnog suda u Zagrebu

Prisutni od suda:

Jelica Pandurić
Sudac

Tužitelj: Milas Klarić Ivana

Tuženi: Pravni fakultet u Zagrebu

Mateja Miloloža
Zapisničar

Radi: mobing

Sudac započinje glavnu raspravu u 12,30 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrdjuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno uz pun. Ivu Farčić, odvjetnika iz Zagreba

Za tuženika: pun. Ivan Filković, odvjetnik iz Odv. društva Ruždjak i partneri iz Zagreba

Za umješača na strani tuženika: pun. Miroslav Šumanović i Nermina Stančić-Rokotov, odvjetnici iz Zagreba

Svjedoci: dr. sc. Branka Rešetar

Pristupjeli svjedoci upućuju se na sudske hodnike do ponovnog poziva.

Konstatira se da na današnje ročište nije pristupio uredno pozvani svjedok dr. sc. Vjekoslav Miličić.

Konstatira se da spisu prileži dopis Vjekoslava Miličić, svjedoka u ovom predmetu koji je zaprimljen kod ovog suda 28.05.2013.g., a u kojem isti obavještava sud da nije u mogućnosti pristupiti na današnje ročište zbog spriječenosti i to fizičke jer u isto vrijeme ima zakazano ročište kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu na koje ročište je također pozvan kao svjedok, a na koje ročište je pozvan prije. U privitku istoga dostavljen je poziv za saslušanje svjedoka Vjekoslava Miličić iz spisa Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. broj Pom-285/13.

Pun. tuženika predaje u spis i za protivnu stranu i umješaču preslik predmeta Pravnog fakulteta, a povodom zahtjeva za zaštitu tužiteljice.

Pun. tužitelja izjavljuje da ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

Pun. tuženika ostaje kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda. Protivi se određivanju predložene privremene mjere.

Pun. umješača na strani tuženika ostaje kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda.

Sud donosi

rješenje

Provjet će se dokaz saslušanjem pristupjele svjedokinje.

SVJEDOK: Branka Rešetar, OIB: 52723085312, kći Branka, stara 43 godina, rođena u Splitu, živi na adresi Splavarska 12, Osijek, po zanimanju docent, nesrodna s tužiteljicom, nije u svadi s tužiteljicom, nije zaposlena kod tuženika, ali je kod tuženika magistrirala i doktorirala i profesorica Pravnog fakulteta u Zagrebu Aleksandra Korać Graovac je bila nositelj katedre za obiteljsko pravo u Osijeku, propisno upozorena iskazuje:

Tužiteljicu poznajem. Nju poznajem od 2003.g. a do danas sam ju vidjela 10-15 puta. Ona je docent na katedri za obiteljsko pravo u Zagrebu, a ja sam docent na katedri za obiteljsko pravo u Osijeku. Ja sam voditeljica radne skupine Ministarstva socijalne politike i mlađih a radi izmjene Obiteljskog zakona. Prošle godine u travnju na moju katedru u Osijeku stigao je poziv Ministarstva socijalne politike i mlađih da se uključimo moja asistentica Anica Margaretić Čulo i ja u izradu izmjena i dopuna obiteljskog zakona, ona na području u kojem je ona doktorirala a to je obiteljska medijacija, a ja u području u kojem sam ja doktorirala a to je susreti i druženja roditelja i djece u obiteljskom pravu. Također želim napomenuti da poznajem i prof. Dubravku Hrabar, ona je bila moj mentor na magisteriju, nije mi bila mentor na doktoratu. Do tog trenutka ja sam sa prof. Hrabar bila u izuzetno dobrim i korektnim odnosima, predavala sam na njezinom specijalističkom studiju Dijete i pravo na njezin poziv na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Do tog trenutka ja sam bila u jako dobrim odnosima sa prof. Hrabar, ali odjednom se situacija promijenila za 360 stupnjeva a o razlozima treba pitati prof. Hrabar, a ne mene. Toga dana kada sam dobila poziv od Ministarstva socijalne politike i mlađih ja sam nazvala prof. Hrabar telefonom, pored mene je bila moja asistentica i rekla sam da samo mi dobili poziv zajedno sa svojom asistenticom, te sam ju pitala za njeni mišljenje o tome što ona kaže za naše eventualno sudjelovanje u radnoj skupini Ministarstva a u područjima u kojima smo mi doktorirale. Ona je bila jako ljuta, rekla mi je da nju Ministarstvo zaobilazi, doslovce mi je rekla "da imaju namjeru dopustiti da istospolni partneri posvajaju i da oni nju ne žele jer je ona previše konzervativna". Rekla mi je da što se nje tiče mi možemo sudjelovati u toj radnoj skupini, ja sam je pitala za pomoć i ona je rekla da to ne dolazi u obzir i da se s tim nosimo sami. Ja sam nazvala prof. Hrabar jer ja nju kao stariju poštujem, jer je bila moj mentor na magisteriju. Dubravka Hrabar je meni nadređena na način da moje napredovanje o kojem ovisi moj posao i moje radno mjesto ovisi o 4 čovjeka u RH, a jedan od to četvero ljudi je i prof. Hrabar koja je ujedno i najstarija i koja je najveći autoritet budući da je ona redoviti profesor u trajnom zvanju i profesorica katedre za obiteljsko pravo u Zagrebu, mi smo svi morali u Zagrebu doktorirati kako bi mogli biti profesori obiteljskog prava, jer drugog doktorskog studija osim u Zagrebu nema. Ostalo troje ljudi o kojima ovisi moje napredovanje su Aleksandra Korać Graovac, prof. dr. Nenad Hlača iz Rijeke, prof. dr. Dijana Jakovac Lozić iz Splita. Ukoliko ja u roku od 5 godina odnosno u roku od 10 godina ne napredujem mogu dobiti otkaz. Napredovanje uslijede na temelju izvješća od tri nastavnika u višem zvanju od moga pri čemu dvoje moraju biti profesori obiteljskog prava, a u RH ih ukupno ima 4, odnosno dvoje ih je u Zagrebu, jedan u Rijeci, a jedan u Splitu. Moj dekan Igor Bojanić tražio je sastavljanje povjerenstva od tri člana radi mojeg napredovanja. Razgovarao je osobno s prof. Hrabar. Moj dekan me izvijestio da je prof. Hrabar u svoje ime i u ime prof. Aleksandre Korać Graovac odbila sudjelovati u povjerenstvu odnosno biti član povjerenstva koje će odlučivati o mom izboru. Dekan mi je napomenuo "o tome si trebala misliti ranije i čuvati si dobre odnose", a ja sam odgovorila "moje napredovanje nikada neće ovisiti o dobrim odnosima već o mom znanstvenom i stručnom radu". Ovo o čemu sam sada govorila dogadalo se prije otprilike mjesec maksimalno dva mjeseca. Moj dekan je tražio sudjelovanje u povjerenstvu za moje napredovanje i od prof. Dijane Jakovac Lozić iz Splita, a ona je rekla da joj je mama bolesna, s tim

ja napominjem da sam ja tu osobu vidjela u životu svega dva puta. Nakon toga pitao je i prof. Venada Hlača iz Rijeke, tog čovjeka nikada nisam vidjela. On je najprije prihvatio, a potom je rekao da je običaj da se u području obiteljskog prava napreduje tek nakon 5 godina od zadnjeg zbora, a ja sam izabrana zadnji put u zvanje docenta 15.10.2009.g. Zašto ti ljudi postupaju na način kako sam naprijed navela treba njih osobno pitati. Što se tiče onog razgovora s prof. Hrabar telefonom to je bilo u travnju 2012.g. Tjedan dana nakon toga razgovora jedno jutro je moja asistentica došla kod mene u kabinet, vrlo uplašena, uznenimirena, i rekla mi je da ona ne može sudjelovati u radu radne skupine. Rekla mi je da je dan prije imala telefonski razgovor s prof. Hrabar i ona mi je rekla da je glas prof. Hrabar bio "leden" i da se ona nije boji, a ja pretpostavljam zašto se ona boji, jer se boji za svoje napredovanje odnosno za naše radno mjesto. Mene je jako pogodilo to što je moja asistentica izašla iz radne skupine unatoč našem dogovoru na katedri da ćemo raditi na izmjenama i dopunama obiteljskog zakona. Bila sam jako ljuta i na moju asistenticu i na prof. Hrabar i asistentici sam rekla da o razlogu svog izlaska iz radne skupine sama obavijesti Ministarstva socijalne politike i mladih. Ja sam u tom trenutku ostala sama. Nakon toga ljudi su počeli dolaziti i radna skupina je ipak oformljena, ja sam imenovana za voditeljicu jer sam jedina bila iz područja obiteljskog prava. Na drugi poziv u radnu skupinu se priključila i tužiteljica. Na tri poziva Ministarstva socijalne politike i mladih prof. Dijana Jakovac Lozić je odbila sudjelovanje u radnoj skupini, a ne znam iz kojeg razloga. Ja o problemima tužiteljice vezano za njezino sudjelovanje u radnoj skupini znam tek nakon što se uključila u rad radne skupine. Tužiteljica se uključila u rad radne skupine negdje u siječnju ove godine. Tužiteljica mi je poslala, a mislim da je to bilo u prvom mjesecu ove godine e-mail u kojem me obavijestila da su imali sastanak katedre Obiteljskog prava u Zagrebu i da je bilo jako ružnih riječi, da je prof. Hrabar optužila tužiteljicu da joj je ukrala nekakve papire iz radnog stola prof. Hrabar, da joj je prof. Hrabar rekla da ne ulazi u tu radnu skupinu jer da će to biti mrlja na njezinu karijeru i da će taj zakon biti popljuvan. Također želim napomenuti da sam ja imala još jedan vrlo neugodan sukob s prof. Hrabar, to je bilo nakon obrane doktorata kolegice Sladane Aras na Pravnom fakultetu u Zagrebu u kabinetu prof. Hrabar, a to je bilo na dan kada je Sladana Aras doktorirala a sada se zbog proteka vremena ne mogu sjetiti točnog datuma. Tom prilikom bilo je prisutno još dvoje ljudi a to su prof. Miličić i prof. Aleksandra Korać Graovac. Ja sam zapravo došla za prof. Hrabar u njezin kabinet kako bih joj rekla da mi je žao što se ona ljuti na mene, a ne znam zašto se ljuti i to treba pitati nju, ona je bila sama u kabinetu i počela je vikati na mene, njezine riječi jako su mi se urezale u pamćenje, rekla mi je: "vi ste častohlepivi, to što radite će biti nestručno, odbijam svaku daljnju suradnju s vama" to je ono što se sada mogu sjetiti, ja sam ju pitala kako može biti nestručno ono na čemu sam ja doktorirala, a ona mi je rekla "mi" ćemo popljuvati, a nju treba pitati na koga je mislila kada je rekla "mi", a rekla je da će popljuvati rad radne skupine i doslovno mi je rekla popljuvati. Mi se od tada niti vidimo niti bujemo i otada nemamo nikakvih kontakata. Kada je prof. Hrabar da će tužiteljica ući u radnu skupinu i da će svoje znanje ugraditi u rad radne skupine onda je tužiteljica optužila da joj je ukrala neke teze za skrbništvo s obzirom da je tužiteljica radila sam na skrbništvu, jer je svaki član radne skupine radio samo na onom dijelu u kojem je doktorirao. Ja bih mogla nagadati za takovo ponašanje prof. Hrabar, ali koji su razlozi za takvo njezino ponašanje treba pitati nju osobno i ostale slijedionike. Ja nisam osobno nazočila niti jednom razgovoru odnosno bilo kakvoj situaciji u kojoj bi sudjelovale tužiteljica i prof. Hrabar. Meni je iznimno žao što se sve ovo dogodilo jer sam ja i od prof. Hrabar i od prof. Korać doživjela i dobre stvari, jer su me one dovele na fakultet zahvaljujući mojim ocjenama na poslijediplomskom studiju, ali po mom mišljenju ljude se mora pustiti da rade. Jer ako meni netko prijeti da ja neću napredovati, a ja ovisim o njegovom izvješću, što je onda to i o čemu se tu radi. Ja nisam nikakav političar niti sam u jednoj stranci niti ikoga od političara znam.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedokinja koji je dojam ista stekla zbog čega se prof. Hrabar nije na svjedokinju ista odgovara da ne zna, da to može samo nagadati, a da to treba pitati prof. Hrabar.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedokinja zašto je njezina asistentica izašla iz radne skupine ista odgovara da je to učinila iz straha za napredovanje i radno mjesto.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedokinji tko je predlagao članove radne skupine ista odgovara da je pomoćnica ministricе Ministarstva socijalne politike i mlađih, a radi se o Jasni Kelava Čurković razgovarala s prof. Hrabar i da su one razgovarale o imenima te bi one dvije mogle najbolje reći kako je sastavljena radna skupina.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedokinji koja su njezina saznanja o tome ista odgovara da ona drugih saznanja nema.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedokinji tko je imenovao članove radne skupine ista odgovara naprijed navedeno Ministarstvo.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedokinji koji su sve izvori svjedokinjina saznanja oko problema koje tužiteljica ima zbog sudjelovanja u radnoj skupini ista odgovara da saznanja ima izravno od tužiteljice, priče kolega sa Pravnog fakulteta u Zagrebu i to Aleksandre Maganić, Sladana Aras i drugih.

Na poseban upit pun. tuženika svjedokinji kada je primila e-mail od tužiteljice ista odgovara da se ne sjeća datuma ali da e-mail ima i da ga može dostaviti sudu.

Na poseban upit pun. tuženika svjedokinji da li je osim toga e-maila razgovarala osobno s tužiteljicom i to nakon primitka e-mail ista odgovara da je s obzirom da rade u istoj radnoj skupini.

Na poseban upit pun. tuženika svjedokinji da li je s tužiteljicom razgovarala konkretno za ovaj predmet i za njezino svjedočenje u ovom predmetu ista odgovara da nisu.

Na poseban upit pun. umješača svjedokinji da li ima saznanja kakav je odnos bio između tužiteljice i prof. Hrabar ranije do imenovanja u radnu skupinu ista odgovara da ona to ne zna jer da nisu blisko kontaktirale.

Na poseban upit pun. umješača svjedokinji u kakvim je odnosima svjedokinja u odnosu sa prof. Korać Graovac dok joj je bila nadređena na Pravnom fakultetu u Osijeku ista odgovara da joj je prof. Korać Graovac bila nadređena osoba od 2000.g. do 9 mjeseca 2006.g., da je to bila jedna duga i velika priča koja je loše završila, jer joj je prof. Korać nazvala iz Hamburga gdje se tada nalazila te joj telefonom rekla da se makne s katedre jer neće napredovati, s tim da napominje da ju je pitala zašto i da joj je ona odgovorila da nama, a nije rekla meni vaš karakter ne odgovara. Taj razgovor telefonom je vođen nakon što je svjedokinja razgovarala s prof. Hrabar i nakon što se istoj požalila zato što nije bila uvrštena u radnu skupinu koja je 2006.g. radila na izmjenama i dopunama u vezi s uzdržavanjem, a na što joj je prof. Hrabar da ne imenuje radnu skupinu ona već Ministarstvo, da si skreše krila i da se vrati na svoje mjesto. Ispalo je da ona previše pita, da se na kraju morala posuti sa pepelom kako bi to izgladila i kako ne bi imala dalnjih problema. Napominje da njen posao ovisi zapravo o dobrim odnosima, a ne o stručnosti, jer ne postoje objektivni kriteriji za napredovanje.

Na poseban upit pun. umješača svjedokinji koji je prosjek ocjena svjedokinji na Pravnom fakultetu u Splitu ista odgovara da joj je prosjek ocjena bio 3,0.

Svjedoku se daljnja pitanja ne postavljaju.

Svjedok nije zaklet.

Ne potražuje trošak.

Pun. tuženika prigovara istinitosti iskaza svjedokinje u cijelosti budući da je isti kontradiktoran, ali ne navodi u čemu je iskaz kontradiktoran.

Pun. umješača na strani tuženika napominje da po njegovom mišljenju iskaz saslušane svjedokinje nije relevantan za donošenje odluke o ovom predmetu.

Pun. tužitelja predlaže da sud obveže tuženika da dostavi u spis original spisa Pravnog fakulteta kako bi se utvrdila istovjetnost preslike s originalom, a o samom sadržaju će se naknadno

detaljno očitovati. Ostaje kod dokaznih prijedloga da se sasluša dr. sc. Vjekoslav Miličić, Zagreb, Kozjačić 3.

Pun. tuženika se protivi dostavi izvornika spisa iz razloga što tuženik ističe paušalni prigovor i ne navodi koji sadržaj iz dostavljene dokumentacije bi bio neautentičan. Ostaje kod dokaznih prijedloga iznijetih na ročištu od 15.04.2013.g. a to su da se provede dokaz saslušanjem svjedoka Dubravke Hrabar, Aleksandra Korać Graovac, Irena Majstorović i Ivan Šimović, svi sa adresi tuženika, a na okolnosti iz odgovora na tužbu. Protivi se saslušanju Vjekoslava Miličića jer isti nema neposredna saznanja o predmetu spora, a okolnosti na koje je predložen nisu odlučne za rješenje ove pravne stvari. Predlaže da sud stavi izvan snage svoje rješenje kojim je odredio provodenje dokaza saslušanjem tog svjedoka.

Pun. umješača na strani tuženika pridružuju se dokaznim prijedlozima tuženika.

Pun. tužiteljice ističe da je protivljenje prijedlogu pun. tužitelja da tuženik dostavi u spis izvorni spisa Pravnog fakulteta zapravo zlouporaba procesnih ovlaštena iz razloga što je tuženik imao rok od 15 dana, da dostavi spis Pravnog fakulteta u sudski spis, a iz priloga koje je tužiteljica dostavila uz tužbu je vidljivo da tužiteljici nije omogućeno fotokopiranje spisa Pravnog fakulteta. Ostaje kod prijedloga da se odredi privremena mjera.

Sud donosi

rješenje

I) Zatražit će se službenim putem od Pravnog fakulteta u Zagrebu dostava originalnog spisa tuženika posl. broj KLASA: UP-I 740-04/13-26/3, a koji je formiran povodom zahtjeva za zaštitom prava tužiteljice Ivane Milas Klarić.

II) Današnja rasprava se odgađa, a iduća zakazuje za dan

23. rujna 2013.g. u 12,00 sati

što prisutni primaju na znanje i neće se posebno pozivati dok će se pismenim putem ponovno pozvati svjedoci prof. dr. sc. Vjekoslav Miličić, Zagreb, Kozjačić 3, Aleksandra Korać Graovac, Irena Majstorović i Ivan Šimović svi sa adresi tuženika.

Dovršeno u 14,05 sati

Zapisničar

Sudac

Stranke

Poslovni broj: 9-Pr-4058/13-18

Zapisnik
od 23. rujna 2013. godine

o održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog radnog suda u Zagrebu

Prisutni od suda:

Jelica Pandurić
Sudac

Tužitelj: Milas Klarić Ivana

Tuženi: Pravni fakultet u Zagrebu

Mateja Miloloža
Zapisničar

Radi: mobing

Sudac započinje glavnu raspravu u 12,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: osobno uz pun. Ivu Farčić, odvjetnik iz Zagreba

Za tuženika: pun. Ivan Filković, odvjetnik iz Zagreba

Za umješača: pun. Stančić Rokotov Nermina i Stančić Rokotov Nikša, odvjetnici iz Zagreba

Svjedoci: Vjekoslav Miličić, Aleksandra Korać Graovac, Irena Majstorović, Ivan Šimović

Pristupjeli svjedoci upućuju se na sudske hodnike do ponovnog poziva.

Konstatira se da je tuženik uz podnesak od 11.09.2013.g. dostavio u sudske spise preslike ovjerenog cjelokupnog originalnog spisa posl. oznake klasa: UP/I 740-04/13-26/3.

Pun. tužitelja izjavljuje da ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Predaje u spisu i za protivne stranke pripremni podnesak u kojem se očituje o dosadašnjem tijeku postupka te u kojem navodi da se iz dokumentacije o provedenom postupku na Pravnom fakultetu u Zagrebu vidi da u spisu nedostaje izjava prof. dr. Dubravke Hrabar odnosno da iz razloga koji nemaju podlogu u vođenju postupka ova izjava zatajena ili možda signirana pod drugim brojem. Kao dokaz dosadašnjih tvrdnji tužiteljice predaje u spisu preslik članaka iz Jutarnjeg lista, Novog lista, Večernjeg lista o tome kako su stručnjaci s Pravnog fakulteta u Zagrebu se očitovali o prijedlogu novog obiteljskog zakona.

Primjerak tog podnesaka i preslik novinske dokumentacije predaje se pun. tuženiku i pun. umješaču na strani tuženika.

Pun. tuženika ostaje kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda.

Pun. umješača na strani tuženika ostaje kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda. Predlaže da mu sud dodjeli kratki rok kako bi se mogao očitovati na danas zaprimljeni podnesak. Istaže da novinski članci ne mogu biti dokazi u sudsakom postupku odnosno u konkretnom postupku pa predlaže da se pun. tužiteljice očituje na koje okolnosti predlaže uvid u priložene novinske članke.

Pun. tužitelja navodi sljedeće: "U svojem iskazu svjedokinja Rešetar navodi kako je dio prijepora o kojem ima saznanja bio i tvrdnja umješača da će citiram "popljuvati" tekst zakona.

Ovdje imamo 4 medijska teksta koji govore o više ili manje utemeljenim kritikama nacrta izmjena obiteljskog zakona. Dakle, mi smatramo da se time potkrepljuje iskaz svjedokinje Rešetar a također i dijelovi tužbe koji o tome govore.

Sud donosi

rješenje

Provjet će se dokaz saslušanjem svjedoka.

SVJEDOK: dr.sc. Vjekoslav Miličić, OIB: 52516008996, sin Juraja, star 70 godina, rođen u Brusje, Hvar, živi na adresi Zagreb, Kozjačić 3, po zanimanju pravnik, nesrođan s tužiteljicom, nije više u tako dobrom odnosima s tužiteljicom kao što je bio prije ovog slučaja, zaposlenik tuženika, trenutno nije u sporu s poslodavcem, ali ranije je najmanje u 5 navrata bio u sporu s poslodavcem, propisno upozoren iskazuje:

Ja radim kod tuženika na katedri Opće teorije prava i države. Ja jako dobro znam tko radi na katedri obiteljskog prava. To je inače katedra koja mi je najbliža po svim mogućim parametrima od ljudskih pa nadalje. Na katedri obiteljskog prava kao redovni profesori rade prof. Hrabar, prof. Korać Graovac, zatim docentice Irena Majstorović i Ivana Milas Klarić, te asistent Ivan Šimović mislim da je on magistar znanosti. Ja nikada nisam sudjelovao na sastancima te katedre obiteljskog prava. Kada sam rekao da nisam više u jednako dobrom odnosima sa tužiteljicom u kakvima sam bio ranije mogu to isto reći i za prof. Hrabar, s tim da sam s njom u lošijim odnosima još i prije. Ja sam bio u sukobu s Hrabar zbog principijelnih stvari fakulteta. Jedna svježa stvar je ta koja se ticala plagijata doktorata jer budući da sam ja ekspert za plagijate, riječ o asistentu Burazinu ona je u konkretnom slučaju postupila nedosljedno, to znači da je meni pisala jedan stav za taj problem, a kao predsjednica etičkog povjerenstva fakulteta, u kojem je član bio dekan Parač, kada su se oni trebali o tome izjasniti, oni i etičko povjerenstvo sveučilišta, onda je tamo stav prof. Hrabar bio bitni drugačiji od onoga što je izjavila na sjednici vijeća i od onoga što je meni pisala. Meni je napisala da je sve to skupa ružno, neprimjereno i nedopustivo, a u nalazu etičkog povjerenstva koje ima tri člana piše da tu nema problema, da oni ne vide na što ja smjeram i da ja to nisam dobro argumentirao. Ja nisam bio u sukobu s prof. Hrabar osobno već zbog principijelnih stvari odnosno postupanja fakulteta kao institucije. Inače djelatnici katedre za obiteljsko pravo su osobe s kojima sam ja surađivao kao profesor, na seminaru kao demonstratorice i mogu reći da se radi o vrsnim osobama što se tiče struke. Prof. Hrabar je imala problema na početku svoje karijere kad je bila na katedri za međunarodno privatno pravo i kako smo bili u izvrsnim odnosima zamolila me i ja sam to i prihvatio da posredujem kod prof. Alinčić da je primi kod sebe na katedru i u tome sam i uspio. Meni je jako žao da je došlo do ovoga spora. Znam jako puno o ovome sporu. Nažalost, dobar dio tih spoznaja znam iz medija, smatram da nije nikako dobro da su te stvari u medijima jer je postupak tajan. Sredinom siječnja ove godine, 15., 16., 17. ili 18. siječnja i to jednom od tih dana sam bio na fakultetu. Moja soba je na istom katu gdje i većina kabineta katedre za obiteljsko pravo odnosno preko puta smo i taj dan je k meni u sobu došla izbezumljena i uplakana docentica Milas Klarić i ispričala mi je koliko je to bilo moguće u tom momentu s obzirom na njezino stanje, da je na sastanku katedre na kojem su bili svi članovi katedre a to znači prof. Hrabar, Korać Graovac, docentica Majstorović, tužiteljica i asistent Šimović da ju je prof. Hrabar optužila da je ukrala neku teku, da je bilo govora o povjerenstvu za izradu novog obiteljskog zakona, o jednom incidentu koje je bio na postdiplomskom studiju, da su se dvije studentice žalile na predavanje tužiteljice, i da je bilo više izraza od strane prof. Hrabar koje je tužiteljica procijenila da su povrijedile njezino dostojanstvo, ponos itd. To je trajalo otprilike oko 40-ak min, a nakon toga mi je na vrata pokucala docentica Majstorović, s tim da je u tom trenutku sa mnom u sobi sjedila tužiteljica, docentica Majstorović je također bila uzbudena, ne na jednak način kao i tužiteljica ali bila je prisutna uz nemirenost i napetost, ona je u mojoj prisutnosti rekla i u prisutnosti tužiteljice da ona ne vjeruje da je tako nešto napravila, a mislilo se na to da je ona otudila teku. Docentica Majstorović nije bila dugo s nama u sobi, kasnije je otišla. Ja sam nakon toga još dosta vremena razgovorao s tužiteljicom,

nastojeći je umiriti, nastojeći to dovesti u razinu normalnog, osobito iz razloga što sam do u detalje upoznat sa stanjem zdravlja tužiteljice i da ima kod kuće malo dijete, i da bilo koje uzrujavanje te vrste i intenziteta nije dobro. Mi smo tom prilikom "pretresli" i neke stvari koje sam ja znao i od prije, a to je npr. problem sa tom pritužbom dvije studentice. Od prije ja to znam po pričanju tužiteljice, radi se o mojim posrednim spoznajama, a ono što ja znam iz prve ruke ja će to i reći. Znam pouzdano što se tiče te pritužbe da je to silno uzbudilo tužiteljicu tada kada se to dogodilo. I osobito radi toga što prof. Hrabar joj nije htjela reći identitet osoba koje su to napisale, i odbijala je suočenje tih studentica, prof Hrabar kao predstojnice katedre i docentice Milas Klarić. Tokom ovog postupka sam saznao da su se te studentice potpisale i znalo se njihovo ime i prezime. Smatram da je bilo sa raznih aspekata primjereno da joj prof. Hrabar pokaže te pritužbe tim više što tužiteljica nije imala ovlasti ispitivanja na tom studiju pa nije mogla ništa tim studenticama napraviti. Posredno govorim a o onome što smo mi taj dan razgovarali su bili komentari prof. Hrabar na istupe tužiteljice na nekim sjednicama vijeća i na nekim skupovima gdje je kada sam ja bio prisutan tamo, istupi tužiteljice su bili argumentirani, razložiti, principijelni i to je pokazivalo njezinu osobnost i kao nastavnice i kao osobe. Prof. Hrabar to nije rekla osobno meni ali sam to saznao preko tužiteljice, da ne treba svakom vjetru jedra otvarati odnosno to bi se moglo tom doskočicom komentirati, a to znači da čovjek može imati svoj stav, ali da treba procijeniti da li će ga izlagati, kada će ga izlagati. Čuo sam od tužiteljice da je prof. Hrabar rekla da je za mlađe ljude potrebno da budu sadržaniji, a misli se na docente i asistente, i da slušaju starije i da se javljaju samo ako je nužna potreba. Što smatram principijalno da to nije potrebno, asistent koji je član vijeća je ravnopravan član vijeća i ako treba nešto reći smatram da to treba reći. TO je trajalo dva tri sata, odnosno toliko dugo je tužiteljica bila u mojoj sobi, nakon toga je otišla, ja sam i dalje ostao u sobi i negdje rano popodne taj isti dan, me zvala telefonom na interni broj fakulteta, zvala me tužiteljica, taj njezin poziv je bio jako dramatičan, ja sam se prestrašio, bez obzira što imam dosta godina i životnog iskustva. Molila me da dođem k njoj, ja sam pitao gdje je, ona nije bila u svojoj sobi već je bila u prizemlju u tudem kabinetu, i to asistenta Šimović, a on tamo nije bio. Ja sam procijenio da nema smisla razgovarati telefonom nego sam otrčao dolje, ona je bila u jednom stanju koje je bilo jako dramatično i jako teško i stresno. Plakala je, bila je u grču, bila je sama u sobi. Nisam zvao doktora jer bi to po mom sudu doprinijelo svem tome što se dogadalo. Trebalo je sat do sat i pol da se ona smiri. Pitao sam je kad će ići kući, a ona je rekla da se mora smiriti. Taj dan nisam razgovorao s prof. Hrabar, ni poslije toga nisam razgovarao s prof. Hrabar. Međutim, sutradan odmah sam zvao prof. Korać Graovac jer sam pokušao posredovati između prof. Hrabar i tužiteljice. Prof. Korać Graovac da ćemo se ona i ja naći za dan ili dva i da ćemo sigurno razgovarati, i da ona pozdravlja moju pomoć u tome. Mi smo se nakon dva tri dana našli, razgovarali smo najmanje dva sata kod nje u kabinetu. Pitao sam je kako je moguće da ako su svi članovi katedre imali ključ od sobe prof. Hrabar da je ona uprla prstom u tužiteljicu i rekla "vi ste mi uzeli tu tekicu odnosno bilješke", tim više što je bilo riječ o bilješkama koje je dosta radila i pisala tužiteljica, jer te bilješke nisu bile zaključane već su bile na polici u sobi prof. Hrabar, koliko sam čuo sve te bilješke, a radilo se dvije ili tri stranice su bile u računalu docentice Klarić kojem su imali pristup docentica Majstorović i asistent Šimović, to su bile stvari koje su svi znali i koje su bile svima dostupne pa nisam video razlog za otudivanje. Ja sam prof. Korać Graovac rekao da je to silno pogodilo tužiteljicu i prepričao sam joj što se dogodilo kod mene u kabinetu i taj cijeli dan odnosno veći dio dana i ona je rekla da se slaže da to nije trebalo tako biti, ali da to nije po njenom sudu ni tako strašno. Sutradan sam ja saznao i od tužiteljice i od prof. Korać Graovac da se prof. Korać Graova osobno u prisutnosti docentice Majstorović ispričala docentici Milas Klarić. Ona je bila na tom sastanku i sudjelovala je u razgovoru pa se zato ispričala i inače zbog cijele te situacije. Prof. Korać Graovac sam rekao da je to njen viteški gest i ona mi je u tom smislu to potvrdila na jedan krasan način. Nakon toga sam da li isti dan ili drugi dan razgovarao s tužiteljicom jer se sve dogodalo brzo te sam joj rekao da je ona po momu sudu dobila satisfakciju, da je prof. Korać Graovac preda mnom i docenticom Majstorović rekla ono što je rekla, te da je preda mnom i docentica Majstorović rekla da ne vjeruje da je Ivana to napravila. Po mom sudu poznavajući i jednu i drugu stranu će doći do smirivanja situacije između tužiteljice i prof. Hrabar ovako ili onako. NI u ludilu niti ja sa svoje strane niti prof. Korać Graovac nismo razgovarali o tome da se ona treba ispričavati tužiteljici. U vrijeme tih dogadanja meni je tužiteljice rekla da će zatražiti

zaštitu prava na fakultetu a ako ne uspije onda pred sudom, moj savjet joj je bio da je djelomičnu satisfakciju dobila, i da nažalost moje 42 godine iskustva kod tuženika ni na koji način ne daje jamstva da će joj fakultet pružiti zaštitu. To znači da sam ja osoba koja je od 42 godine rada na fakultetu najmanje 35 godina šikanirana i to od statusa asistenta do statusa redovitog profesora. Onemogućavalo me se u doktoratu, pisana su pisma protiv mene u tijeku postupka stjecanja doktorata, morao sam doktorat braniti u Sarajevo. Većina mojih napredovanja su osporavana, ometana, opstruirana, s negativnim izvještajima da me se izbaciti s fakulteta što na sreću nije uspjelo. Poanta toga je bilo da sam nepismen i neradnik. To su o meni pisali prof. Metelko i Perić, ja sam utvrdio da su magisterij i doktorat Metelka plagijati i to je potvrdila posebna komisija dekana, a vijeće je utvrdilo da to je plagijat ali da uzorak na kojem sam ja to utvrdio nije dovoljan pa sam ja napravio uzorak od 100% i dokazao plagijat. Postoje slučajevi ne samo u povijesti tuženika već i sada da profesori šikaniraju svoje asistente, odnosno sve koji su mlađi, ekstreman je feudalizam na fakultetu da mlađe osobe osobito asistenti i dio docenata radi starijima, pogotovo šefovima katedre ili cijeli njihov posao nastave za koji oni dobivaju plaće na fakultetu, npr. ja sam profesoru Periću i Metelko 9 godina radio sve poslove. Na ovom fakultetu postoji princip da se pod svaku cijenu moraštiti ustanova, a pojedinac i njegova prava su ništa. Pitanje selektivne ustavnosti, zakonitosti, selektivne profesionalnosti, moralnosti ovisno čiji su interesi pojedinačni ili skupni i čiji su interesi na fakultetu. O svemu što govorim sam donio dokumente kojima to mogu i potvrditi. Čuo sam, dakle ne iz prve ruke da dio poslova prof. Korać Graovac i prof. Hrabar, a osobito prof. Hrabar bivaju dodijeljeni asistentu odnosno docentu, riječ je o ispravljanju zadaća, seminara, kolokvija i sl. U povijesti te katedre na početku rada prof. Hrabar kao predstojnice katedre bila je jedna asistentica kojoj se sada ne mogu sjetiti imena i prezimena ali mogao bi pronaći podatke, koju je ona udaljila sa katedre jer da je ta osoba bila nekorektna prema studentima, to je jedan podatak koji ja znam kao nastavnik odnosno član vijeća. Ovo što govorim govorim iz prve ruke, da su odnosi između prof. Hrabar i prof. Korać Graovac prije ovog dogadanja, ali ne tako davno bili dosta loši. Nisam saznao zbog čega, to su mi rekli i jedna i druga, u dvorištu fakulteta. Bio sam prisutan kada je prof. Hrabar htjela sa svojim autom izaći sa parkirališta ali nije mogla, rekao sam joj da pozove vlasnika automobila, ona je rekla da zna da je vlasnica prof. Korać Graovac i da nije s njom u dobrim odnosima i da je neće zvati. Nakon toga sreo sam prof. Korać Graovac koja mi je to potvrdila odnosno da one nisu u dobrom odnosima. Znam da je prilikom izrade doktorata tužiteljice tužiteljici pomagala prof. Hrabar jer je to nešto što je normalno. Problem sudjelovanja tužiteljice u komisiji za izradu novog obiteljskog zakona se javio prije ovog sastanka katedre gdje se govorilo o tekici. Počelo je žestoko iskriti povodom toga po mom mišljenju, stav katedre obiteljskog prava u Zagrebu da se ne sudjeluje u projektu tog zakona i da treba bili lojalni katedri, svi uključujući i tužiteljicu. Kada je ta informacija došla do mene, od strane tužiteljice kako sam se iznenadio i to neugodno, moja profesionalna i moralna obveza je svakog od nas na fakultetu, budući da mi nismo izvan temena i prostora i ne smijemo biti izvan vremena i prostora da sudjelujemo u takvom projektu smo za to kvalificirani. Ja ne znam zašto je to katedra odbila. Po meni je princip naše osobne obveze je jači od principa lojalnosti katedri. Princip lojalnih katedri znači biti da ako je katedra odlučila da ne smije nitko sa te katedre sudjelovati u izradi novog obiteljskog zakona da je konzervativna odluka svakog člana katedre koji je kompetentan da sudjeluje u tom projektu, da je to profesionalna i moralna obveza jača od lojalnosti katedre. Ja znam sve iz druge ruke odnosno iz stručnog zašto je katedra odbila sudjelovati u izradi novog obiteljskog zakona. Navodi se u novinama da su stavovi prof. Hrabar i Korać Graovac konzervativni. Osobno smatram da takav stav o konzervativnosti profesorica nije dobar odnosno nije pošten jer smatram da uvjerenja naša su stručna stvar, a ponašanje nas kao znanstvenika i javnih osoba je stvar argumenata struke, a ne naših uvjerenja, između ostalih i prof. Hrabar i Korać Graovac. U novinama tvrde za te dvije profesorice da su konzervativnog uvjerenja, da su katolkinje. Ja sam 1995.g. sudjelovao na skupovima gdje su se preklapala područja medicine i prava, a osobito obiteljskog prava na kojima su sudjelovale prof. Hrabar i Korać Graovac i da su posrijedi argumenti prof. Hrabar i profesora sa konzervativne struke koji su se kolokvijalno protumačili kao konzervativni, ali to su argumenti, a to je bilo o eutanaziji, eutanasiji i sl. sad se više ne mogu sjetiti zbog proteka vremena. U projektu zakona na nekom skupu postoje različiti argumenti različitim sudionika s različitim znanstvenim obrazovima i oni se međusobno sučeljavaju. Dakle posrijedi moraju biti argumenti. Ja smatram

ukoliko je prof. Hrabar član tima za izradu nekog zakona npr. o pravima djeteta da je ona jedna od osoba sa argumentima uz druge osobe sa drugim argumentima i da ne može njezin stav prevladati. S druge strane je stav aktualne politike odnosno vlasti koga oni procjenjuju da im može biti primjerena za tim u nekom projektu, a to je procjena vlasti jer su tamo druge ideologije. Prof. Hrabar je razgovarala sa mnom razgovarali smo ne u to vrijeme nego nakon toga, razgovarali smo na pogrebu njezinog oca prof. Dražančića s medicine. Razgovarali smo o različitim stvarima i o ovome što se zabilo, ona je tvrdila da to nije tako kao što se govori. Ja sam znao da tužiteljica satisfakciju neće dobiti i nije ju dobila na fakultetu, da će to tužiteljici silno usložiti rad na katedri, da će to utjecati na njeno zdravlje, na njene mogućnosti vezano za dijete itd. Što se tiče sadašnje situacije na toj katedri tužiteljica se nakon izvjesnog vremena vratila na posao, da svatko od njih ima svoje obaveze i poslove, budući da ja nisam bio na sastancima katedre ne znam kako to izgleda, a kako nisam kontaktirao niti s tužiteljicom niti s prof. Hrabar nemam nova saznanja. Niti ja niti bilo tko drugi ne možemo se stavljati u kožu tužiteljice i procjenjivati njene razloge za odredena postupanja, a to osobito mogu posvjedočiti s obzirom na svoja iskustva. Ja nisam tužiteljica niti sam u njenoj koži i ja sam joj savjetovao da stane onda kada sam joj savjetovao iz razloga koje sam naveo. Ja odgajam studente da je jedna od osnovnih stvari poštivati vlastito dostojanstvo, vlastiti ponos i integritet, a integritet se misli na moralnu vjerodostojnost, a rekao sam joj da stane iz objektivnih razloga što se tiče fakulteta jer ja doma imam dva metra dokumenata borbe na fakultetu o pravdi i pravednosti. Na fakultetu vlada princip selektivne zakonitosti, ustavnosti ovisno čiji su interesi u pitanju. Nedavno je jedna docentica kojoj je mentor prof. Uzelac napisala doktorski rad koji je notorni plagijat, ja sam rekao da je to plagijat, prof. Uzelac je rekao da su moje primjedbe krajnje ozbiljne, ali da sam zakasnio, i kasnije je izglasano da to nije plagijat, a isto je bilo 1987.g. kada sam prvi doktorat načeo kao plagijat.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku da li ima saznanja da je tužiteljica imala nalog da prikuplja literaturu za nečiji doktorat isti odgovara da ima saznanja i zgrozio se pri tome, riječ je o sadašnjem sucu Ustavnog suda bivšem ministru Miroslavu Šeparović. Ja sam se zgrozio da je to moguće, da to nekom uopće padne napamet, ali budući da znam više situacija na fakultetu, kad su radeni doktorati koje nisu radile osobe koje su doktorirale dakle netko drugi i to na način koji nema veze sa znanošću onda me ovo nije iznenadilo. Radi se o pokojnom prof. iz Ustavnog prava Nikoli Filipović. Cijelu pripremnu fazu za Miroslava Šeparović prilikom izrade njegove doktorske disertacije su pripremale druge osobe, a ne on sam. To je izvan zakona, izvan morala i izvan profesionalnosti. Nonsense je da netko radi vrhunski znanstveni stupanj, a da mu netko radi početni i to bitan dio posla koji on sam treba napraviti. Bilo je još tih slučajeva, pokojni su, visoko su u našoj struci pa ne bi o tome.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku koje su to osobe trebale obaviti te pripremne radnje isti odgovara da su to trebale obaviti tužiteljica, docentica Majstorović s tim da napominjem da sam to čuo od tužiteljice, odnosno neposrednih saznanja nemam odnosno imam neposredna saznanja iz zapisnika, iz sjednica vijeća, iz razgovara sa drugim kolegama koje nemaju veze s katedrom obiteljskog prava, ali se spominjala katedra obiteljskog prava jer je mentorica prof. Hrabar ali nisam siguran, a neposredno da su pojedini ljudi na katedri zaduženi za pripremne radnje sam saznao od tužiteljice. Osim što sam time zgrožen, beskrajno je to ponižavajuće i za tužiteljicu i docenticu Majstorović ako je to točno.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku da li je to isti saznao prije ovih događaja u siječnju 2013.g i nakon isti odgovara da je to saznao sigurno prije.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li ima neposredan saznanja o predmetu spora i da su to isti odgovara da ima neposredna saznanja o predmetu spora odnosno spornom odnosu sa docentica vijeća kada je on bio prisutan i kada su istupi docentice Milas Klarić bili potpuno primjereni, po njegovom profesionalno i moralno primjereni.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku ima li isti neposredna saznanja na te komentare prof. Hrabar isti odgovara da nema.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je isti rekao da prof. Hrabar svoje mišljenje argumentima a ne jednoumljaju, isti odgovara da vjeruje i poštuje njihove argumente ali da to

ne treba miješati sa uvjerenjem s tim da se prof. Hrabar u stvarima znanstvenih skupova koristi argumente za koje ona smatra da su primjereni tom razgovoru odnosno svojim razmišljanjima, istraživanjima. Istači da je mentorica prof. Hrabar bila prof. Mira Alinčić koja je neupitan autoritet i koja sigurno ne bi potpisala nešto što nije argumentirano. Prof. Alinčić je bila uvjereni komunistica, a prof. Hrabar je katolkinja, ali to nije bio nikakav problem u njihovoj komunikaciji, pisanju znanstvenih radova i sl.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je tužiteljica bila na sprovodu oca prof. Hrabar isti odgovara da misli da je.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku od čega boluje tužiteljica isti odgovara da tužiteljica boluje od karcinoma, a da slične probleme ima i prof. Hrabar, a da docentica Milas Klarić nije bila na bolovanju već je radila.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku zašto je svjedok rekao da više nije u dobrim odnosima s tužiteljicom isti odgovara da je jedan od razloga i ovaj spor jer su njegova iskustva sa tuženikom potpuno obeshrabrujuća i da to nema smisla.

Svjedoku se daljnja pitanja ne postavljaju.

Svjedok nije zaklet.

Ne potražuje trošak.

Pun. tuženika prigovara istinitosti iskaza svjedoka u cijelosti. Iskaz svjedoka nikako ne može biti vjerodostojan zbog iskazanog animoziteta i negativnih tenzija prema tuženiku. Iskaz svjedoka također ne može biti vjerodostojan s obzirom da isti nema neposrednih saznanja o odlučnim činjenicama koje se tiču predmeta ovog spora, jer je nesporno da nije sudjelovao na sastancima katedre obiteljskog prava, da saznanja o predmetu spora ima samo posredno iz medija i da tužiteljice, a ujedno dosta izrečenih navoda svjedoka je međusobno kontradiktorno.

Nakon kratke pauze koja je sačinjena radi dužine raspravljanja, na suglasan prijedlog stranaka, da se na današnjem ročištu sasluša još jedan svjedok jer objektivno do kraja radnog vremena neće biti moguće saslušati i preostala dva svjedoka,

Sud donosi

rješenje

Na današnjem ročištu saslušat će se svjedokinja Irena Majstorović, dok ostala dva svjedoka dr. sc. Aleksandra Korać Graovac na današnjem ročištu neće biti saslušavani kao svjedoci već će dobiti poseban pisani poziva za iduće ročište, te se svjedoci dr. sc. Aleksandra Korać Graovac i dipl. iur. Ivan Šimović.

Svjedokinja dr. sc. Aleksandra Korać Graovac izjavljuje da će u periodu od 12.-15.11.2013.g. biti na službenom putu u Strasbourg pa moli da ju se u tom periodu ne poziva na ročište. Istači da i 31.10.2013.g. ide na službeni put u Zurich.

SVJEDOK: Irena Majstorović, OIB: 92789274861, kći Đorđa, stara 40 godina, rođena u Zagrebu, živi na adresi Šeferova 10, Zagreb, po zanimanju dipl. iur., nesrodna s tužiteljicom, nije u kontaktu s tužiteljicom, u zadnje vrijeme okolnosti su se promijenile jer su prije bile prijateljice, a sada ne može reći kako bi opisala njihov odnos, zaposlenica tuženika, nije u sporu s poslodavcem, propisno upozorena iskazuje:

Kod tuženika radim 12 godina, u statusu docenta sam od siječnja 2010.g. Katedra obiteljskog prava u Zagrebu ima sljedeću strukturu, predstojnica katedre je prof. Hrabar, ona je zavodna profesorica u trajnom zvanju, potom je prof. Aleksandra Korać Graovac koja je također zavodna profesorica u trajnom zvanju, zatim idu docenti, a to smo tužiteljica i ja, i imamo asistenta zavodu Ivana Šimović. U pravilu katedra obiteljskog prava ima sastanke jedanput tjedno i to

utorkom, u siječnju 2013.g. imali smo nekoliko sastanaka više, zbog toga što su se pojavile različite okolnosti koje smo razrješavali kao prijeporne. U siječnju ove godine kao prijepor se pojavilo sudjelovanje nas kao članova katedre obiteljskog prava u radu radne skupine za izradu nacrta obiteljskog zakona. Načelno prijeporno nije bilo ništa. Kada je formirana radna skupina a to je bilo u ljeto 2012.g. ako se ne varam uočili smo da u tom trenutku sa zagrebačke katedre nije bio u toj skupini. Tada nam se činilo da to nije dobar način na koji se stvaraju propisi. Činilo nam se da bi bilo dobro da imamo kontinuitet i s obzirom da se obiteljskom pravom u RH bavi mali broj ljudi, činilo nam se da jedino ima smisla da smo svi mi teoretičari uključeni u rad te skupine. Svi se čavimo obiteljskim pravima, ali svi imamo svoje specijalnosti u okviru tog prava. Takvo su mišljenje, tada se činilo, imali svi na katedri. U siječnju 2013.g. na sastanku katedre je tužiteljica ponovila da je dobila poziv Ministarstva za sudjelovanje u radu radne skupine za izradu obiteljskog zakona, na tom istom sastanku je tužiteljica rekla da je ušla u rad radne skupine za izradu nacrta izmjena i dopunama zakona o zaštiti osoba s duševnim smetnjama. To nam se svima ispolo, i to smo svi sa zadovoljstvom prihvatali. Druga točka našeg sastanka su bila razmišljanja užiteljice treba li prihvatiti članstvo u radnoj skupini za izradu obiteljskog zakona. Tužiteljica je vdrila da ona neće ući u radnu skupinu ako ne uđe i drugi i to ne samo kolege iz Zagreba, nego i iz Rijeke, Splita i Osijeka. Tužiteljica je rekla da će razmisli o tome što je odlučila. Nekoliko dana kasnije je tužiteljica poslala e-mail svim članovima katedre kako bi nas obavijestila da prihvata članstvo u radnoj skupini Ministarstva socijalne politike i mlađih u izradi obiteljskog zakona. Potom taj dan ili dan kasnije me prof. Hrabar upitala da li znam gdje su naše na papiru navedene ideje o tome kako bi jednom trebalo mijenjati obiteljski zakon, a mi smo to nazivali tekica premda je radilo o jednom papiru formata A4 koji je bio preklopljen na pola. Tu tekicu je vodila tužiteljica, pisalo je npr. trebamo dodati kod priznanja očinstva možemo li dopustiti mogućnost priznanja očinstva umrlom izvanbračnom djetetu. To su bile ideje katedre, prvenstveno bih rekla da su to ideje prof. Hrabar. Tu tekicu nije vodila prof. Hrabar jer je bilo logično da to vodi netko mlađi, to je zbeni bilo logično. Prof Hrabar me pitala da li znam gdje je tekica, taj list papira je stajao u ormaru u kabinetu prof. Hrabar koji nije bio zaključavan, a inače smo mi svi članovi katedre imali ključ od arhiveta prof. Hrabar i kad sam ja pogledala na to mjesto gdje je tekica stajala nije je bilo. Ja sam o tome obavijestila prof. Hrabar, ona je rekla dobro, sad je tužiteljica na seminaru pitajte je kad se tatu gdje je tekica, zato što je ona bila prva sljedeća s kojom sam ja taj dan bila u kontaktu. Prof. Hrabar nije pitala za tu tekicu prije nego što je tužiteljica rekla da će prihvati da bude članica komisije Ministarstva za izradu novog obiteljskog zakona, nego nakon što je to rekla. Nisam posve sigurna o kronologiji, ali mislim da je to bilo tu negdje. Pitala sam tužiteljicu za taj papir, i ona je na odgovorila da je on kod nje u kompjuteru, a ja sam je upitala gdje je papir fizički, a ona je rekla da je to ne mogu ponoviti iz čega sam ja zaključila da papirića nema. Na tom mjestu gdje smo imali našu famoznu tekicu nije bilo ničega. Ja sam prof. Hrabar rekla da je tužiteljica odgovorila da je prepisana tekica kod nje u računali i da sam ja shvatila da tekice u fizičkom smislu nema. Ne znam zašto smo jedan komad papira formata A4 zvali tekica, na tom papiru je rukom bilo ispunjeno 2 papira, sve što je bilo napisano na papiru pisala je tužiteljica, odnosno ona je zapisala ideje koje su imala katedra kao prijedlog odnosno za nas kao podsjetnik odnosno ideja kada će se razmišljati o izmjenama obiteljskog zakona. Mi kao katedra nismo nastupali tako da svaki od nas zapisuje svoje ideje na taj papirić nego smo kao katedra o njima raspravljali i one o kojima nam se učinilo da su one smještene smo zapisali na papirić. Kad se prisjetim i kad sam dobila taj papirić prepisan kompjutorski je tužiteljice mislim da je unutra bilo 12-ak zamisli sa različitim područja obiteljskog prava. Mislim da smo mi natuknice za tu tekicu prikupljali dugo, moguće dvije godine. Ja i tužiteljica smo inače u istom rangu u toj hijerarhiji. Na katedri smo imali podjelu posla takovu da kada smo imali različiske ispite onda smo od nas troje mlađih, jedan je od nas upisivao zapisnik, drugi lupao pečat indeksa, a treći je upisivao na formulare ispitna pitanja. Prof. Hrabar je kada je saznala da papira nema sazvala sastanak i pitala je tužiteljicu po čijem je nalogu ona to prepisala u kompjuter, jer do tada nismo dobili kompjuterski ispis niti je taj papir koji bi bio napisan kompjuterski vraćen nazad. Započeo je razgovor koji je bio iznimno neugodan. Bio je neugodan zbog reakcija tužiteljice. Ona je mene pitala prof. Hrabar gdje je tekica ja sam rekla da ne znam i nije mi se činilo ništa strano da ona mene pita gdje je ta tekica. Tužiteljica je razgovarala s prof. Hrabar na način koji je bio jako iznenadio, prof. Hrabar je pitala općenito prisutne gdje je tekica i na to je bio odgovor

neće bio da ona tekuću nije uzela, a kad je prof. Hrabar pitala pa gdje je, odgovor je bio tu je u ormaru, možete se dignuti i provjeriti i prof. Hrabar se nije digla i provjerila, nitko mi nije kaže ja to provjerim već sam se ja sama digla i provjerila i papira tamo nije bilo i onda smo kaže sagovor što je s tekicom, i drugo pitanje je bila tužiteljičina obavijest da će pristupiti radu naštene. Voditeljica radne skupine je Branka Rešetar, koja uz sve znanje koje nedvojbeno kaže nerealno očekivati da će tako postavljena radna skupina moći napisati načrt zakona koji kaže uvoljavajući za struku, ni ja sama to sigurno ne bi bolje napravila, nije riječ o tome da li bi kaže bolje napraviti, jer nitko od nas ne bi trebao imati takvu sklonost da se u takve poslove kaže. Bilo je važno da radna skupina bude što jača, ali nas nisu zvali. Nakon upita sutkinje da kaže prof. Hrabar se обратила tužiteljici riječima "izdajica katedre, nekorektna, da će sve to ionako kaže, zašto se upuštate u projekt koji će propasti, mi ćemo to popljuvati, znači Ivana da ćemo kaže i vas, to će se negativno ocijenjivati u vašoj biografiji, znamo da vam nije do novca jer kaže dobiti, pa zar ste tako tašti da ne možete odoljeti pozivu vlasti, zašto sad slijcate, kad mi kaže pisali zakon onda ćete sudjelovati". Mogu reći da je prof. Hrabar dlo toga rekla tužiteljici kaže rekla joj je svakako da bi bilo dobro da razmisli je li to dobra odluka sudjelovati u radu kaže skupine s tim da napominjem da se prof. Hrabar da je načelno gledala da nas uvijek dobro kaže na način koji će za nas u konačnici biti dobar to znači npr. da ukoliko je ona smatrala da kaže odluka nije dobra, da je smatrala svojom dužnošću da nas upozori i potakne na to da još kaže razmislimo o tome. Prof. Hrabar je rekla tužiteljici da je nekorektna, rekla joj je da će sve to kaže propasti, i rekla joj je zašto se upušta u taj projekt upravo iz naprijed navedene namjere. Prof. Hrabar je rekla tužiteljici mi ćemo to popljuvati, odnosi na našoj katedri su bili tako dobri tako kaže si mi dopuštali tako komunicirati. Rekla je tužiteljici da to znači da će popljuvati i nju, kaže sigurna da je rekla da će se to negativno ocijenjivati u tužiteljičinoj biografiji. Ne znam je li kaže da zna da joj nije do novca jer ih neće dobiti, ne bih rekla odnosno ne znam je li prof. Hrabar kaže tužiteljici pa zar ste toliko tašti da ne možete odoljeti pozivu vlasti, ne znam da li je rekla zašto kaže slijcate. Naše izražavanje na katedri je bilo neformalno jer smo bili mala zajednica u kojoj je sve kaže sjećanja 2013.g išlo glatko. Problem je bio u tome što se totalno promijenila atmosfera, do onda kaže nijačno prijateljska i podržavajuća, a nakon toga ja više nisam mogla vjerovati što se zbiva i kaže zarlog zbog čega ne mogu potvrditi je li prof. Hrabar rekla tužiteljici ove rečenice koje sam kaže. One koje sam rekla da sam čula, ja sam rekla da sam čula, a za one za koje nisam sigurna, kaže rekla da nisam sigurna. Niti na jednom od tih sastanak prof. Hrabar nije rekla tužiteljici da je kaže ukrala zato jer je odlučila ući u radnu skupinu za izmjenu obiteljskog zakona pa da im je to kaže dati ili je već dala. Na jednom od tih sastanaka prof. Hrabar je tražila od tužiteljice da ista kaže kluč kabineta prof. Hrabar, a to nije tražila od nas ostalih. Smatram da je Ivanino ponašanje i kaže prema njoj potaknulo prof. Hrabar na takav potez. Mi smo do onda bili u skladnim odnosima i kaže sedmom se to promijenilo i ja ne mogu shvatiti zašto je to tako i to je situacija koja nas je sve kaže zatrebala. Prof. Hrabar je rekla tužiteljici u smislu, nadam se da se ne bi obistinile moje slutnje, a to je kaže osim na okolnosti bilo pažljivo sročeno, ideja nije bilo napadanje nekoga već da se to tada kaže. Od vrlo skladnih odnosa došli smo do toga da ja svjedočim danas pred sudom. Prof Hrabar je kaže da je šef katedre, jer to doista i je, ali udaranja šakom od stol nije bilo. Rekla da nije tu da kaže potpisuje narudžbenice za spajalice. Ono što je prof. je htjela naglasiti je zajedništvo, a u kaže smislu da je ona prva među jednakima koji se dogovoraju, nije spominjala kućni odgoj, nije kaže udarala na podrijetlo tužiteljice a čak i da je to ne bi imalo smisla jer su i jedna i druga dalmatinke. Nakon što mi sutkinja predočava e-mailove koji prileže spisu na strani 51-52 spisa radi se o e-mailovima koje je poslala Lana Bilin Čubrić i Dunja Pijević koje su poslale 16.11.2012.g. odnosno 18.11.2012.g. na službenu adresu specijalističkog studija prava djece koju ja redovito provjeravam i kaže sam to poslala prof. Hrabar. Na pitanje suca svjedoku da li prof. Hrabar ima svoj e-mail na kaže facultetu ista odgovara da ima, a poruke koje su poslale Lana Bilin Čubrić i Dunja Pijević su poslale svoj dopis na službenu adresu studija prava djece. Istiće da je to potpuno uobičajeni put, jer kaže ja pišem nešto u upravu fakulteta, onda koristim adresu dekanata premda znam da dekan ima svoj mail.

Na upit suca zašto te poruke Lane Čubrić i Dunje Pijević nije proslijedila Dubravki Hrabar kaže su poslane 16.11.2011.g. odnosno 18.11.2011.g. nego kako proizlazi iz e-mailova

05.02.2013.g. i to i jednu i drugu ista odgovara da to nije mail koji je ona poslala prof Hrabar u studenom 2011.g. jer je ona mailove poslala prof. Hrabar odmah kad su stigli. Kada je došao prvi mail, a to je kronološki bio od Dunje Pljević prof. Hrabar je rekla da na to uopće ne kani reagirati, iva dana kasnije je došao drugi mail Lane Čubrić nakon čega je prof. Hrabar odlučila da će o tome azgovarati s Ivanom.

Na poseban upit suca zašto su te poruke navedenih postdiplomantica slate prof. Hrabar baš 05.02.2013.g. ista odgovara da to potvrđuje odnos prof. Hrabar prema tužiteljici koja je smatrala da ono ne treba pridavati nikakovu važnost jer da Ivana ima potporu katedre i da nema potrebe da se o odluke tada arhiviraju. Te napominje da je prof. Hrabar odlučila te mailove pokazati tužiteljici odmah na sastanku 2011.g. a to zna iz razloga što je na tom sastanku bila prisutna s tim da je prof. Hrabar pokazala te mailove, ali je obrisala imena pošiljateljica.

Na upit suca zna li zašto ista odgovara da zato što je prof. Hrabar smatrala da tome ne treba pridavati pažnju i da to treba Ivani pokazati više kao informaciju kako ne bi kasnije bilo više problema. Ističe da je tužiteljica tražila da joj se daju imena tih osoba i rekla da bi ukoliko bi znala ko su te osobe možda podnijela kaznenu prijavu ili ih dala na etičko povjerenstvo i slično, te napominje da je ona to osobno čula. Na tom sastanku prof. Hrabar nije tim dopisima pridavala značenje i na tom sastanku osim tužiteljice, prof. Hrabar i mene nije bilo drugih i višekratno je bilo ponovljeno da Ivana ima podršku katedre. Napominje da je kasnije tužiteljica vezano za te dopise to zapomenula svim studentima na predavanju i da ih je pozvala na red, prof Hrabar je i tada rekla da veće od toga raditi nikakve probleme.

Na upit suca da li je svjedokinja sudjelovala u prikupljanju literature za izradu doktorske disertacije Šeparovića ista odgovara da ona nije sudjelovala u prikupljanju literature nego je molila kolegicu Aleksandru Čar da vidi da li u praksi u stranim izvorima imaju nešto što bi bilo relevantno Šeparoviću u izradi disertacije. Na poseban upit suda po čijem nalogu je to činila ista odgovara da je njoj standardna pomoć, da je znala da Šeparović pripema disertaciju jer joj je to rekla prof. Hrabar. Na kraju se ispostavilo da je većina tih dokumenta američkog izvora do kojih mi našem fakultetu ne možemo doći.

Na poseban upit suca da li je Miroslav Šeparović zamolio svjedokinju osobno da ona to za njega učini ista odgovara da nije.

Na poseban upit pun. tuženika da li je to radila samoinicijativno ili po nečijem nalogu ista odgovara da joj je prof. Hrabar rekla da Šeparović radi disertaciju na temu prava djece i ono što je nijek procedura da mi mlađi ako bi nekom trebala kakova pomoć da mu mi u tome pomognemo, to ne znači da mi rušimo akademske standarde nego želimo potaknuti da kandidati idu u pravom smjeru. Napominje da je kada je prof. Hrabar rekla da taj kandidat piše doktorsku disertaciju da je tužiteljica rekla da to nije u redu, da se mi uključimo na bilo koji način u pomoć kandidatu, nedutim svjedokinji to nije bilo sporno ni onda ni sad.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku zna li svjedokinja zašto je tužiteljica zastala prije nego što je odgovorila kolegiju da li će prihvati rad u radnoj skupini ministarstva svjedokinja odgovara da ne može točno znati što je tužiteljica imala na imu, ali je svjedokinjinja pretpostavka da je odlučila razmotriti argumente koje je iznio ostatak katedre.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku, a iz bilješke koju je svjedokinja potpisala na pravnem fakultetu u Zagrebu u kojem svjedokinja govori da je prof. Hrabar rekla da bi prihvatanje takve suradnje predstavljalo izdaju katedre, a s obzirom da je u prethodnom dijelu iskaza svjedokinje rečeno da nije bilo govora o izdaji katedre da ista razjasni koji je iskaz pravi odnosno rečan ista odgovara da su oba iskaza točna, jer ostaje kod onoga što je rekla na pravnom fakultetu da je rečeno da bi sudjelovanje na onome na čemu se protivila katedra mjesecima predstavljalo izdaju katedre, a to ne znači da je prof. Hrabar rekla tužiteljici da je izdajnik.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku da li se ista obraća prof. Hrabar obraća sa "ti" ili "vi" ista odgovara da joj se obraća sa "vi" što je znak poštovanja.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku da li svjedokinja koristi izraz popluvati u razgovoru prof. Hrabar ista odgovara da načelno da, s tim da se one obraćaju jedna drugoj sa vi ali ne znači

da pola sata nakon toga ne sjede zajedno i ne razgovaraju o frizurama i cipelama i to njoj znači da je kao da kaže bila sam kod frizera i upropastila me frizerka.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku koliko se u tom razgovoru uznemirila tužiteljica i da li je plakala ista odgovara da se ista uznemirila jako i da je plakala, da su se i svi ostali uznemirili

Na upit suca da li su i ostali plakali ista odgovara da nisu na fakultetu ali da je ona plakala kod kuće jednako kao što je plakala i kod dekana.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je reakcija tužiteljice kada se postavilo pitanje tekice bila adekvatna ista odgovara da nije.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku kakva je bila situacija na katedri do ovog incidenta i može li ista ovu situaciju okarakterizirati kao incident ili stalno stanje ista odgovara da su njihovi odnosi do tada bili skladni unatoč različitostima, a na fakultetu su slovili kao jedna od najpovezanijih katedri odnosno navodi da ne zna da li bi to nazvala incidentnom jer od onda ne može shvatiti što se zapravo događa, a koliko je bilo zajedništvo bilo je to da su kupovali poklone za božić i rođendane odnosno da su ona i tužiteljica i prošle godine kupili darove za profesorice Alinčić, Bakarić Abramović, Hrabar i Korać Graovac.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je prof. Hrabar sputavala bilo svjedokinju ili nekog drugog u stručnom napredovanju ista odgovara da nije već suprotno tome, već da ih je poticala odnosno otvarala im sva vrata, nosila ih kao mačice što su riječi jednog kolege.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je prof. Hrabar pozvala tužiteljicu i svjedokinju da u listopadu 2012.g. sudjeluju u izradi stvarnog kazala za komentar obiteljskog zakona ista odgovara da je.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je prof. Hrabar predložila svjedokinju i tužiteljicu da sudjeluju u radu radne skupine za izradu zakona ista odgovara da je ali nije sigurna za sebe ali je sigurna za tužiteljicu te ih je predlagala i za brojne druge skupove, za članstva u uređivanju uredništвima međunarodnih časopisa

Na poseban upit pun. umješača svjedoku zna li ista da je prof. Hrabar predložila tužiteljicu umjesto sebe za člana nacionalnog povjerenstva za medicinsku oplodnju pri ministarstvu zdravlja ista odgovara da je.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je podržala ulazak tužiteljice u radnu skupinu za izradu izmjena i dopuna zakona za zaštitu osoba s duševnim smetnjama ista odgovara da je jer kada je jedan sa katedre bio unutra to je za sve njih bilo sjajno jer je značilo da svi idu naprijed, a u ovom konkretnom slučaju je značilo nešto drugo jer je razlika u sastavu pojedinih radnih skupina. Jer se radilo o različitoj radnoj skupini od drugih, a različita je po tome što se u ovoj radnoj skupini zanemarilo se jedinstvo struke mogu dati u izradi propisa, odnosno ta radna skupina nije bila postavljena kako je mogla biti postavljena a smatra da je sa strane države trebalo iskoristiti znanje i iskustvo onih koji se tim područje bave 30-ak godina i tome pridodati iskustva praktičara, osobito odvjetnika, različitih udrug, a u konkretnom slučaju ta prilika je propuštena.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je u radnu skupinu imenovan bilo tko drugi sa katedre obiteljskog prava u Zagrebu osim tužiteljica ista odgovara da nije.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je imenovan itko sa katedre obiteljskog prava u Rijeci i u Splitu ista odgovara da nije imenovan nitko niti iz Splita niti iz Rijeke

Na poseban upit pun. umješača svjedoku tko je od znanstvenih radnika imenova u tu radnu skupinu ista odgovara da je imenovana samo tužiteljica iz Zagreba, a prihvatile je tek drugi poziv.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je tužiteljica govorila da će prihvatiti rad u radnoj skupini samo ako to prihvate svi sa katedre ista odgovara da je.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je tužiteljica bila na sprovodou oca prof. Hrabar ista odgovara da je.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku kome je tužiteljica posvetila svoj magistarski i doktorski rad ista odgovara da ne zna.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je prof. Hrabar u prosincu 2012. da svjedokinja i tužiteljica zajedno s istom idu u Belfast na teret projekta prof. Hrabar ista odgovara da

je, te da je to bila dobra volja profesorice da je svjedokinja bila rezervirala karte za sve tri, a kada je trebalo potvrditi karte ista odgovara da je tužiteljica rekla da će zbog privatnih razloga odustati.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je ikada bilo sukoba na relaciji prof. Hrabar i tužiteljica ista odgovara da koliko je njoj poznato nije.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je svjedokinja fizički prikupljala materijale za izradu doktorske disertacije Šeparovića ili samo prikupljala izvore odnosno popis literature za izradu disertacije, ista odgovara da za njega nije sastavljala popis literature za disertaciju jer da je to kod njih normalna procedura da pomaže kandidatima u izradi različitih vrsta radova. Npr. seminaristima se pomaže popisom literature koja im se preporuča za korištenje, a kako stupanj obrazovanja ide više, a ono što je Šeparoviću predloženo s obzirom da su se američki izvori pokazali neupotrebljivima, odnosno svjedokinja vjeruje da mu je predložena druga literatura.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li se doktorski studij plaća ista odgovara da se plaća i to ne malo, ali da ne zna točno koliko po semestru.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li to uključuje neke obveze fakulteta tim ljudima, svjedokinja odgovara da se studentima mora pomoći na način da ih se upućuje na literaturu.

Svjedoku se daljnja pitanja ne postavljaju.

Svjedok nije zaklet.

Ne potražuje trošak.

Sud donosi

rješenje

Današnja rasprava se odgada, a iduća zakazuje za dan

19. studenoga 2013.g. u 12,00 sati

što prisutni primaju na znanje i neće se posebno pozivati, dok će se pismenim putem pozvati svjedoci dr. sc. Aleksandra Korać Graovac i dipl. iur. Ivan Šimović, na adresu tuženika.

Dovršeno u 16,15 sati

Sudac

Zapisničar

Stranke

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
000 ZAGREB – UL. grada Vukovara 84
čestanski pretinac 310

Poslovni broj: 9-Pr-4058/13-21

Zapisnik
od 19. studenoga 2013. godine

održanoj glavnoj raspravi kod Općinskog radnog suda u Zagrebu

Prisutni od suda:

Jelica Pandurić
Sudac

Tužitelj: Milas Klarić Ivana

Tuženi: Pravni fakultet u Zagrebu

Mateja Miloloža
Zapisničar

Radi: mobinga

Sudac započinje glavnu raspravu u 12,00 sati, i objavljuje predmet raspravljanja.
Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su pristupili:

Za tužitelja: pun. Ivo Farčić, odvjetnik iz Zagreba

Za tuženika: pun. Ivan Filković i pun. Marko Šebalj, odvjetnici iz Odv. društva Ruždjak i partneri iz Zagreba

Za umješača na strani tuženika: pun. Nikša Stančić Rokotov, odvjetnik iz Zagreba

Svjedoci: Aleksandra Korač Graovac, Ivan Šimović

Pristupjeli svjedoci upućuju se na sudski hodnik do poziva suda.

Pun. tužitelja izjavljuje da ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Predlaže isti prihvati. Traži trošak parničnog postupka. Kao dokaz vjerodostojnosti iskaza svjedokinja Rešetar u ovom predmetu predaje u sudski spis za sud i protivnu stranu članak objavljen u Večernjem listu dana 26.10.2013.g. u kojem članku je intervju dala Dubravka Hrabar, predstojnica katedre za Obiteljsko pravo u Zagrebu i koji članak ima naslov "Ministrice Opačić zloupotrebljava moć za napade na kolege i mene". Predaje se u spis preslik tog intervjuja, a sucu i pun. tuženika daje na uvid original Večernjeg lista od 26.10.2013.g. u kojem se na stranicama 10 i 11 nalazi navedeni intervju. Original novina Večernjeg lista od 26.10.2013.g. ulaže se u sudski spis.

Pun. tuženika ostaje kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda.

Pun. umješača na strani tuženika ostaje kod svih dosadašnjih navoda. Prigovara ovako dostavljenom dokaznom prijedlogu iz razloga što tužitelj nije naveo koju činjenicu a koja predstavlja predmet spora dokazuje ovakvim novinskim člankom pa je riječ o neprikladnom dokaznom prijedlogu.

Sud donosi

rješenje

Provest će se dokaz saslušanjem pristupjelih svjedoka.

SVJEDOK: Aleksandra Korać Graovac, OIB: 21350612378, kći Veljka, stara 48 godina, dena u Zagrebu, živi na adresi Lomnička 5, Zagreb, po zanimanju dipl. iur., nesrođna s žiteljicom, nije u svadi s tužiteljicom, zaposlena kod tuženika, nije u sporu s poslodavcem, opisno upozorena iskazuje:

Ja sam zaposlena na katedri za Obiteljsko pravo na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Na toj katedri radim 25 godina. Svaka katedra pa i naša ustrojena je na način da ima predstojnika katedre i stale nastavnike te asistente. U konkretnom slučaju kod nas je predstojnica katedre prof. Dubravka Hrabar, ja sam profesorica u trajnom zvanju, imamo dvije docentice tužiteljicu i kolegicu Irenu Majstorović je nedavna izabrana za izvanrednu profesoricu, a asistent je Ivan Šimović. Doktorat nanosti je pretpostavka da bi netko mogao postati docent, a docent je najniže znanstveno znanje, nad docentra je izvanredni profesor, nad izvanrednog profesora je redoviti profesor, i nakon njega je redoviti profesor u trajnom zvanju. Asistent je najniži stupanj odnosno radi se o magistru nanosti. Kod nas na fakultetu hijerarhija je važna jer omogućava uredan rad kao i u svakom poslu. U konkretnom slučaju danas na dnu piramide je asistent Ivan Šimović, zatim docentica Ivana Milas Klarić, koja je nad njega zbog toga što je nastavnik, nakon toga je izvanredna profesorica Irena Majstorović i nakon toga nad njih sam ja kao profesorica u trajnom zvanju i u istom zvanju je profesorica Dubravka Hrabar koja je ujedno i predstojnica katedre po prijedlogu članova katedre i lekana fakulteta. Međutim, prije početkom 2013.g. situacija glede ove piramide o kojoj sam govorila je bila različita iz razloga što su i kolegice Ivana Milas Klarić i Irena Majstorović bile docentice. Tada je ta piramida od dna prema vrhu izgledala ovako: na "dnu" je bio asistent Ivan Šimović, nad njega docentice Ivana Milas Klarić i Irena Majstorović, nad njih ja kao profesorica u trajnom zvanju i prof. Hrabar kao predstojnica katedre. Prof. Hrabar je u smislu odgovornosti i ovlasti nad mene zbog toga što je odgovorna za održavanje nastavne i stručne aktivnosti katedre. Inače smo u istom znanstvenom zvanju. Natječaj za više zvanje se raspisuje kada se steknu uvjeti za napredovanje. Uvjeti se gledaju prema Pravilniku rektorskog zbora. Natječaj raspisuje fakultet na prijedlog predstojnika katedre, ali nije isključeno i nije da se nije dogadalo da i po zahtjevu samog kandidata raspisi natječaj. Ne znam što je bilo u slučaju prof. Majstorović, mislim da je ona sama predložila odnosno to ne znam jer nisam provjeravala. Dobro se sjećam zbivanja iz siječnja 2013.g. iz razloga što su nam ta zbivanja bitno promijenila odnose na katedri na gore i to izrazito na gore. To znači da smo do tog događaja normalno funkcionali, i to na način da su nam druge katedre "zavidjele" na tom funkcionalanju. Mi smo do tada išli zajedno van na ručak jedanput do dvaput godišnje i svaki puta kada bi netko od nas napredovao, razmjenjivali smo poklone za Božić i rođendane, razgovarali smo normalno o obitelji i djeci, komentirali druge ljude i imali jedan pravi obiteljski odnos. Na prvom sastanku u siječnju 2013.g. tužiteljica nam je rekla da je dobila poziv iz Ministarstva socijalne skrbi da sudjeluje u izradi novog obiteljskog zakona. Mi smo bili iznenadjeni jer smo ranije svi zajedno komentirali kako je Ministarstvo odredilo članove te radne skupine, komentirali smo sa velikim čudenjem što je voditeljicom te radne skupine imenovana kolegica koja je docentica u Osijeku i koja je po našim saznanjima bez iskustva u izradi propisa, a koja je zapravo prije 2 ili 3 godine do tada doktorirala odnosno koja je tek na početku svoje akademске karijere. Mi smo dobro ju poznaju zaključili da neće biti u stanju to izvesti jer se radi o zahtjevnom poslu za koji je potrebna cijela ekipa iskusnih stručnjaka. Po mojem mišljenju nakon što je nacrt obiteljskog zakona objavljen ta su se očekivanja pokazala točnima. Propis je nomotehnički jako loš, on vraća RH u rješenja koja su davno napuštena, zapravo preuzima mnoga Njemačka rješenja. Prošli tjedan sam čula od kolege iz Njemačke koji je načelnik odjela za međunarodnu suradnju u Njemačkom ministarstvu pravosuđa da je njemački sustav protivan konvenciji o pravima djeteta odnosno sustav roditeljske skrbi. Moje je mišljenje je da je trebalo razraditi postojeća rješenja o zajedničkoj roditeljskoj skrbi. Smatram da je taj obiteljski zakone neadekvatan iz razloga što sa mojim današnjim iskustvom shvaćam da se ne može promijeniti obiteljski odnos sa samom normom već da je trebalo uložiti u stručnjake koji primjenjuju postojeći propis jer će na taj način pa i u ovom slučaju primjena zakona biti prolongirana na duži period, to znači da suči često sude po starim propisima iako su novi na snazi jer ne stignu pratiti sve nove propise. Mislim da će ovako korjenite

čijene izazvati konfuziju odnosno nered u primjeni norme. Ja to mislim po iskustvu sada jer sam
đo sudjelovala u edukaciji socijalnih radnika i sudaca pa imam uvid u stanje na terenu. Europski
z za ljudska prava nije što se tiče važećeg obiteljskog zakona osporio niti jednu materijalnu
čmu već način primjene. Tužiteljica je rekla da je prihvatile sudjelovanje u radnoj skupini
mistarstva socijalne skrbi i nakon što je izašla iz kabineta, u kabinetu je bila prof. Hrabar,
legica Majstorović, a za asistenta Ivana Šimović nisam sigurna da li je bio tamo, zapravo prije no
je tužiteljica izašla iz kabineta imali smo raspravu zašto je ona prihvatala poziv i rasprava je bila
čna. Mi smo o tome raspravljali zato što smo se prije toga osjećali kao zajednica očigledno da su
tako osjećali samo neki. Nitko nije osporio tužiteljici da ide u tu radnu skupinu niti bi joj to bilo
o mogao osporiti. Mi smo razgovarali kao ljudi koji su do tog trenutka imali izgradene dobre
inose koji su bili i emocionalno obojeni. Na neki način bili smo iznenadeni a razgovor je tekao
ko da je prof. Hrabar pitala tužiteljicu "zašto to radite?", ja sam primijetila da se radi o projektu
čiji će vjerojatno propasti, odnosno ja sam rekla da će taj projekat vjerojatno propasti i da uzaludno
oš energiju u takvoj radnoj skupini. Vrlo je neuobičajeno da netko tko je na početku karijere
odi radnu skupinu za izradu zakona a da istovremeno u RH postoje 4 redovita profesora. To je
rotivno dobrim običajima u akademskoj zajednici. Tužiteljica je rekla da je tako odlučila, taj
razgovor je trajao neko vrijeme, i sigurna sam da je bilo rečeno da je nitko ne može spriječiti da radi
toj skupini odnosno da je to njezina sloboda. Tužiteljica je rekla da se ne osjeća da je zaposlenik
katedre već Pravnog fakulteta u Zagrebu i tu je napravila određenu distancu i tu je razgovor bio
potovo. Kad je ona izašla iz kabineta prof. Hrabar ostale smo prof. Hrabar, kolegica Majstorović i
a, onda smo se sjetile kad više nismo tim, da trebamo skloniti naše zabilješke o propustima u
postojećem obiteljskom zakonu, zbog toga što je to dio našeg rada stečenog i to je nešto što je ili
predmet radova jer imate svojevrsno autorsko pravo, ovo nije bilo čvrsto odnosno ni sa čime
zaštićeno, a osim toga do tada se naš odnos bazirao na povjerenju. Možda sam čak i ja rekla "što je
s našom tekicom?", dio našeg rada i napredovanja ovisi o iznošenju nekih originalnih zapažanja, mi
smo ih nesobično među sobom dijelili jer se na temelju toga kasnije pišu radovi. Nas tri smo pričale
o tome kad smo se sjetile odnosno kad smo shvatile da više nismo tim, a mi smo do tada bili tim na
način da smo razgovarali o stručnim pitanjima, da smo dogovarali tko će ići u koje povjerenstvo
imenovano od Ministarstva i pri tom pazili da pravedno dijelimo ovlasti. Nismo pitali za tekuću kad
je bila prisutna i tužiteljica jer se nismo toga sjetili toga trena jer smo bili iznenadeni time što je
tužiteljica odlučila prihvatići članstvo u povjerenstvu. Tekica su zapravo niz listova papira, zvali
smo je tekica jer smo očekivali da će postati po obimu tekica ali nikad nije postala tekica. Ja ne
znam koliko je tih papira bilo, obično je tužiteljica pisala bilješke, ti papiri su se držali u ormaru
prof. Hrabar, taj ormar nije bio zaključan. Svi smo imali ključeve od kabineta prof. Hrabar, čini mi
se da je Irena Majstorović otišla piti tužiteljicu gdje je tekica. Prije no što je otišla Irena
Majstorović po tužiteljicu mi smo pogledali u ormar gdje je tekica obično bila i utvrdili smo da je
nema. Znali smo vizualno gdje stoji i utvrdili smo da tekice nema, nakon toga smo se pitali
međusobno gdje je tekica, znači ako nije nitko od nas uzeo preostala je tužiteljica, a mislim da je sa
99% sigurnošću bio i Ivan Šimović. Nakon toga smo rekli da Irena Majstorović ode po tužiteljicu
koje nije bilo jer je već bila otišla i nakon toga je prof. Hrabar rekla da će sazvati sastanak katedre.
Dva dana poslije održan je sastanak katedre na kojem smo bili prisutni svi. Prof. Hrabar je pitala
tužiteljicu gdje je tekica, ona je rekla da ju uzela da bi je prepisala, a da nam je to jutro svima
poslala prijepis elektronski te tekice i na tom sastanku je tužiteljica rekla da je tekicu uzela da bi ju
prepisala. Pitali smo ju kada je to uzela i rekla je u jesen. Rekla je da je u 9. mjesecu prošle godine
kreirala dokumenta na svom desktopu a da se i vidjelo da je zadnji puta pristupila tom dokumentu u
siječnju. Pitali smo je gdje su te bilješke i rekla je da ih je vratila, međutim nije ih bilo. Na pitanje
prof. Hrabar gdje su tužiteljica je rekla pa pogledajte u ormaru, ponovno smo pogledali ali ih nije
bilo. Mi smo zapravo mislili da će netko iskoristiti naše bilješke prilikom izrade obiteljskog zakona,
zamolili smo tužiteljicu da ne koristi te bilješke odnosno da ih ne predaje toj radnoj skupini,
tužiteljica je bila spremna o tome napisati i izjavu ali smo mi rekli da to nije potrebno jer imamo
povjerenje u to što ona govori. S obzirom da je ona pretvorila te bilješke u elektronski dokument još
u 9. mjesecu 2012.g. za mene bi bilo najlogičnije da je odmah kolegama poslala i taj dokument,
međutim, ona to nije učinila a mi nakon nekoliko godina ne možemo znati da li su te bilješke

avljene u elektronski oblik ili nisu, a bilo je rečeno da će te bilješke voditi pismeno ili Irena Majstorović ili tužiteljica. Kada sam dobila taj elektronski ispis meni se nije činilo da je on toliko bilan kao što mi se činilo ranije, a možda sam ja imala preveliko mišljenje o bilješkama ili je u čitanju nešto drugo ne znam. Tužiteljica je šutjela ona nam nije dala nikakav odgovor, možda je bila znenadena. Razgovor je tekao na način što je sa tekicom, jeste li je vi uzeli, kad ste je prepisali, zašto niste poslali svima, i Ivana ne želimo reći onu riječ a mislili smo na riječ krađa jer smo mi naše bilješke gledali kao na naše svojevrsno zajedničko intelektualno vlasništvo i očekivali smo objašnjenje koje nismo dobili u tom trenutku. Taj sastanak je trajao oko 45 min i tu smo se razišli. Nakon toga mi je kolega Vjeko Miličić poslao poruku da bi bilo dobro da se nademo, ja sam odgovorila vrlo rado i da bih htjela da se cijela stvar smiri, mi smo se našli nekoliko dana poslije, razgovarali smo o svemu i svačemu i o situaciji na našoj katedri i dogovorili smo se da će svatko pokušati posredovati da se stvar smiri, ja sam trebala posredovati na katedri, razgovarati s prof. Hrabar i Majstorović, a kolega Miličić sa tužiteljicom. Koliko se sjećam bilo je više površenih tonova kada je tužiteljica odlučila prihvati poziv radne skupine, a na drugom sastanku o tome više nije bilo riječi jer smo mi zaključili da ona na to ima pravo. Na drugom sastanku je bio neugodan razgovor jer je neugodno nekoga pozvati na red, da pitate zašto nije nešto vratio u ormari odakle je to uzeo. Na prvom razgovoru prof. Hrabar je bila uzrujana, svi smo zapravo bili uzrujani jer sam ja do tada osjećala kao da smo mi obitelj a tako su osjećali i ostali, očito je to bila moja loša percepcija. Obitelj na fakultetu znači da se dijele poslovi dogovorno npr. onog trenutka kad je prof. Hrabar izašla iz povjerenstva za umjetnu oplodnju predložila je tužiteljicu umjesto sebe, ja sam možda i pomislila da bi ja o tome mogla nešto više znati, ali sam prihvatile da i mladi moraju imati svoj prostor i priliku. Mi smo doktori znanosti u obiteljskoj grani prava ali svako od nas bolje poznaje određena područja, do doktorata se sustav temelji na mentoriranju i na tome se temelji cijeli znanstveni sustav, ja imam mentora koji me vodi. Taj mentor me dobro poznaje, zna moje znanje jer me prati i usmjerava me po mom iskustvu je takvo praćenje mene i usmjeravanje od strane prof. Alinčić je za mene bilo dragocjeno. Mladi ljudi kad doktoriraju i postaju docenti misle su najpametniji i da sve mogu ali zaboravljaju da su tek na početku svog životnog znanstvenog puta i iako više nisu službeno pod mentorstvom, osoba koja ih je pratila i koja im je omogućila da postanu to što jesu po prirodi stvari i dalje ih usmjerava po jednoj inerciji, ako su odnosi dobri. Postoje i druge situacije, gdje su odnosi na katedrama loši, ljudi se medusobno izguravaju iz određenih područja, a to nije dobro niti za katedru, a niti za zajednicu, za društvenu zajednicu jer onaj tko ima bolje veze uspije biti određeni projekat neovisno o znanju. Odnosi na fakultetu su specifični odnosi upravo zbog mentoriranja. To ima ponekad i loše strane, ali ako su ljudi prosječno normalni takav odnos zapravo osigurava funkcioniranje onih koji najbolje znaju na pravim mjestima. Razgovor između prof. Hrabar i tužiteljice a vezano za odluku tužiteljice da prihvati poziv Ministarstva je tekao na način da je prof. Hrabar pitala tužiteljicu zašto je tako odlučila, da to predstavlja izdaju katedre i da ulazi u jedan projekt koji će vjerojatno biti neuspješan. Odgovor je bio da tužiteljica nije ovisna o katedri i da može samostalno odlučivati. Drugi razgovor na kojem se pričalo o tekici je bio takav da je prof. Hrabar rekla da gdje je tekica, zašto je nije vratila, i zatražila je od tužiteljice da ne koristi bilješke za izradu novog obiteljskog zakona, jer je rekla da su to naše zajedničke ideje, tužiteljica je htjela dati pismenu izjavu da neće koristiti te bilješke rečeno joj je da to nije potrebno jer joj mi vjerujemo, ali nije ništa obrazlagala i ni sa čime objasnila gdje su sada te bilješke, odnosno gdje su nestale, uglavnom je šutjela, što je meni jako žao. Prof. Hrabar je rekla da je šefica katedre, rekla je da neće kao šef katedre potpisivati samo za spajalice, u jednom trenutku je prstom pokazivala odnosno lupala o stol ali nije šakom lupala o stol, sigurno nije bilo riječi o gradanskom odgoju, a pogotovo ne o zagrebačkom odgoju. Koliko to sad zvuči ozbiljno cijela naša komunikacija između članova katedre je bila neformalna. Mi smo imali vrlo opušteni način komunikacije, kada bi ja sada rekla da mi je prof. Hrabar rekla ma ti si luda to bi se sada moglo krivo protumačiti, a mi smo o normalnim životnim situacijama razgovarali slikovito i bez cenzure. Nakon toga ja sam nekoliko dana poslije razgovarala službenim povodom sa kolegicom Milas, osjetila sam potrebu reći komentar s obzirom na te događaje i kako je tamo bio prisutan kolega Šimović njega sam zadržala da ne bi bilo različitih interpretacija. Tužiteljici sam rekla da mi je žao zbog svega što se dogodilo, a ponajprije zbog katedre jer sam smatrala da je to nepotrebno, i

da znam da odnosi više neće biti kao što su bili ali da se nadam da ćemo i dalje normalno raditi. Ako imate ovakav otklon u radnoj sredini više nije ništa kao što je bilo prije, ona opuštenost i lakoća susreta odnosno veselje što se susrećemo više neće biti. Mislim da su se stvari mogle smiriti i da nitko ne bi bio dugoročno oštećen, već bi dapače dobio podršku kao i do sada. Ja sam svakom svom diplomantu, magistrantu i doktorantu pomagala izabrati osnovnu literaturu, smatram da je to dio našeg posla i da je to normalno. Ja nisam bila neposredno prisutna kad je bilo zahtjeva od strane prof. Hrabar prema članovima katedre da prikupi početnu literaturu za nekog doktoranta. Čula sam iz druge ruke da je bila zamolba da se pomogne pri izboru osnovne početne literature doktorantima jer kolegica Hrabar ima više doktoranata ali koji su to trenutno ja ne znam, a mi javno možemo znati koji su oni tek kad su prijavljeni Sveučilištu.

Na poseban upit suca o kojem doktorantu se radi svjedokinja odgovara

Pun. umješača na strani tuženika prigovara ovakvom pitanju suca s obzirom da je potpuno irelevantno za spor a i svjedokinja je izjavila da se ne sjeća odnosno ne zna konkretno ime.

Na upit suca svjedokinja odgovara da zna da je kod prof. Hrabar magistrirala Nola koja je pomoćnica Ministra pravosuđa, a za doktoranta ne znam jer ih ima više i ne sjećam, ja ih ne mogu sve pratiti zbog svog posla.

Nastavak iskaza:

Napominjem da ja osobno nisam čula da je prof. Hrabar tražila za nekoga konkretnoga da mu se prikuplja literatura, a obično se na katedri razgovara o tome zajedno jer to nije ništa tajno i dapače to je dio posla. Cijela katedra ima godišnje između 3 i 10 različitih specijalističkih, magistarskih i doktorskih radova jer mi nismo svi u svim povjerenstvima, a ne znam koliko od toga otpada na doktorske radove. To će znati gđa Tatjana Josipović koja je sada predstojnica poslijediplomskog studija iz građanskog prava. Inače kolegica Majstorović je napredovala u međuvremenu jer je imala sve uvjete za napredovanje, a to znači radove, predavanja, sudjelovanja na konferencijama, projekte, nitko nikome ne može spriječiti napredovanje onog trenutka kada ima ispunjene rektorske uvjete. Riječ je o vrlo objektivnim kriterijima koji ne poznaju arbitarnost. Povjerenstvo koje odlučuje o napredovanju sastoji od nastavnika u višem zvanju od kandidata npr. za Irenu Majstorović u povjerenstvu su bili Hrabar, Korač Graovac i Jakovac Ložić iz Splita. Ja u razgovoru između prof. Hrabar i tužiteljice nisam primijetila ničega ponižavajućeg i omaložavajućeg već je razgovor bio o problemu koji smo imali odnosno kojeg smo doživljavali da ga imamo. Prosječna osoba bi to doživjela kao neugodno ali bi znala da otvorenim razgovorom to može riješiti. To nije ništa što bi bilo nerješivo, a osobe koje nisu prosječne po mojoj procjeni su osjetljive ili imaju drugačiju percepciju u što ja ne mogu ulaziti jer smo mi kao ljudi različiti. Ja 25 godina radim na katedri i svatko tko je radio kod nas je znao da ništa što se događa među nama nije nerješivo, svakom se uvijek izlazilo u susret i u privatnim potrebama jer smo se mi međusobno i mijenjali na nastavi i uskakali kad god je što trebalo bez bilo kakvog problema. Do 01.10.2013.g. nastava je najnormalnije održana, a ja do tada mogu govoriti jer sam od tada na slobodnoj studijskoj godini pa nemam neposredna saznanja. Prof. Hrabar je nadređena osoba tužiteljici. Mi smo se do sada kad je bilo dobro stanje jedanput tjedno jedan sat sretali, a sada to radimo po potrebi posla. Nema više sjedenja uz bombone i priča o djeci, ali posao nesmetano funkcioniра, nitko nikome ne govori ružne riječi, ali je komunikacija oguljena s obzirom na ono što je bilo ranije.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku da li se u dokumentaciji koja je zaprimljena sa Pravnog fakulteta u bilješci od 08.02.2013.g. nalazi svjedokinjin vlastoručni potpis ista odgovara da se nalazi.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku postoji li objektivan kriterij zašto nacrt obiteljskog zakona nije kvalitetan ista odgovara da postoji iz razloga što se između ostalog vodi spor protiv Švicarske pred Europskim sudom za ljudska prava a koja ima isti model koji mi želimo uvesti, a za

kojeg svjedokinja smatra da je korak unazad jer razvijene kapitalističke zemlje imaju sustav koji je nazadniji od našeg sustava koji je socijalizam gurnuo naprijed u odnosu na te kapitalističke sustave jer su očevi u tim sistemima u neravnopravnom položaju.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je tužiteljica u razgovorima sa ostalim članovima katedre komentirala sastav radne skupine Ministarstva odnsono da li je manifestirala drugačiji stav glede sastava te skupine od ostalih članova katedre ista odgovara da nije, rekla je da je potrebna reforma skrbništva koja mora biti temeljita te obuhvatiti interdisciplinarno i druge grane prava što nije učinjeno u nacrtu.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je tužiteljica govorila da će prihvati rad u radnoj skupini samo ako to prihvate i ostali članovi katedre ista odgovara da je tako govorila te je time njihovo iznenadenje i bilo veće.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je prof. Hrabar podržala tužiteljicu pri ulasku u radnu skupinu za Zakon za zaštitu osoba s duševnim smetnjama ista odgovara da je.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je prof. Hrabar pozvala tužiteljicu u listopadu 2012.g. da sudjeluje u izradi stvarnog kazala za komentar obiteljskog zakona ista odgovara da je i da je dogovorila honorar o NN.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku je li tužiteljica bila na sprovodu oca prof. Hrabar ista odgovara da je i da je sahrana bila oko Božića 2012.g.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li ista zna da je tužiteljica bila 2012.g. na katedarskom ručku ista odgovara da jesu i da su troškove ručka podijelile prof. Hrabar i svjedokinja.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je istoj poznato da je prof. Hrabar pomogla tužiteljici u prolongatu doktorata ista odgovara da joj nije pomogla u prolongiranju već je brzo pročitala tužiteljičin doktorat što joj je omogućilo da doktorira, te napominje da je u konkretnom slučaju doktorat pročitan u roku od 15 dana a svjedokinji je njezin mentor pročitao rad u 6 mjeseci, a ispod tri mjeseca se ne može računati da bi se nekome pročitao doktorat jer osim nastave ima drugog posla.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku što bi se dogodilo da tužiteljica nije doktorirala na vrijeme ista odgovara da bi joj protekao rok i izgubila bi radno mjesto.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku kakva je bila reakcija prof. Hrabar na elektronske pritužbe studentica na predavanje tužiteljice ista odgovara da iz razgovora s prof. Hrabar zna da će pozvati kolegicu Milas i razgovarati s njom o tim pismima odnosno pokazati sadržaj pisama, zna poslije da je tužiteljica bila jako pogodena i da je zahtijevala imena tih studentica i govorila da će ona tim studenticama to pokazati odnosno dati do znanja te se čudila kako se usuđuju pisati o tome. Prof. Hrabar je smatrala da nema potreba iznositi imena jer nije željela skandal i dogovorili smo da će tako ostati, a ako se ponovi da će joj reći imena. Radilo se o spec. studiju o pravima djece i to prva generacija tog studija, potrebno je puno truda za taj studij i nitko nije želio nevolje, jer je tužiteljica nastavila i dalje predavati toj generaciji na studiju.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li studenti spec. studija imaju pravo iznositi primjedbe na rad nastavnika ista odgovara da svatko u sustavu školstva ima pravo iznositi primjedbe na rad nastavnika.

Svjedoku se daljnja pitanja ne postavljaju.

Svjedok nije zaklet.

Ne potražuje trošak.

SVJEDOK: Ivan Šimović OIB: 75924124132, sin Jure, star 29 godina, rođen u Zagrebu, živi na adresi Zagreb, Prilaz sv. Josipa radnika 9, po zanimanju dipl. iur., nesrođan s tužiteljicom, nije u svadi s tužiteljicom, zaposlenik tuženika, nije u sporu s poslodavcem, propisno upozoren iskazuje:

Ja od listopada 2007.g. radim kod tuženika, sada sam asistent. Asistent sam postao prije par mjeseci, odnosno prije 3 ili 4 mjeseca a prije toga sam bio znanstveni novak, radim na katedri za

obiteljsko pravo. Katedra se sastoji od sljedećih članova prof. Hrabar kao predstojnica katedre, prof. Korač Graovac, redovita prof. u trajnom zvanju, docentica tužiteljica i docentica Irena Majstorović, nislim da je Ireni Majstorović sada u tijeku postupak izbora za izvanrednu profesoricu. Tužiteljica je još uvijek docentica. Mislim da su bila dva sastanka, ja sam prisustvovao na samo jednom sastanku, zadnjem sastanku u vezi te tzv. tekice. Sastanak se održao kao i uvijek u uredu prof. Hrabar, sastanak je sazvala prof. Hrabar, nije bilo točaka dnevnog reda već je bio sazvan sastanak katedre. Pitanje je bilo gdje se nalazi tekica, a pitanje su postavile prof. Hrabar i Korač Graovac u koju smo mi upisivali prijedloga za izmjene i dopune obiteljskog zakona. Prof. Hrabar je izrazila pojazan s obzirom da tekice nema, da bi se ista mogla koristiti odnosno da bi se sadržaj iste mogao koristiti u budućoj radnoj skupini, tužiteljica je to kategorički odbacila. Stvar je bila u tome da se postavilo pitanje gdje se nalazi sada ta tekica, tekice nije bilo. Tužiteljica je rekla da je ona uzela ekicu da je prepisala sadržaj iste u kompjuter kojem svi članovi katedre imaju pristup i da je tekicu vratila, nakon toga se postavilo pitanje da zašto je to išla raditi ako joj to nitko nije naložio i zašto iko je već prepisala u word dokument tekicu zašto nije poslala sadržaj iste svim članovima katedre. Tužiteljica je rekla da je ona to učinila da je prepisala sadržaj, jer se bojala da je njezin rukopis nečitljiv, jer je ona zapisivala sadržaj, pa je to stavila u wordov dokument kako bi bilo čitljivo svakome i da je vratila na mjesto tekicu. Nakon toga je prof. Hrabar rekla da tekice nema i izrazila pojazan da bi se sadržaj tekice mogao koristiti u radu nove radne skupine kojoj je pristupila tužiteljica. Ton je bio uobičajen za dvije strane koje su na istu stvar gledale na različit način. Upanja šakom o stol nije bilo, povišenih tonova je bilo prof. Hrabar je rekla da je ona predstojnica katedre ali na taj način se nije odvio dogadaj. To je završilo tako da je tužiteljica počela pisati da sod novčanom i kaznenom odgovornošću izjavljuje da ona nije uzela ili ukrala tekicu, na što ju je Irena Majstorović i prof. Hrabar rekli da zašto to radi jer to nije potrebno. Ja ne mogu sada reproducirati riječ po riječ kako se tamo govorilo, također moram reći da ja jednom dijelu tog sastanka nisam bio zato što sam otišao u tužiteljičinu sobu jer je dogovor bio takav da ja odem, kako bi utvrdio kad je kreiran dokument i kada mu se zadnji puta pristupilo. Dokument je bio kreiran 4 mjeseca prije toga, a ne sjećam se kad mu se zadnji puta bilo pristupilo. Ta tekica je zapravo bila bilježnica u koju smo mi zapisivali odnosno u koju je tužiteljica zapisivala nakon naših razgovora, što bi se određeno trebalo mijenjati u budućnosti. Ja sam tu tekicu video ali nisam na nju obraćao pozornost, ne znam da li je imala korice da li je bila od trgovackog papira ni to ne znam, a testo je to tužiteljica upisala na komad papira pa je naknadno to upisala u bilježnicu, tekica se držala u jednom ormaru u kabinetu prof. Hrabar jer taj ormar nije bio pod ključem a ključ od njenog kabineta imali smo svi. Ja sam ga imao sigurno, a imam ga i sad, a znam da ga je imala i tužiteljica, zatim Irena Majstorović i prepostavljam prof. Korač Graovac. Ja sam na kraju piramide na toj katedri, jer sam u najnižem stupnju znanstvenog zvanja, meni su sve one nadredene. Tužiteljici je nadredena prof. Hrabar i prof. Korač Graovac. Prof. Hrabar je dala "mladima" a to smo mi odnosno zamolila nas je da provjerimo literaturu vezano uz određenu temu, a mislim da je u pitanju bila ustavnopravna zaštita djece, mislim da smo u tom trenutku bili prisutni Irena Majstorović i ja. Tužiteljica je bila u svom kabinetu, nakon toga smo Irena i ja došli u njen kabinet i rekli što je prof. zamolila. Tužiteljica je rekla da ona to neće napraviti, Irena i ja smo u narednih sat vremena pregledali sukladno našem pretraživaču koji se eventualno izvori mogu naći vezano uz tu temu. Ja sam pri izradi doktorske disertacije i mogu reći da se literatura traži pola godine a ne sat vremena koliko smo mi tražili na kraju smo kandidata uputili g. Nemecu i gdi. Čar koji su naši zaposlenici koji su bibliotekari, kako bi kandidatu pomogli u pretraživanju izvora literature.

Na upit suca o kojem kandidatu za doktorat se radi pun. tuženika navodi da se protivi zavedenom pitanju dok pun. umješača prigovara postavljenom pitanju s obzirom da se ne odnosi na predmet spora.

Nastavak iskaza:

Taj kandidat zove se Miroslav Šeparović, ja to ime navodim nakon što je sudac inzistirao da kažem o kojem se kandidatu radi, a osobno mislim da je irelevantno o kojem se kandidatu radi, jer mi postupili na isti način prema svakom kandidatu. Mi na isti način pomažemo i studentima koji

dolaze raditi diplomske rade, također pomažemo i poslijediplomantima i doktorantima. Ja u ponašanju prof. Hrabar prema tužiteljici na sastanku na kojem sam bio prisutan, nisam vidio ništa ponižavajuće niti omalovažavajuće. Sasvim je sigurno da su bile povišene tenzije na sastanku i da on nije bio ugodan, ali što je tužiteljica osjećala ja ne znam. Poslije sastanka tužiteljica je došla u moj ured i rasplakala se. Ja sam izašao sa Irenom održati pismene ispite i to je to. U povjerenstvu koje je odlučivalo o mom napredovanju iz znanstvenog novaka u znanje asistenta bile su prof. Hrabar, prof. Korać Graovac i tužiteljica.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku tko je mentor svjedoku isti odgovara prof. Korać Graovac, a druga prof. s kojom radi na doktoratu je Tatjana Josipović sa druge katedre.

Na poseban upit pun. tužitelja svjedoku kakva je bila mogućnost pristupanja računalu tužiteljice odnosno da li je svjedok mogao pristupiti njenom računalu isti odgovara da je on imao ključ od sobe tužiteljice kao što ga je imala i Irena Majstorović i nas troje smo najčešće koristili taj kompjuter prilikom izrade administrativno tehničkih stvari za rad katedre.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku kakvi su bili odnosi na katedri prije ovih događaja isti odgovara da su odnosi bili dobri odnosno izvrsni, jer je odnos bio ne samo kolegijalan mi smo bili više od kolega, brinuli su se jedan drugome o zdravlju, kupovali su se pokloni išli su na katedarske ručkove, a katedarski sastanci su se sastojali u tome da bi jedan dio vremena posvetili rješavanju poslova, a drugi dio razgovor o bilo čemu o čemu vam se taj dan razgovaralo tipa roditelji, djeca i sl.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je istom poznato da je prof. Hrabar podržala ulazak tužiteljice u radnu skupinu za izradu zakona za zaštitu osoba s duševnim smetnjama isti odgovara da za to konkretno ne zna, ali da zna da kad je prof. Hrabar izašla iz radne skupine za podpomognutu oplodnju, te je rekla tužiteljici da ona ako želi može ući na njeno mjesto, da je ona dala preporuku ministru da na njeno mjesto dođe tužiteljica, a to je bilo prošle godine, ali napominje da je bio prisutan kada je prof. Korać Graovac i prof. Hrabar nakon njihovog međusobnog dogovora da se na mjesto prof. Korać Graovac u uredništvu dvaju časopisa Revija za socijalnu politiku i Ljetopis socijalnog rada predloži tužiteljica jer će joj to biti potrebno za napredovanje, a s obzirom da je Irena već bila urednica Zbornika Pravnog fakulteta u Zagrebu, a prof. Korać Graovac je stekla stalno zvanje.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je svjedoku poznato išta o tome da bi prof. Hrabar pomogla tužiteljici da doktorira na vrijeme isti odgovara da ono što je njemu poznato, tužiteljica je bila u vremenskom tjesnacu odnosno nije imala puno vremena za steći doktora znanosti što je preduvjet da ostane raditi na fakultetu i da je prof. Hrabar kao mentorica se potrudila maksimalno da se to sve skupa ostvari da ona doktorira što se i dogodilo i da ostane na fakultetu, a njemu je prof. Hrabar da je završnu disertaciju tužiteljice pročitala u 15 dana, a kod drugih prof. to zna stajati po nekoliko mjeseci, napominje da se radilo o finalnoj verziji i da je prof. Hrabar to već prije par puta čitala odnosno da je već ranije bila upoznata sa materijom, napominje da mu je nekoliko puta od prof. Hrabar i Korać Graovac da su Irena Majstorović i tužiteljica napravile odlične doktorate i da će se morati jako potruditi da ih dostignem jer da su visoko podigle ljestvicu.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku što je svjedok utvrdio kada je dokument u računalu tužiteljica kreiran a kada modificiran isti odgovara da je kreiran otrilike 4 mjeseca prije sastanka, a kada je modificiran da se ne sjeća, ali se sjeća da je to zapisao, i nakon što mu to papir na kojem se po iskazu samog svjedoka nalazi njegov rukopis predočava od pun. umješača svjedok odgovara da je on to napisao i da je vjerojatno došlo do greške u pisanju kada je u datumu od 10.01.2012.g. stavljane godina 2012.g. a trebala je biti 2013.g.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je istome poznato kome je svoj doktorat posvetila tužiteljica isti navodi da ne zna, ali napominje da je dobio primjerak njene disertacije kao poklon sa posvetom.

Na poseban upit pun. umješača svjedoku da li je bio bilo kakav događaj ručak ili sl. u kojem bi prof. Hrabar isključivala tužiteljicu iz događaja ili stručnog angažmana isti odgovara da nije

nijednom, odnosno da je prof. Hrabar uvijek nastojala otvoriti prostor za sve mlađe i da je tu postupala jednakom prema svima.

Svjedoku se daljnja pitanja ne postavljaju.

Svjedok nije zaklet.

Ne potražuje trošak.

Pun. tužitelja predlaže saslušanje tužiteljice kao stranke.

Pun. tuženika predlaže saslušanje umješačice Dubravke Hrabar.

Pun. umješača na strani tuženika je suglasan s prijedlogom pun. tuženika.

Sud donosi

rješenje

Današnja rasprava se odgađa, a iduća zakazuje za dan

16. siječnja 2014.g. u 09,00 sati

što prisutni primaju na znanje i neće se posebno pozivati.

Poziva se putem punomočnika tužiteljica da pristupi na ročište radi provođenja dokaza njezinim saslušanjem kao stranke uz upozorenje iz čl.268 st.3 ZPP-a.

Poziva se putem punomočnika umješačica da pristupi na ročište radi provođenja dokaza njezinim saslušanjem.

Dovršeno u 15,02 sati

Sudac

Stranke

Zapisničar

Bratislav Hrabar

dr Dubravka Hrabar

na adresu poštovare

Pravni fakultet u Željeznicama

na ovjezvu u vremenu 16.01.2014. u 09,00 sati

Spis u vremenu 16.01.2014.

Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-II-6251/2016 od 25. travnja 2017.

(NN 46/17)

**USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
1090**

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Snježana Bagić, zamjenica predsjednika, te suci Andrej Abramović, Ingrid Antičević Marinović, Mato Arlović, Branko Brkić, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Josip Leko, Davorin Mlakar, Rajko Mlinarić, Antun Palarić i Miroslav Šumanović, odlučujući o prijedlogu za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti drugog propisa s Ustavom Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.) i zakonom, na sjednici održanoj 25. travnja 2017. donio je

ODLUKU

I. Pokreće se postupak za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom te se ukida članak 7. stavak 4. Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (klasa: 640-01/06-04/06, ur. broj: 533-045-06-2 od 13. studenoga 2006. i klasa: 035-05/07-01/0002, ur. broj: 355-01-03-15-19 od 15. lipnja 2015.) u dijelu koji glasi: »a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju«.

II. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (u dalnjem tekstu: Odbor) je na temelju članka 112. stavka 5. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (»Narodne novine« broj 123/03., 198/03., 105/04., 174/04., 2/07. – odluka USRH, 46/07., 45/09., 63/11., 94/13., 139/13., 101/14. i 60/15. – odluka USRH; u dalnjem tekstu: ZoZDiVO) i Poslovnika o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju od 25. studenoga 2014., na 8. sjednici, održanoj 15. lipnja 2015., donio Izmjene i dopune Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju klasa: 035-05/07-01/002, ur. broj: 355-01-03-15-19 (u dalnjem tekstu: Izmjene i dopune Etičkog kodeksa).

1.1. Prije raspravljanja o ovom predmetu predsjednik Ustavnog suda Miroslav Šeparović izuzeo se od raspravljanja i glasovanja.

1.2. Člankom 1. Izmjena i dopuna Etičkog kodeksa izmijenjen je dotadašnji članak 7. Etičkog kodeksa Odbora klasa: 640-01/06-04/06, ur. broj: 533-045-06-2 od 13. studenoga 2006. (u dalnjem tekstu: Etički kodeks/06) kojim je uređena odgovornost ustanova u sustavu u slučaju pojave akademski nečasnih ponašanja u znanosti i visokom obrazovanju.

1.3. Ustavni sud će u dalnjem tekstu obrazloženja ove odluke, kada govori o Etičkom kodeksu, uključujući i njegove izmjene i dopune, koristiti kraticu: Etički kodeks:2006-2015.

2. Prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti dijela članka 7. stavka 4. Etičkog kodeksa:2006-2015 s Ustavom i zakonom podnijelo je Sveučilište u Zagrebu, koje zastupa rektor prof. dr. sc. Damir Boras (u dalnjem tekstu: predlagatelj).

2.1. Na temelju članka 45. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst; u dalnjem tekstu: Ustavni zakon), Ustavnom суду предлоžио је и привремену обуставу изvršenja pojedinačnih akata ili radnji koje se poduzimaju na osnovi Etičkog kodeksa: 2006. – 2015.

3. Na temelju članka 42. Ustavnog zakona, Ustavni суд је од Оdbora затраžио очитovanje о prijedlogu за pokretanje postupaka za ocjenu ustavnosti i zakonitosti osporene odredbe.

3.1. Očitanje Odbora klase: 041-02/17-02/0001, ur. broj: 355-01-03-17-0002 od 20. siječnja 2017. zaprimljeno je u Ustavnom суду 23. siječnja 2017.

4. Na temelju članka 25. stavka 1. Ustavnog zakona, Ustavni суд је очитovanje о navodima predlagatelja затраžио и од Министарства znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske (u dalnjem tekstu: Ministarstvo).

4.1. Očitanje Ministarstva klase: 011-02/17-01/00001, ur. broj: 533-01-17-0002 запримљено је у Уставном суду 25. сiječња 2017.

II. PREDMET OSPORAVANJA

5. Članak 7. Etičkog kodeksa:2006-2015 glasi:

»ODGOVORNOST USTANOVA U SUSTAVU

Članak 7.

Ustanove u sustavu obvezne su precizno i nedvosmisleno odrediti pravila, propise i postupke te dužnosti i odgovornosti svih uključenih, kojima se, u skladu s Ustavom, zakonom, pravom i ovim Kodeksom, uređuju pitanja suzbijanja diskriminacije, sukoba interesa i drugih akademskih nečasnih ponašanja. Ustanove su obvezne promicati etičnost u svim opisanim vidovima te obrazovati sve sudionike o pravilima, njihovim pravima i obvezama. Ustanova ima etičku odgovornost dosljedno provjeravati pridržavaju li se svi uključeni propisanih pravila.

Ustanove u sustavu dužne su rješavati pitanja povrede Kodeksa, kao i svih pojava diskriminacije, sukoba interesa i drugih nečasnih akademskih ponašanja, primarno putem etičkih povjerenstava organizacijske jedinice u kojoj se moguća kršenja pojavljuju (npr. fakultet, institut).

Pri utvrđivanju mogućih kršenja ovih pojava poštivat će se hijerarhijski red postupanja u kojem se predmet prvotno razmatra i rješava pri stalnim ili privremenim etičkim povjerenstvima/tijelima organizacijske jedinice u kojoj se moguće kršenje pojavljuje (npr. fakultet, institut).

Sljedeća su razina etička povjerenstva/tijela više organizacijske jedinice (npr. sveučilišta, veleučilišta), a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Svaki pokrenuti predmet treba dovršiti najkasnije za tri mjeseca računajući od prve naredne sjednice Odbora održane nakon urudžbiranja potpune dokumentacije predmeta.«

5.1. Članak 7. Etičkog kodeksa/06 glasio је:

»ODGOVORNOST USTANOVA U SUSTAVU

Članak 7.

Ustanove u sustavu obvezne su precizno i nedvosmisleno odrediti pravila, propise i postupke te dužnosti i odgovornosti svih uključenih. Ustanove su obvezne promicati etičnost u svim opisanim vidovima te obrazovati sve sudionike o pravilima, njihovim pravima i obvezama. Ustanova ima etičku odgovornost dosljedno provjeravati pridržavaju li se svi uključeni propisanih pravila.«

III. PRIGOVORI PREDLAGATELJA

6. Predlagatelj smatra da je osporeni dio članka 7. stavka 4. Etičkog kodeksa:2006-2015 u nesuglasnosti s člancima 4. stavnica 2. i 5. i 112. stavnica 4. i 7. ZoZDiVO-a, te člancima 3., 16. i 68. stavnica 1. i 2. Ustava. Također, smatra da je osporena odredba u nesuglasnosti s člankom 79. stavkom 3. Statuta Sveučilišta u Zagrebu.

U prijedlogu navodi da je članak 7. Etičkog kodeksa/06, kojim je uređena odgovornost ustanova u sustavu znatno izmijenjen Izmjenama i dopunama Etičkog kodeksa. Ističe da su navedenim izmjenama detaljno propisana prava i dužnosti ustanova u sustavu, njihova etička odgovornost te postupak utvrđivanja je li u pojedinačnom slučaju došlo do kršenja odredaba Etičkog kodeksa. U nastavku prijedloga, ukazuje na mjerodavne odredbe ZoZDiVO-a kojima je uređen pravni položaj Odbora, postupak imenovanja članova Odbora, te zadaće odnosno ovlasti Odbora.

Također, upućuje na članak 79. Statuta Sveučilišta u Zagrebu kojim je uređeno polje primjene i svrha Etičkog kodeksa, zatim temeljna načela i definicije neprihvatljivih ponašanja, te tijela koja prate ostvarivanje Etičkog kodeksa – etička povjerenstva sastavnica (na razini sastavnica Sveučilišta), etičko povjerenstvo Sveučilišta i etički savjet Sveučilišta u Zagrebu.

U nastavku navodi:

»Predmet ovog prijedloga upravo je utvrđenje suglasnosti sa ZZDVO-om i Ustavom Republike Hrvatske citiranog čl. 7. st. 4. (Izmijenjenog i dopunjeno) Etičkog kodeksa. Ovo stoga što je u stavku 4. izrijekom predviđeno kako je završna razina u rješavanju pitanja povrede Kodeksa, Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju ...

Odbor za etiku jest tijelo ustanovljeno prema odredbama čl. 112. ZZDVO-a ...

Iz navedenog nedvojbeno proizlazi odlučna činjenica kako Odbor za etiku predstavlja samostalno tijelo izvan sustava Sveučilišta.

U slučaju kršenja odredaba Kodeksa, Etički kodeks u čl. 7. st. 3. predviđa hijerarhijski red postupanja koji podrazumijeva da sve predmete prvenstveno rješavaju stalna ili privremena etička povjerenstva odnosno druga tijela one organizacijske jedinice u kojoj se kršenje Etičkog kodeksa pojavljuje. U st. 4. istog članka propisano je kako su iduća razina postupanja po opisanim predmetima etička povjerenstva odnosno tijela više organizacijske jedinice, primjerice Sveučilišta ili veleučilišta.

Međutim, u nastavku istog stavka izrijekom se propisuje kako je završna razina u postupanju po predmetima kršenje Etičkog kodeksa, upravo Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Odbor za etiku je, sukladno odredbama čl. 112. ZZDVO-a, zamišljen kao savjetodavno tijelo koje mišljenje i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u razmatranim slučajevima donosi u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi. Međutim iz dикcije odredbe čl. 7. st. 4. (Izmijenjenog i dopunjenoг) Etičkog kodeksa, proizlazilo bi da je Odbor za etiku završna razina odnosno krajnja instanca u postupanju po predmetima u kojima se utvrđuje eventualno kršenje Etičkog kodeksa.

Prema tome, konačno utvrđenje je li u nekom konkretnom slučaju došlo do povrede Etičkog kodeksa izrijekom je preneseno u nadležnost Odbora za etiku koje je tijelo izvan sveučilišta.«

Nadalje, ističe da je autonomija sveučilišta Ustavom zajamčena svim sveučilištima na području Republike Hrvatske. Stoga smatra »da tijela izvan sustava sveučilišta u pravilu nemaju ovlasti donositi odluke koje bi se ticale unutarnjeg funkciranja sveučilišta. Drugim riječima, takvi bi vanjski utjecaji predstavljali nedopušteno zadiranje u zajamčenu autonomiju sveučilišta. Ističe da je takvo pravno stajalište zauzeo i Ustavni sud u odluci broj: U-I-902/99 od 26. siječnja 2000. (»Narodne novine« broj 14/00.).

Predlagatelj smatra da je sveučilište autonomno i prema izvansveučilišnim institucijama, uključujući i ona tijela koja uređuju funkciranje sveučilišta ili mogu na njega utjecati. U tom smislu navodi:

»Odbor za etiku je izvansveučilišno tijelo. Nesporno je da Odbor za etiku nije osnivač sveučilišta, ne podupire njegov rad (...) a niti provodi nadzor nad zakonitošću ili stručnošću rada sveučilišta. Stoga u odnosu na Odbor za etiku vrijedi apsolutna sveučilišna autonomija koja nije podložna opisanim ograničenjima u smislu citirane odluke Ustavnog suda. U odnosu na Odbor za etiku, Ustavom zajamčena sveučilišna anatomija (autonomija – op. Ustavnog suda) mogla bi se teoretski ograničiti samo primjenom odredbe čl. 16. st. 1. Ustava. Međutim, i navedena je odredba u cijelosti neprimjenjiva u konkretnom slučaju jer je istom propisano da se slobode i prava mogu ograničiti samo zakonom da bi se zaštitala sloboda i prava drugih ljudi te pravni poredak, javni moral i zdravlje.

Razvidno je da nijedan od navedenih uvjeta in concreto nije ispunjen. Kao prvo, ne radi se o zakonskom ograničenju sveučilišne autonomije jer je Etički kodeks podzakonski propis koji donosi Odbor za etiku, a ne zakon koji donosi Hrvatski Sabor. Kao drugo, pozicioniranjem Odbora za etiku kao hijerarhijski više instance u odnosu na etička povjerenstva sveučilišta, ne štite se slobode i prava drugih ljudi, javni moral, zdravlje, a osobito ne pravni poredak jer je Etički kodeks podzakonski propis koji se ne može suprotstaviti Ustavom zajamčenoj autonomiji sveučilišta. U konkretnom slučaju nije bilo potrebe za ograničenjem sveučilišne autonomije na način da se izvansveučilišnom tijelu daje položaj krajnje instance vezano za utvrđenje kršenja odredaba Etičkog kodeksa. Ovo stoga što je Sveučilište u Zagrebu, kao i sva druga sveučilišta u Republici Hrvatskoj, svojim statutom i Etičkim kodeksom propisalo tijela i postupke za utvrđenje je li došlo do kršenja etičkih odredaba.«

Te navode predlagatelj zaključuje tvrdnjom da u hijerarhijskom redoslijedu tijela koja su ovlaštena na postupanje radi utvrđenja eventualnih povreda Etičkog kodeksa, najviši položaj ima Odbor. To znači da je Odbor nadređen etičkim povjerenzvima sveučilišta, za koje ograničenje, prema mišljenju predlagatelja, nije bilo »racionalnog opravdanja niti je isto usmjereno na postizanje opravdanih regulativnih svrha«. Smatra da je »ustavno neprihvatljivo« odrediti izvansveučilišno tijelo kao završnu razinu pri utvrđivanju etičnosti postupanja zaposlenika i drugih osoba angažiranih pri sveučilištu jer se na taj način »marginalizira« i »oduzima uloga« etičkim povjerenzvima Sveučilišta.

Konačno, smatra da osporena odredba »nije jasna i određena« i da kao takva »unosi pravnu nesigurnost u primjeni propisa« jer ne precizira može li isto tijelo u smislu osporene odredbe donositi pravorijeke vezano za utvrđivanje kršenja etičnosti. Postavlja pitanje: »što znači određenje da je Odbor ‘završna razina’ i koji je opseg ovlasti na toj završnoj razini?« Smatra da iz dikcije same odredbe proizlazi da Odbor može u konkretnim situacijama donijeti pravorijek kojim će na obvezujući način riješiti isto pitanje jer, u suprotnom, Odbor kao »završna razina« ne bi imao »pravne svrhe niti smisla«. Nastavno, ukazuje na članak 112. stavke 4. i 7. ZoZDiVO-a kojima je jasno određen položaj Odbora kao savjetodavnog tijela čija je dužnost promicanje etičkih načela i koje svoje mišljenje o tome je li neko postupanje etički prihvatljivo izražava isključivo u formi preporuke, prijedloga ili primjedbe. Prijedlog zaključuje tvrdnjom da su stupanjem na snagu osporene odredbe stvarne ovlasti Odbora kao »završne razine« u utvrđivanju kršenja odredaba o etičnosti neprecizno normirane čime se stvara pravna nesigurnost u primjeni propisa.

Ustavnom суду predlaže prihvaćanje prijedloga.

IV. OČITOVARJE ODBORA ZA ETIKU U ZNANOSTI I VISOKOM OBRAZOVANJU I MINISTARSTVA ZNANOSTI I OBRAZOVANJA

a) Očitovanje Odbora

7. U očitovanju je istaknuto da je Odbor u smislu članka 112. ZoZDiVO-a neovisno nacionalno savjetodavno tijelo odgovorno Hrvatskom saboru s osnovnom zadaćom promicanja etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju bez izvršnih ovlasti u smislu sankcioniranja utvrđenih etički neprihvatljivih ponašanja. Odbor može samo predložiti pokretanje postupka oduzimanja znanstvenog zvanja pred odgovarajućim matičnim odborom (članak 112. stavak 10. ZoZDiVO-a) te javno objaviti svoje mišljenje u slučaju ako visoko učilište ili druga znanstvena organizacija sustavno krši Etički kodeks (članak 112. stavak 11. ZoZDiVO-a).

U nastavku očitovanja se navodi:

»... Odbor donosi Etički kodeks kojim utvrđuje etička načela u visokom obrazovanju i znanstvenom radu (...), a sveučilišta, veleučilišta, visoke škole, instituti i druge znanstvene organizacije mogu, sukladno svojim statutima, osnovati svoja etička povjerenstva te donijeti svoje etičke kodekse koji moraju biti usklađeni s etičkim kodeksom Odbora (...)»

Prema navedenom se, uz ostalo, može zaključiti da je ZZDVO implicira

hijerarhije etičkih tijela u znanosti i visokom obrazovanju. Odbor je pri tome postavljen kao krovno tijelo koje donosi kodeks etički prihvatljivih i neprihvatljivih ponašanja u znanosti i visokom obrazovanju u Hrvatskoj. Kodeks moraju slijediti svi dionici u sustavu znanosti i visokog obrazovanja. (...)

Od početka rada u ovom sazivu, Odbor se suočava s nezainteresiranošću većine visokoškolskih i znanstvenih institucija za etička pitanja, uključujući i prakse neobjektivne, pristrane prosudbe kršenja etičkih načela, kao i potpuni izostanak sankcija čak i u slučajevima u kojima je neprijeporno utvrđeno teško kršenje Etičkog kodeksa Odbora. Također je uočeno da se dionici sustava znanosti i visokog obrazovanja u Hrvatskoj rijetko odlučuju na imenovanje vlastitih etičkih povjerenstava i kreiranje vlastitih etičkih kodeksa. (...)

Ovi problemi su ponukali Odbor da kao jednu od svojih zadaća na promicanju etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju (...) potakne osnivanja i rad etičkih povjerenstava u dionicima sustava znanosti i visokog obrazovanja. Tu zadaću smo započeli izmjenama i dopunama Etičkog kodeksa Odbora, čl. 7., te slanjem višekratnih pismenih poticaja svim dionicima u sustavu. Izmjene i dopune čl. 7. Etičkog kodeksa Odbora provedene su kako bi se dionike u sustavu znanosti i visokog obrazovanja potaklo na korištenje mogućnosti iz ZZDVO, čl. 112., st. 13., tj. obvezalo na rješavanje etičkih pitanja iz njihove sredine kroz rad vlastitih etičkih tijela (...) Ovu zadaću Odbor provodi i na način da zaprimljene pojedinačne predmete koji nisu prijavljeni i rješavani na razini ustanova u sustavu, u pravilu prosljeđuje na rješavanje etičkim tijelima relevantnih ustanova.

(...)

Mišljenja etičkih tijela u Republici Hrvatskoj s bilo koje razine, pa tako i mišljenja ovog Odbora, nisu obvezujuća već savjetodavna. Stoga ona sama ne utvrđuju nikakvu pravnu odgovornost, iako je mogu potaknuti. Mišljenja, prijedloge, preporuke ili primjedbe Odbora dionici u sustavu mogu ali ne moraju prihvati. (...)«

U nastavku, Odbor se složio s tvrdnjom predlagatelja da je Odbor »samostalno tijelo izvan sustava Sveučilišta«. Međutim, smatra da je za potpunu i valjanu prosudbu prijedloga bitan i stavak 13. članka 112. ZoZDiVO-a, kojim je propisana mogućnost da sveučilišta, veleučilišta, visoke škole, instituti i druge znanstvene organizacije mogu, sukladno statutu, osnovati svoja etička povjerenstva i donijeti svoje etičke kodekse koji moraju biti u skladu s kodeksom Odbora. U tom smislu, dalje ističe:

»... Sukladno članku 112. st. 1. ZZDVO (...) postojanje Odbora kao tijela koje daje ‘mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u razmatranim slučajevima Odbor donosi u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, većinom glasova’ je nedvosmisleno. Stoga je pravno neutemeljen zaključak Prijave da je ‘odlučivanje o ustrojstvu i djelovanju sveučilišta prema samim ustavnim odredbama domaine réservé sveučilišta’ jer prema ZZDVO sveučilište nije u obvezi imati tijelo koje je nadležno predmetima povrede etičkih principa.«

U pogledu nesuglasnosti osporene odredbe ZoZDViO-a s člankom 3. Ustava, Odbor je istaknuo da mu »nije jasno kako hijerarhijsko postupanje u rješavanju

predmeta etičkih prijava može biti kršenje ovog članka Ustava«. U tom smislu naveo je sljedeće:

»Naime, koliko je Odboru poznato, cjelokupni sudbeni sustav Republike Hrvatske je hijerarhijski ustrojen, i kao takav ne krši odredbe čl. 3. Ustava. Shodno tome, i predmetne izmjene Etičkog kodeksa (...) koje isto tako propisuju hijerarhijsko postupanje u predmetima etičkih prijava, ne krše odredbe čl. 3. Ustava. Osim toga, mišljenja Odbora nisu obvezujuća, već savjetodavna. Stoga ona ne mogu utvrditi pravnu odgovornost, a mišljenja, prijedloge, preporuke ili primjedbe Odbora dionici u sustavu mogu ali ne moraju prihvatići.«

U pogledu nesuglasnosti Etičkog kodeksa:2006-2015 s člankom 16. Ustava, Odbor je istaknuo da »nekrešenje ovog članka Ustava kod hijerarhijskog slijeda postupanja u sudbenoj vlasti implicira istu mogućnost za hijerarhijski slijed postupanja u procesiranju predmeta kršenja Etičkog kodeksa, s time da je argument pro uvođenju slijeda odlučivanja propisan čl. 112. st. 13. ZZDVO, koji definira ulogu Odbora kao stalnog tijela, za razliku od etičkih povjerenstva sveučilišta koji ne moraju već mogu postojati unutar sveučilišta«.

I u odnosu na nesuglasnost s člankom 68. stavcima 1. i 2. Ustava, Odbor je istaknuo da hijerarhijsko postupanje u predmetima kršenja Etičkog kodeksa ne dovodi do narušavanja autonomije sveučilišta, jednako kao i postojanje hijerarhijskog postupanja sudske vlasti u predmetima kršenja zakona od strane zaposlenika sveučilišta. Također, istaknuo je da uvođenje hijerarhijskog slijeda postupanja u predmete kršenja Etičkog kodeksa ne utječe na samostalnost odlučivanja sveučilišta o svom ustrojstvu i djelovanju, već sukladno članku 112. ZoZDiVO-a uvodi hijerarhijsko postupanje u konkretnim predmetima kršenja Etičkog kodeksa.

Konačno, u odnosu na nesuglasnost s člankom 79. stavkom 3. Statuta Sveučilišta u Zagrebu, Odbor je istaknuo:

»Ova odredba Statuta Sveučilišta u Zagrebu nije suprotna predmetnim izmjenama Etičkog kodeksa i uvođenju hijerarhijskog slijeda u rješavanje predmeta povreda Etičkog kodeksa, jer ne propisuje postupak slanja predmeta povreda etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu na druga tijela ustrojena ZZDVO-om, a ne propisuje ni slijed postupanja s pojedinim predmetima povreda etičkog kodeksa.«

Odbor je u očitovanju istaknuo da je Izvještaj o radu Odbora od rujna 2014. do siječnja 2016., uključujući Izmjene i dopune Etičkog kodeksa, prihvatio Hrvatski sabor, gotovo jednoglasno te da se o njemu prethodno očitovao Odbor za obrazovanje, znanost i kulturu Hrvatskog sabora i Vlada Republike Hrvatske, koja je Hrvatskom saboru predložila usvajanje Izvještaja.

Iz svih navedenih razloga smatra da prigovori predlagatelja o neustavnosti i nezakonitosti osporene odredbe Etičkog kodeksa:2006-2015 nisu osnovani.

Navode očitovanja zaključuje iznošenjem primjera iz prakse drugih europskih zemalja (Austrije, Poljske i Njemačke) u rješavanju predmeta povreda etičkih kodeksa, kao i tvrdnjom da u slučaju »dokidanja« članka 7. stavka 4. Etičkog kodeksa:2006-2015 ovlasti Odbora ne bi bile smanjene, već naprotiv »povećane«

jer bi Odbor u tom slučaju imao ovlasti da donese mišljenje i stajalište o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti bez uvažavanja mišljenja i stajališta etičkih odbora pojedinih sastavnica sveučilišta, odnosno etičkih savjeta sveučilišta.

b) Očitovanje Ministarstva

8. Ministarstvo je u očitovanju na navode predlagatelja navelo sljedeće:

»Sukladno ZZDVO-u, Odbor imenuje i razrješuje Hrvatski sabor, na prijedlog Vlade Republike Hrvatske na mandat od četiri godine, ima devet (9) članova, od kojih su šest iz redova istaknutih znanstvenika i sveučilišnih profesora, a tri su osobe primjerenog ugleda u javnosti. Odbor predstavlja posebno tijelo Hrvatskog sabora koje je dužno, sukladno ZZDVO-u, promicati etička načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i u odnosima prema javnosti te u primjeni suvremenih tehnologija i zaštiti okoliša.

Prema tome, Odbor predstavlja tijelo Hrvatskog sabora koje ima ovlasti koje bi se, u našem pravnom sustavu, najbolje moglo usporediti s ovlastima pučkog pravobranitelja, sukladno Ustavu Republike Hrvatske (NN 56/90, 135/97, 8/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14) i Zakonu o pučkom pravobranitelju (NN 76/12). Naime, jednako kao i pučki pravobranitelj, Odbor ima ovlasti koje se u teoriji Upravnog prava nazivaju konstatacijskim ovlastima. Konstatacijske ovlasti su, prema svojoj širini, najniže rangirana kontrolna ovlast koja može postojati u kontroli javne uprave, suprotno od, primjerice, stavljanja izvan snage određenih akata ili meritornog rješavanja određene stvari. Naime, tijelo koje ima isključivo konstatacijske ovlasti može samo davati preporuke, mišljenja, prijedloge, a ne može samo, primjerice, odlučivati o nekoj stvari. Ako promotrimo Ustav RH i Zakon o pučkom pravobranitelju, vidjet ćemo da je pučki pravobranitelj opunomoćenik Hrvatskog sabora koji promiče i štiti ljudska prava i slobode, a svatko mu može podnijeti pritužbu. Međutim, unatoč ustavnopravno postavljenom položaju, sukladno Zakonu o pučkom pravobranitelju, pučki pravobranitelj može javnopravnim tijelima davati isključivo preporuke, mišljenja, prijedloge i upozorenja. Nema ovlasti rješavati umjesto javnopravnih tijela ili mijenjati njihove odluke. Prema tome, i njegove su ovlasti isključivo konstatacijske. Ne smijemo zanemariti činjenicu da je pučki pravobranitelj institucija uspostavljena Ustavom, pa svoje ovlasti crpi iz najvišeg pravnog akta Republike Hrvatske. S druge strane, Odbor, iako usporedivih ovlasti, svoje ovlasti crpi isključivo iz čl. 112. ZZDVO-a.

Kada smo postavili pravni okvir glede ovlasti Odbora, potrebno je posebno razjasniti jednu od ovlasti Odbora, a koja je povod za davanje ovog Očitovanja, a to je ovlast na donošenje Etičkog kodeksa. Naime, sukladno čl. 112. st. 5. ZZDVO-a, Odbor donosi etički kodeks kojim utvrđuje etička načela u visokom obrazovanju, znanstvenom radu, objavljivanju rezultata, odnosima među znanstvenicima, nastavnicima i drugim sudionicima u znanstvenom i obrazovnom procesu, postupcima i radnjama vezanim za tržišno natjecanje te odnosu prema javnosti i sredstvima javnog priopćavanja. Prema tome, nedvojbeno je da je Odbor ovlašten donijeti Etički kodeks, što više, radi se o njegovoj obvezi prema ZZDVO-u. Dakako,

budući da ga je ovlašten donijeti, ovlašten ga je i izmijeniti i/ili dopuniti. Sve to nije sporno i ne predstavlja predmet ovog Očitovanja.

(...)

Navedenim izmjenama i dopunama Odbor nedvojbeno izlazi izvan svoje nadležnosti, kršeći time prvenstveno čl. 5. Ustava, odnosno načelo zakonitosti. Naime, iz čl. 112. ZZDVO-a je jasno, kako smo objasnili, kako Odbor ima isključivo konstatacijske ovlasti. Međutim, navedenim izmjenama i dopunama Etičkog kodeksa Odbor se postavio kao više instancijsko tijelo (...) Mišljenja smo kako je odredba čl. 7. st. 4. Etičkog kodeksa u očitoj suprotnosti s čl. 112. ZZDVO-a iz kojega je razvidno da je Odbor tijelo koje daje načelna mišljenja, odnosno tijelo koje treba postaviti etička načela kojih bi se trebali držati svi u sustavu znanosti i visokog obrazovanja.

(...)

Iz ove je odredbe jasno da Odbor nema nikakve ingerencije nad visokim učilištima. Sukladno čl. 47. st. 1. ZZDVO-a, visoka učilišta su sveučilište, fakultet, umjetnička akademija, veleučilište i visoka škola. Njihova etička povjerenstva su dijelom visokog učilišta. Prema tome, ukoliko bi ta tijela kršila Etički kodeks, isključivo njihova etička povjerenstva imaju ovlast postupanja. Odbor može jedino, ukoliko ta tijela, prema njegovom mišljenju, krše Etički kodeks, o tome objaviti mišljenje, ali to mišljenje nema utjecaja na akte etičkih povjerenstava visokih učilišta, niti ih ono može staviti izvan snage. Prema tome, iz ZZDVO-a je jasno da Odbor nije instancijsko tijelo, nego da se radi o tijelu koje je osnovano s ciljem i svrhom postavljanja općih etičkih načela kojih bi se svi trebali držati. Međutim, čl. 7. Etičkog kodeksa, odnosno njegov st. 4. uspostavljaju sustav u kojemu Odbor postaje instancijsko tijelo čime se nedvojbeno krši čl. 5. Ustava Republike Hrvatske, odnosno povrjeđuje sustav hijerarhije pravnih normi, a nesukladan je i s čl. 112. ZZDVO-a iz opisanih razloga, čime je dodatno povrijeđen i čl. 3. Ustava Republike Hrvatske, odnosno ugrožena je pravna sigurnost i vladavina prava.«

U pogledu povrede jamstva autonomije sveučilišta iz članka 68. Ustava, Ministarstvo je istaknulo:

»(...) Naime, sukladno čl. 68. Ustava Republike Hrvatske, jamči se autonomija sveučilišta. Autonomija sveučilišta uključuje, sukladno čl. 4. st. 5. ZZDVO-a, među ostalim, i uređenje unutarnjeg ustroja. Odbor predstavlja samostalno tijelo izvan sustava bilo kojeg sveučilišta, visoke škole ili veleučilišta. Navedenom izmjenom i dopunom Etičkog kodeksa uveden je sustav u kojem će Odbor konačno utvrđivati, u svim slučajevima, je li u nekom konkretnom slučaju došlo do povrede Etičkog kodeksa. Na taj način se iz ruku etičkih povjerenstava sveučilišta i/ili sastavnica oduzima ovlast odlučivanja o tome je li ne nekom visokom učilištu došlo do povrede Etičkog kodeksa, čime se direktno dira u autonomiju sveučilišta. Tom odredbom povrijeđen je i čl. 4. st. 2. ZZDVO-a koji jamči akademsku samoupravu u autonomiju sveučilišta. Dodatno valja istaknuti činjenicu kako je čl. 112. st. 7., kako smo iscrpno analizirali uspostavljen sustav u kojemu Odbor ima isključivo konstatacijske ovlasti, bez ovlasti da mijenja odnosno stavlja izvan snage odluke

koje bi eventualno donijela ‘niža’ etička tijela bilo sveučilišna, bilo sastavnica. Prema tome, očito je zadiranje u autonomiju svake sastavnice sveučilišta i samog sveučilišta uspostavljanjem ovakve, instancijske nadležnosti Odbora.

(...)

... Ukoliko pogledamo čl. 7. st. 4. Etičkog kodeksa vidimo da sveučilište nije neovisno o Odboru budući da bi Odbor mogao promijeniti (staviti izvan snage) odluke relevantnih sveučilišnih tijela, čime je izravno povrijeđen čl. 68. Ustava Republike Hrvatske. Sud je, nadalje, zauzeo stajalište da su, osim pridržaja prava osnivatelja i drugih subjekata o kojima sveučilište ovisi, zakonska ograničenja autonomije sveučilišta dopustiva samo zbog razloga navedenih u članku 16. Ustava Republike Hrvatske. Dakle, kako bi se zaštitala sloboda i prava drugih ljudi te pravni poredak, javni moral i zdravlje. Međutim, i u tom slučaju konkretni javni interes ograničavanja autonomije sveučilišta mora biti jači od interesa sveučilišta da se autonomija ostvari, a ograničenja su dopustiva samo ako se svrha zbog koje se ona propisuju ne može ostvariti blažim sredstvima. I tada, međutim, ograničenja moraju biti racionalno usmjerena na postizanje opravdanih regulativnih svrha. Mišljenja smo kako je jasno da u konkretnom slučaju nema racionalnog opravdanja za ovakvo kršenje autonomije sveučilišta.

Čak i ukoliko uzmemo da, što nije slučaj, Odbor nije prekoračio ovlasti donošenjem izmjena i dopuna Etičkog kodeksa, valja istaknuti i očitu neodređenost sporne odredbe Etičkog kodeksa. Naime, samo je navedeno da je Odbor ‘završna razina’. Iz navedenoga nije jasno kakve su, uistinu, ovlasti Odbora, odnosno što može poduzeti u takvim slučajevima. Može li meritorno riješiti stvar, odnosno mora li vratiti stvar na ponovno postupanje, ‘nižim’ etičkim povjerenstvima? Na sva ta pitanja Etički kodeks ne daje odgovora. Ustavni sud je u odluci U-I-2881/2014 i dr. naveo kako zahtjevi pravne sigurnosti i vladavine prava iz članka 3. Ustava Republike Hrvatske traže da pravna norma bude dostupna adresatima i za njih predvidljiva, to jest dovoljno precizna da oni mogu stvarno i konkretno – po potrebi uz odgovarajući savjet – znati svoja prava i obaveze, do stupnja koji je razuman u danim okolnostima, kako bi se prema njima mogli ponašati. Kad se taj zahtjev ne poštuje, neodređene i neprecizne pravne norme otvaraju prostor arbitarnom odlučivanju upravnih i sudbenih tijela. Zahtjev za određenošću i preciznošću pravne norme mora se smatrati sastavnim dijelom načela vladavine prava na području svih grana prava jer bi njegovo zanemarivanje ugrozilo druge sastavnice načela pravne sigurnosti kao dijela načela vladavine prava, osobito zahtjeve za jedinstvenom primjenom prava te poštovanjem učinaka pravomoćnih presuda i drugih odluka tijela državne i javne vlasti. Slično stajalište Ustavni sud je zauzeo upravo glede autonomije sveučilišta u odluci U-I/1707/2006, kada je naveo da neodređenost normi glede integracije sveučilišta dovode do narušavanja pravne sigurnosti objektivnog pravnog poretku u području sveučilišnog obrazovanja pri čemu su njezine pravne posljedice za one na koje bi se ona trebala primijeniti u cijelosti neizvjesne. Upravo je takav slučaj s ovako uređenom nadležnosti Odbora koja je pravno neodređena i u osnovi je nemoguće predvidjeti kakve će prave posljedice proizaći iz postupanja

Odbora, što je protivno čl. 3. Ustava Republike Hrvatske odnosno načelu vladavine prava.«

Zaključno, Ministarstvo smatra da je Odbor:

»a) prekoračio svoju nadležnost i izašao van zakonskog okvira koji mu pruža čl. 112. ZZDVO-a te tako povrijedio čl. 5. Ustava Republike Hrvatske i čl. 4. st. 2. i. 5. odnosno 112. ZZDVOa,

b) nedopustivo zadro u autonomiju sveučilišta da propiše način provođenja postupka pred vlastitim tijelima, kao i eventualni instancijski postupak odnosno nadležnost, na taj način povrijedivši čl. 68. Ustava Republike Hrvatske i čl. 4. st. 2. i. 5. odnosno 112. ZZDVO-a, i

c) svojim propisivanjem na pravno izrazito neodređen način povrijedio i čl. 3. Ustava Republike Hrvatske, odnosno ugrozio pravnu sigurnost svih koji će eventualno sudjelovati u postupcima pred raznim etičkim tijelima, pa i pred Odborom, bilo da se radi o onima koji će postupak provoditi, bilo da se radi o onima koji će se naći pred etičkim tijelima pod sumnjom da su povrijedili Etički kodeks.«

V. OCJENA USTAVNOG SUDA

9. Člankom 125. alinejom 2. Ustava propisano je:

»Članak 125.

Ustavni sud Republike Hrvatske:

(...)

– odlučuje o suglasnosti drugih propisa s Ustavom i zakonom,

(...)«

Pod »drugim propisom«, u smislu članka 125. alineje 2. Ustava, razumijeva se eksterni općenormativni i pravno obvezujući akt kojeg je donijelo tijelo državne vlasti radi uređenja pojedinih pitanja, izvršenja i provedbe zakona, odnosno provedbe drugog propisa više pravne snage, koji uređuje odnose na općenit način i koji djeluje prema svima koji se nađu u pravnoj situaciji da se na njih dotični akt ima primijeniti. U skladu s tim, temeljna materijalna obilježja »drugog propisa« u smislu članka 125. alineje 2. Ustava jesu njegova apstraktnost i generalnost.

Ustavni sud može odlučiti, na temelju članka 125. alineje 2. Ustava, provesti kontrolu ustavnosti i zakonitosti i općeg akta tijela državne vlasti koji ima samo jedno materijalno obilježje »drugog propisa« (apstraktnost ili generalnost), ako ocijeni da je to nužno radi zaštite ljudskih prava i temeljnih sloboda zajamčenih Ustavom i drugih najviših vrednota ustavnog poretku Republike Hrvatske utvrđenih u članku 3. Ustava.

10. Ustavni sud podsjeća da se u praksi može dogoditi da se iz određenih drugih ustavnopravnih razloga opći akti koji se s obzirom na donositelja ne ubrajaju u »druge propise« u smislu citirane ustavne odredbe, iznimno mogu ubrojiti u »druge propise« u smislu članka 125. alineje 2. Ustava. Ustavni sud je dosad u svojoj praksi utvrdio više takvih iznimaka. Tako je primjerice u odluci broj: U-II-1304/2013 od 16. srpnja 2013. (»Narodne novine« broj 99/13.) utvrdio da se Pravilnik o uvjetima za izbor u znanstvena zvanja (»Narodne novine« broj 84/05., 100/06., 138/06., 42/07. – odluka USRH, 120/07., 71/10., 116/10. i 38/11.; u dalnjem tekstu: PUIZZ) koje je

donijelo Nacionalno vijeće za znanost može smatrati »drugim propisom« u smislu članka 125. alineje 2. Ustava.

10.1. U točkama 4.4. i 4.5. navedene odluke Ustavni sud je utvrdio:

»4.4. Nakon razmatranja svih mjerodavnih pravnih normi i činjenica relevantnih za utvrđenje pravne prirode PUIZZ-a, Ustavni sud utvrdio je da je PUIZZ drugi propis u smislu članka 125. alineje 2. Ustava. Polazišna točka bio je članak 68. Ustava (...)

U svjetlu članka 68. Ustava, za određenje PUIZZ-a kao drugog propisa u smislu članka 125. alineje 2. Ustava relevantno je nekoliko čimbenika:

– predmet uređenja PUIZZ-a izravno utječe na položaj znanosti u Republici Hrvatskoj (...)

– način osnivanja Nacionalnog vijeća za znanost, način izbora njegovih članova, njegova nadležnost i obveza podnošenja izvješća o radu Hrvatskom saboru upućuju na to da je donositelj PUIZZ-a najviše tijelo Republike Hrvatske u sustavu znanosti stručnog usmjerjenja. To je tijelo osnovano zakonom (...)

– PUIZZ se primjenjuje na sve znanstvenike koji svoju djelatnost obavljaju na teritoriju Republike Hrvatske.

4.5. S obzirom na navedene čimbenike, Nacionalno vijeće za znanost ima prerogative vlasti na području koje je ustavnog značenja (znanost). Sukladno tome, a s obzirom na predmet koji uređuje, PUIZZ nije eksterni opći akt koji je donijela pravna osoba s javnim ovlastima ili pravna osoba koja obavlja javnu službu u smislu članka 3. stavka 2. ZUS-a, koji bi bio u nadležnosti Visokog upravnog suda. Za odlučivanje o suglasnosti PUIZZ-a s Ustavom i zakonom nadležan je Ustavni sud.«

11. Etički kodeks:2006-2015 donio je Odbor na temelju ovlaštenja iz članka 112. stavka 5. ZoZDiVO-a.

Mjerodavni dijelovi članka 112. ZoZDiVO-a glase:

»VI. ETIKA U ZNANSTVENOJ DJELATNOSTI I VISOKOM OBRAZOVANJU

Odbor za etiku, etički kodeks i etička povjerenstva

Članak 112.

(1) Hrvatski sabor na prijedlog Vlade, imenuje Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (u dalnjem tekstu: Odbor) koji ima 9 članova, od kojih su šest iz redova istaknutih znanstvenika i sveučilišnih profesora, a tri su osobe primjerenog ugleda u javnosti. Mandat članova Odbora je četiri godine. Članove Odbora predlažu Nacionalno vijeće za znanost, visoko obrazovanje i tehnološki razvoj, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Rektorski zbor, Vijeće veleučilišta i visokih škola, znanstvene organizacije, sveučilišta, ministar te druge organizacije i osobe sukladno oglasu kojim se poziva na predlaganje članova Odbora.

(...)

(4) Zadaća Odbora je promicanje etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i u odnosima prema javnosti, te u primjeni suvremenih tehnologija i u zaštiti okoliša.

(5) Odbor donosi etički kodeks kojim utvrđuje etička načela u visokom

obrazovanju, znanstvenom radu, objavljivanju rezultata, odnosima među znanstvenicima, nastavnicima i drugim sudionicima u znanstvenom obrazovnom procesu, postupcima i radnjama vezanim za tržišno natjecanje, te odnosu prema javnosti i sredstvima javnog priopćavanja.

(6) Odbor donosi pravilnik o radu.

(...)

(12) Najmanje jednom godišnje Odbor podnosi o svom radu izvješće Hrvatskom saboru.

(13) Sveučilišta, veleučilišta, visoke škole, instituti i druge znanstvene organizacije mogu, sukladno statutu, osnovati svoja etička povjerenstva te donijeti svoje etičke kodekse koji moraju biti usklađeni s etičkim kodeksom Odbora. Na visokim učilištima najmanje jedan član etičkog povjerenstva je student.«

11.1. Polazeći od navedenog, Ustavni sud ocjenjuje da su stajališta Ustavnog suda zauzeta u odlukama broj: U-II-1304/2013 od 16. srpnja 2013. i U-II-2168/2013 i dr. od 15. travnja 2014. (»Narodne novine« broj 50/14.) primjenjiva i u konkretnom slučaju te da je Etički kodeks:2006-2015 »drugi propis« u smislu članka 125. alineje 2. Ustava.

12. Članak 5. stavak 1. Ustava glasi:

»Članak 5.

U Republici Hrvatskoj zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom, a ostali propisi i s Ustavom i sa zakonom.

(...)«

U postupku ocjene ustavnosti i zakonitosti »drugog propisa« iz članka 125. alineje 2. Ustava, Ustavni sud ispituje je li on donesen od ovlaštenog tijela, je li donositelj imao zakonsko ovlaštenje za njegovo donošenje (pravna osnova donošenja) te je li taj propis po svom sadržaju u granicama koje je odredio zakon.

13. Kao što je već prethodno navedeno (v. točke 1. i 11. obrazloženja ove odluke), Izmjene i dopune Etičkog kodeksa donio je Odbor na temelju članka 112. stavka 5. ZoZDiVO-a. Ustavni sud primjećuje da ni predlagatelj u svom prijedlogu ni Ministarstvo u očitovanju na prijedlog ne dovode u pitanje ovlaštenje Odbora, da u okviru svojih nadležnosti iz članka 112. stavka 5. ZoZDiVO-a, donosi Etički kodeks odnosno njegove izmjene i dopune.

13.1. Ustavni sud utvrđuje da su Izmjene i dopune Etičkog kodeksa donesene od Odbora kao ovlaštenog tijela i da je Odbor imao zakonsku ovlast za njihovo donošenje (članak 112. stavak 5. ZoZDiVO-a).

14. Prigovori predlagatelja, u bitnom, polaze od stajališta da je osporenim člankom 7. stavkom 4. Etičkog kodeksa:2006-2015 Odbor »izašao« izvan okvira svojih ovlasti propisanih člankom 112. ZoZDiVO-a jer se »postavio kao više instancijsko tijelo«, odnosno proširio svoju ovlast i na rješavanje pojedinačnih predmeta u kojima su prethodno rješavala »niža« etička tijela, pozicionirajući se kao »svojevrsno žalbeno tijelo«.

14.1. U odnosu na te prigovore predlagatelja, Odbor je u svojem očitovanju više puta ponovio kako mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti

koja donosi u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, »nisu obvezujuća već savjetodavna«, to jest da »mišljenja, prijedloge, preporuke ili primjedbe Odbora dionici u sustavu mogu ali ne moraju prihvatići te da ona »ne utvrđuju nikakvu pravnu odgovornost«.

15. Stavcima 3. i 4. članka 7. Etičkog kodeksa:2006-2015 propisano je »hijerarhijsko postupanje« u slučaju razmatranja i rješavanja pojava nečasnih akademskih ponašanja. Kao tijela prve instance propisana su stalna ili privremena (ad hoc) etička povjerenstva/tijela organizacijske jedinice u kojoj se moguće kršenje pojavljuje – fakultet ili institut. Slijedeća razina su etička povjerenstva/tijela više organizacijske jedinice – sveučilište ili veleučilište, dok je posljednja (»završna“) instanca u razmatranju i rješavanju tih pojava Odbor.

Stoga je u nastavku ove odluke Ustavni sud morao odgovoriti na pitanje jesu li izmjene i dopune Etičkog kodeksa/06, konkretno stavak 4. članka 7. Etičkog kodeksa:2006-2015., u djelu koji glasi: »a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju«, u granicama koje je odredio članak 112. ZoZDiVO-a.

16. Da bi mogao odgovoriti na to pitanje, Ustavni sud najprije je morao utvrditi koje ovlasti, pored ovlasti da doneše etički kodeks (stavak 5. članka 112. ZoZDiVO-a) i poslovnik o radu (stavak 6. članka 112. ZoZDiVO-a), pripadaju Odboru.

16.1. Mjerodavni dijelovi članka 112. ZoZDiVO-a glase:

**»VI. ETIKA U ZNANSTVENOJ DJELATNOSTI I VISOKOM
OBRAZOVANJU**

Odbor za etiku, etički kodeks i etička povjerenstva
Članak 112.

(...)

(7) Odbor radi na sjednicama. Mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u razmatranim slučajevima Odbor donosi u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, većinom glasova. Članovi odbora mogu izdvojiti mišljenje.

(8) Odbor može angažirati vanjske stručnjake u svojstvu savjetnika za pojedine predmete.

(...)

(10) Odbor može predložiti pokretanje postupka oduzimanja znanstvenog zvanja pred odgovarajućim matičnim odborom, a postupak se pokreće i vodi sukladno članku 37. ovoga Zakona.

(11) U slučaju ako visoko učilište ili druga znanstvena organizacija sustavno krši Etički kodeks, Odbor će javno objaviti svoje mišljenje.

(...)«

16.2. Prema tome, na temelju članka 112. ZoZDiVO-a Odbor je, između ostalog, ovlašten na davanje mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi.

17. Polazeći od navedenog, razvidno je da ZoZDiVO Odbor nije predviđao kao »instancijsko tijelo«. Upravno suprotno, Odbor je posebno tijelo osnovano

ZoZDiVO-om, njegove članove imenuje Hrvatski sabor, nadležnost mu je promicanje etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i u odnosima prema javnosti, te u primjeni suvremenih tehnologija i u zaštiti okoliša. Odbor (uz poslovnik o radu) donosi etički kodeks kojim utvrđuje etička načela u visokom obrazovanju, znanstvenom radu, objavljivanju rezultata, odnosima među znanstvenicima, nastavnicima i drugim sudionicima u znanstvenom i obrazovnom procesu, postupcima i radnjama vezanim za tržišno natjecanje, te odnosu prema javnosti i sredstvima javnog priopćavanja.

Iz sadržaja stavka 7. članka 112. ZoZDiVO-a razvidno je da Odboru pripadaju tzv. konstatacijske ovlasti, to jest ovlasti da svoja mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti odnosno neprihvatljivosti daje u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, koje, međutim, po svojoj pravnoj naravi nisu obvezujuće.

17.1. Slijedom navedenog, Odboru nije dano ovlaštenje da »razmatra i rješava« kao tijelo »završne instance« »u predmetima nečasnih akademskih ponašanja« kako je to propisano osporenom odredbom Etičkog kodeksa. Također, takva ovlast nije mu dana niti jednom drugom odredbom ZoZDiVO-a.

Dakle, člankom 112. ZoZDiVO-a Odboru nije dana ovlast da odlučuje o pojedinačnim slučajevima (predmetima) kršenja Etičkog kodeksa:2006-2015.

18. Stoga, a imajući u vidu sve prethodno navedeno, ocjena je Ustavnog suda da članak 7. stavak 4. Etičkog kodeksa:2006-2015 u dijelu koji glasi: »a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju«, po svom sadržaju nije u granicama koje je odredio zakon.

Slijedom navedenog, osporeni dio članka 7. stavka 4. Etičkog kodeksa:2006-2015 nije u skladu s člankom 112. ZoZDiVO-a i člankom 5. Ustava.

18.1. Budući da je Ustavni sud utvrdio formalnu nezakonitost i neustavnost Izmjena i dopuna Etičkog kodeksa, ostale prigovore predlagatelja, Ustavni sud nije razmatrao.

18. Na temelju članka 125. alineje 2. Ustava te članka 55. stavaka 1. i 2. Ustavnog zakona donesena je odluka kao u točki I. izreke.

Objava ove odluke (točka II. izreke odluke) temelji se na članku 29. Ustavnog zakona.

19.1. Budući da je Ustavni sud odlučio o prijedlogu predlagatelja, prijedlog za privremenu obustavu iz članka 45. Ustavnog zakona, nije posebno razmatrao.

Broj: U-II-6251/2016

Zagreb, 25. travnja 2017.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Zamjenica predsjednika

dr. sc. Snježana Bagić, v. r.

**REPUBLIKA HRVATSKA
ODBOR ZA ETIKU U ZNANOSTI I VISOKOM
OBRAZOVANJU**

KLASA: 003-08/17-04/0008

URBROJ: 355-01-03-17-0003

Zagreb, 23.studenog 2017.

Odvjetničko društvo Šeparović, Špehar i Gavranović
Ulica A.Šenoe 19
10 000 Zagreb

n/p odvjetnica Ivana Špehar

Temeljem:

Prijave prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića protiv prof. dr. sc. Miroslava Šeparovića za prepisivanje/plagiranje doktorskog rada „Dobrobit djeteta i načelo najboljeg interesa djeteta u praksi Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Republike Hrvatske“ pozivom na „odgovarajuće odredbe Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, Zakona o autorskim i drugim srodnim pravima, Kaznenog zakona, Statuta Sveučilišta u Zagrebu, raznih tzv. Etičkih kodeksa itd.,“ primljene 1. veljače 2017. i Dopune Prijavi primljene 17. veljače 2017.

i

Prijave prof. dr. sc. Miroslava Šeparovića kojeg zastupa odvjetnica Ivana Špehar iz Odvjetničkog društva Šeparović, Špehar i Gavranović iz Zagreba protiv prof. dr. sc. Vjekoslava Miličića za kršenje Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu, Članak 18. stavci 2, 3 i 4 i Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, Članak 8. stavak 3, poslane Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju 11.04.2017. godine i popraćene s 15 Priloga,

Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju je na svojoj redovitoj 29. sjednici održanoj 21. studenog 2017. godine je, temeljem Članka 112. st. 4 i st. 7. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, jednoglasno donio sljedeće

MIŠLJENJE

Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (OEZVO) smatra prijavu prof. dr. sc. Vjekoslava Miličića protiv prof. dr. sc. Miroslava Šeparovića djelomično osnovanom i utvrđuje da je prijavljeni prekršio Članak 8. Etičkog kodeksa OEZVO u smislu nepotpunog i

nepreglednog navođenja izvora. OEZVO pri tom uvažava „pravila, tj. posebnosti predmetne akademske discipline vezana uz konvenciju, stil i očekivanja načina citiranja objavljenih djela“ (čl. 8. Etičkog kodeksa OEZVO).

Pozivajući se na Guide for the Preparation of Scientific Papers for Publication, UNESCO, Paris 1983. Kazneni zakonik RH (Članak 48. st. 1 t. 6), Zaključak Vijeća Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 21.1.2000. godine, i Utvrđenja Povjerenstva Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, br 01-874 od 10.3.2000. godine kao reference koje određuju pravila navođenja tudihih tekstova, prijavitelj prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić pokazuje niz primjera nekorektnog navođenja tudihih tekstova u doktorskom radu prof.dr.sc. Miroslava Šeparovića iz 2013. godine. Usporedno predočavajući preslike teksta doktorskog rada i tekstove koji su u nju preneseni, Prijavitelj upućuje da je prijavljeni u doktorskom radu koji ima 230 stranica, na stranicama 1-43, 45-46, 48-64, 68-72, 81-90, 92-93, 96-97, 100-135, 137-138, 141-165, 167-174, 176-177, 179-182 i 187-212 prekršio pravila navođenja tudihih tekstova (uključujući i tekstove svoje mentorice) na barem jedan od slijedećih načina:

- doslovno navođenje tudeg teksta bez navođenja izvora
- doslovno prevodenje engleskih i njemačkih tekstova bez navođenja izvora
- prepričavanje tudeg teksta bez navođenja izvora
- navođenje izvora koji nisu u popisu literature
- pogrešno navođenje stranice s koje je prenesen tudi tekst
- izostanak neupitnog označavanja razlikovanja svojeg od tudeg/prepisanih teksta
- pogrešno navođenje izvora
- izostavljanje korištenog izvora u popisu literature

Prijavitelj navodi i da je prijavljeni korektno citirao 9 autora na 10 stranica teksta doktorskog rada. Time argumentira tvrdnju da se nekorektno navođenje tudihih tekstova ne pojavljuje u tekstu omaškom.

Nakon usporedbe predočenih preslika teksta doktorskog rada i tekstova koji su u njega preneseni, OEZVO je utvrdio da se radi o nekorektnom prenošenju, prepričavanju i sažimanju tudihih tekstova. Pri tome su odvojeni i nisu razmatrani navodi Prijavitelja o „prijeponu jezika“, „prepričavanju prethodnog teksta“, „preuzimanju iz druge ruke“, „doslovnom ponavljanju sebe“, „tautološkim iskazima“, „obmanjivanju lažnim navodom“, „neshvatljivom ponavljanju istog“ itd. Razmatran je samo meritum prijave, to jest tretman tudihih tekstova u doktorskom radu prof.dr.sc. Miroslava Šeparovića..

OEZVO je usporedno s Prijavom prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića protiv prof.dr.sc. Miroslava Šeparovića, razmatrao Prijavu prof. dr.sc. Miroslava Šeparovića protiv dr.sc.sc. Vjekoslava Miličića. OEZVO utvrđuje da je prijava prof.dr.sc. Miroslava Šeparovića, sada prijavitelja osnovana u dijelu u kojem se navodi da prof. dr. sc. Vjekoslav Miličić, sada prijavljeni, „postupa protivno odredbama Etičkog kodeksa Odbora....te obvezi poštivanja međusobnog dostojarstva i civiliziranog postupanja kao i načelu da je nedopustivo stvarati neprijateljsko akademsko okruženje uz nemiravanjem“ (Prijava protiv prof. dr. sc. Vjekoslava Miličića, str 2). OEZVO smatra da je prof. dr. sc. Vjekoslav Miličić neetično postupio kad je kopije kaznene prijave protiv prof.dr.sc. Miroslava Šeparovića poslao na kućne adrese pojedinih sudaca Ustavnog suda kojim prijavljeni predsjedava. Prof. dr. sc. Vjekoslav Miličić time je prekršio Članak 5. Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju. Prof. dr. sc. Vjekoslav Miličić prekršio je Članak 5. i pitajući se „kakve veze ima i uopće može imati s doktoratom rad, ako mu preko 2/3 teksta čine presude/odluke raznih sudova k tome i doslovno

prepisane ili/i prepisane/prepričane". Članak 5. prekršio je i navodeći da prof.dr.sc. Miroslav Šeparović „nema osnovna znanja o metodologiji prava“, te da „u radu nema teksta Šparović, M. a kamo li bilo kojeg/kakvog doprinosa znanosti“.

OEZVO nadalje, utvrđuje da je prijava prof.dr.sc. Miroslava Šparovića, sada prijavitelja, nedovoljno osnovana u dijelu u kojem se očituje o glavi 3. PLAGIJATI; 3.2. Oprimjerjenja plagijata, knjige „Čudorede i deontologija znanstvenog rada – nečudorede i neprofesionalnost plagiranja“ autora prof. dr. sc. Vjekoslava Miličića. OEZVO i dalje smatra da je prijavitelj prekršio Članak 8. st. 3. Etičkog kodeksa OEZVO u smislu „plagiranja – prepisivanja ili preuzimanje ideja, misli i riječi drugih autora“ bez navođenja izvora. I ovdje su uvažena „pravila, tj. posebnosti predmetne akademske discipline vezana uz konvenciju, stil i očekivanja načina citiranja objavljenih djela“ (čl. 8. st. 3 Etičkog kodeksa OEZVO).

U Prijavi se navodi da je „iz dostavljenih ročišnih zapisnika dakle iz iskaza saslušanih svjedoka dekanice Pravnog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Dubravke Hrabar i prof. dr. sc. Aleksandru Korač Graovac, profesorice Pravnog fakulteta u Zagrebu, kao i iz saslušanja svjedoka akademika Vlatka Silobrčića, vidljivo da ne postoji propisani način citiranja, a ponajmanje da sve što se citira mora stajati u navodnicima.“ Navodi se i da „...upotreba navodnih znakova kod citiranja nigdje nije propisana, niti postoji tјedan propis koji bi određivao načine citiranja, a što je vidljivo i iz naprijed navedenih svjedočenja eminentnih stručnjaka.“

U tvrdnje eminentnih stručnjaka o nepostojanju propisa o citiranju ne treba sumnjati, ali treba uočiti da je akademska praksa o tome uvriježena. Kako bi otklonio moguću sumnju u objektivnost, OEZVO se ovdje ne poziva na izvore koje koristi prof. dr. sc. Vjekoslav Miličić u svojoj Prijavi protiv prof. dr. sc. Miroslava Šparovića, već na upute neposredno namijenjene studentima fakulteta na kojem predaju profesori navedeni u dostavljenim ročišnim zapisnicima. Riječ je o Uputama za izradu studentskih pisanih radova koje je 2002. godine, 11 godina prije obrane doktorskog rada doktorskog kandidata Miroslava Šparovića napisao doc. dr. sc. Alan Uzelac, a izdao Pravni fakultet u Zagrebu:

Sveučilište u Zagrebu, Pravni fakultet u Zagrebu
doc. dr. sc. Alan Uzelac

Upute za izradu studentskih pisanih radova
Zagreb, 2002.

Nakladnik: Pravni fakultet u Zagrebu

Za nakladnika: Prof. dr. sc. Davor Krapac

Upute priredio: Doc. dr. sc. Alan Uzelac

Recenzenti: Doc. dr. sc. Aleksandra Korač, Mr. sc. Marko Petrak i Doc. dr. sc. Dalibor Ćepulo

U predgovoru Uputa navedeno je:

„...Ove upute nastale su na poticaj Fakultetskog vijeća Pravnog fakulteta u Zagrebu, koje je u listopadu 2000. godine imenovalo povjerenstvo čiji je zadatok bio ispitati mogućnost standardizacije pisanih studentskih radova i sastaviti odgovarajuće upute. Svi članovi Vijeća bili su pozvani da pomognu Povjerenstvu savjetima i uputama. Nakon diskusije o primljenim sugestijama i više sastanaka, članovi Povjerenstva su izradili ove Upute. Najveći dio teksta napisao je doc. dr. sc. Alan Uzelac, a konačnom oblikovanju teksta doprinijeli su druga dva člana Povjerenstva - doc. dr. sc. Aleksandra Korač (ujedno i predsjednica Povjerenstva) i mr. sc. Marko Petrak ...“

U poglavljiju 9. Citiranje navedeno je:

„Citat također razlučuje misli i ideje autora od misli i ideja drugih. Dok postoji mnogo načina i stilova citiranja, dotle je jedno pravilo isto i nepromjenjivo kod svih: tekst mora uvek jasno naznačivati gdje prestaju stavovi autora i počinje iznošenje tudihih stavova. Ako to ne bude dostačno jasno naznačeno, autor se izlaže opasnosti da bude optužen za prisvajanje tugeg autorskog rada. To je vjerojatno najteža optužba s kojom se bilo koji autor može susresti, jer je plagijat - prisvajanje proizvoda tugeg znanstvenog i stručnog rada - usporediv s neovlaštenim prisvajanjem tudihih stvari. Stoga je važno disciplinirano slijediti pravila o citiranju i, gdje god je to moguće, nastojati ukloniti eventualne dvojbe oko izvora iznesenih tvrdnji i ideja. Sve ono što se prepisuje iz drugih izvora mora se na valjan način označiti (navodnicima ili na drugi način) i precizno označiti odakle navod potječe.“

Upute, dakle, jasno odreduju da se citirani i autorski tekst moraju vizualno razlikovati i da treba biti jasno gdje zastaje autorski tekst, a počinje citat i gdje citat završava, a autorski tekst se nastavlja. Nakon uvida u dokumentaciju koju su priložile obje strane OEZVO smatra da prof. dr.sc. Miroslav Šeparović, tada doktorski kandidat, nije slijedio upute koje je Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu dao svojim studentima. Citati u njegovom doktorskom radu u najmanju ruku su nekorektni.

U Prijavi se navodi i da je prof. dr.sc. Miroslav Šeparović u svojoj doktorskoj disertaciji „svakog citiranog autora obilježio fuz notom navodeći autora, djelo i stranice citiranog izvora i potpuno je jasno što su stavovi dr. sc. Šeparovića, a što citiranog autora“. Navedena tvrdnja da su autori obilježeni stoji, ali je propušteno reći da citirani tekstovi nisu odvojeni od autorovih i da stoga uopće nije jasno što su stavovi dr.sc. Šeparovića, a što citiranih autora.

Primjer te nejasnoće navodi sam prijavitelj koji Prijavi prilaže izvadak iz svoje disertacije (Prilog 4.). Prenosimo preslik dijela Priloga:

PRESLIK:

Glede posvojenja djeteta, za države koje reguliraju takav oblik zbrinjavanja djece, Konvencija daje samo osnovne odrednice. Kad se radi o posvojenju djeteta unutar jednog pravnog sustava, posvojenje trebaju provoditi nadležna tijela, prema postojećim materijalnim i postupovnim odredbama, uz pristanak za to potrebnih osoba, uzimajući u obzir položaj djeteta prema roditeljima, srodnicima i zakonskim zastupnicima. Tzv. međudržavno posvojenje tj. posvojenje djeteta od strane posvojitelja koji su državljanstva različitog od djetetovog, Konvencija ga predviđa kao zamjenski način zbrinjavanja djeteta, ako se ono ne može udomiti, posvojiti ili zbrinuti na primjeren način u zemlji svojeg podrijetla (čl. 21. st. 1. t. b). Uz to, propisana je zabrana ostvarivanja nedopuštene novčane koristi u međudržavnom posvojenju (čl. 21. st. 1. t. d). Radi promicanja posvojenja kako najboljeg načina zbrinjavanja djece bez roditeljske skrbi, Konvencija upućuje države na sklanjanje dvostranih i višestranih ugovora i konvencija, kako bi detaljnije regulirale pitanje posvojenja s međunarodnim elementom.¹⁶⁰

Tu preporuku KPD-a iz članka 21e. ispunila je Evropska konvencija o posvojenju (revidirana) Vijeća Europe koja je stupila na snagu 1. rujna 2011. godine ali koja još nije na snazi u Republici Hrvatskoj. Cilj ove Konvencije je smanjiti potekloće kod zasnivanja posvojenja djece koje su uzrokovane različitim zakonskim rješenjima u nacionalnim zakonodavstvima zemalja potpisnica, te promicati interes djece koja su posvojena. Zbog toga su se države članice obvezale da će usvojiti zakonske i druge mјere kako bi osigurale usklađenost nacionalnog zakonodavstva s odredbama ove Konvencije.

¹⁵⁹ Mušić, L., Udomiteljstvo djece u nekim odlukama Europskog suda za ljudska prava, *Djete i društvo : časopis za promicanje prava djeteta*, 7, 2005, 2, str. 370.

¹⁶⁰ Hrabar, D., u: Aličić, M., Hrabar, D., Jakovac-Lozić D., Korčić-Graovac, A., *Obiteljsko pravo*, III. izmjenjeno i dopunjeno izdanje, Narodne novine, 2007., str. 233.

KRAJ PRESLIKA

Napomena 160 primjer je nepotpunog i čitaocu nepreglednog citiranja. Citirani tekst se vizualno ne razlikuje od ostatka teksta pa nije jasno da li je citirana posljednja riječ rečenice, cijela rečenica ili cijeli pasus. Kao primjeri mogu poslužiti i nepotpuni citati obilježeni napomenama 98 i 159 iz Priloga 4. Prijave prof. dr.sc. Miroslava Šeparovića protiv prof. dr. sc. Vjekoslava Miličića.

Treba podsjetiti i da su upute o citiranju svojim studentima objavili i Katedra za radno i socijalno pravo i Studijski centar socijalnog rada Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, te Pravni fakulteti Sveučilišta u Rijeci i Splitu. Dostupne su na mrežnim stranicama triju fakulteta:

Sveučilište u Zagrebu, Pravni fakultet

Katedra za radno i socijalno pravo

Upute za izradu seminarskih i diplomskih radova te za citiranje, parafraziranje i upućivanje na izvore

Zagreb, listopad 2014. (ažurirano rujna 2016.), postavljeno na mrežnu stranicu 10.9.2016.

Na stranici 7. Uputa navedeno je:

„Izravno i neizravno navođenje primarnih i sekundarnih pravnih izvora, kao i korištenje dijela sadržaja odgovarajuće literature sastavni je dio pisanja akademskih radova u skladu s pravilima akademskog poštenja. Jedinstveni način upućivanja na te izvore za sada ne postoji, pa smo ove upute izradili sukladno podacima koje traži Hrvatska znanstvena bibliografija.

Odmah je potrebno upozoriti na razliku između citiranja, parafraziranja i navođenja referenci:

Izravno navođenje (citiranje) je postupak u akademskom pisanju kojim se u rad u neizmijenjenom obliku prenosi tekstovni, tabelarni, slikovni ili drugi autorskim pravom zaštićeni sadržaj, pri čemu se navodi uputa (referenca) na bibliografski izvor iz kojega je taj sadržaj preuzet. Tekst preuzet u neizmijenjenom obliku bi trebalo označiti s navodnim znakovima („.....“).

Neizravno navođenje (parafraziranje) je postupak u akademskom pisanju kojim se iz nekog izvora neizravno (prepričavanjem, sažimanjem, tumačenjem i sl.) u akademski rad prenosi tekstovni ili drugi autorski pravom zaštićeni sadržaj, pri čemu se (osim ako je riječ o općepoznatom sadržaju) navodi uputa (referenca) na taj izvor.“

Sveučilište u Zagrebu, Pravni fakultet

Studijski centar socijalnog rada

Upute za završni rad na preddiplomskom studiju socijalnog rada

Postavljeno na mrežnu stranicu 20.1.2010.

Na stranici 13. Uputa navedeno je:

„Kraći citati (manji od tri reda) uključuju se u tekst rada bez prelaska u novi red ili sl., a početak i kraj citata označavaju se navodnicima. Na kraju citata potrebno je precizno navesti izvor po pravilima za navođenje literature. Ako je citat duži od tri reda potrebno ga je staviti u novi red na način da se u odnosu na preostali tekst cijeli citat uveče više u desno. Također navedeni citat je potrebno napisati manjim i kosim slovima. U tom ga slučaju nije potrebno označiti navodnicima.“

Sveučilište u Splitu, Pravni fakultet

Katedra za Kazneno procesno pravo

Upute za izradu seminarskih radova iz kolegija kazneno pravo

Split, 27.3.2017. <http://www.pravst.unist.hr/fakultet.php?p=0&s=122>

Na stranici 2 navedeno je:

„Svaka tuđa misao u radu mora biti citirana u bilješkama. Bilješke se pišu ispod crte na dnu svake stranice i označavaju se rednim brojem počevši od prve stranice do kraja rada. .... Citirani tekst u radu označava se navodnicima („....“) nakon čega slijedi upućivanje na izvor u bilješci.“

Sveučilište u Rijeci, Pravni fakultet

Upute za izradu studentskih pisanih radova (diplomski, završni i seminarski radovi)

Rijeka, 2015. <http://pravri.uniri.hr/files/Dokumenti/Pravilnici/uputeradovi.pdf>

Na stranici 8 Uputa naveden je citat iz knjige Tkalc Verčić, A., Sinčić, D., Pološki Vokić, N.: Priročnik za metodologiju istraživačkog rada u društvenim istraživanjima : kako osmislit, provesti i opisati znanstveno i stručno istraživanje, Zagreb, M.E.P., 2011., str. 170:

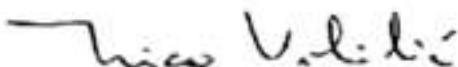
„Citiranje je preuzimanje teksta iz drugih izvora od riječi do riječi, u kojem slučaju je

preuzeti tekst potrebno staviti u navodne znakove („...“). U slučaju izostavljanja dijelova izvornog teksta, umjesto izostavljenog, ali još uvijek unutar navodnika, stavlja se trotočje (...).

Parafraziranje je prepričavanje teksta drugih vlastitim riječima. Koristi se u slučaju kad se želi preuzeti veći dio teksta, jer se sumiranjem i oblikovanjem vlastitim riječima on svodi na manji obim. Pri parafraziranju je bitno paziti da se zadrži smisao izvornog teksta. Interpretiranje je tumačenje tudiš koncepata, mišljenja, nalaza, zaključaka i slično na vlastiti način, odnosno dodavanje vrijednosti radu drugih.“

U Prijavi prof. dr. sc. Miroslava Šeparovića protiv prof. dr. sc. Vjekoslava Miličića navedeno je da je prijavitelj protiv prijavljenog 19. rujna 2016 podnio i privatnu tužbu Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu. Lako je, dakle, uočiti da su 4 od navedenih 5 Uputa objavljene prije podnošenja privatne tužbe i da su dvije saslušane svjedokinje od kojih je jedna koautorica **Uputa za izradu studentskih pisanih radova** Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, moglo imati dobar uvid u akademsku praksu citiranja koju promiču spomenuta tri pravna fakulteta. U tvrdnje eminentnih stručnjaka o nepostojanju propisa o citiranju, ponavljamo, ne treba sumnjati, ali treba uočiti da je akademska praksa o tome u nas već itekako uvriježena i da bi upute za pisanje seminarskih, diplomskih i završnih radova trebale vrijediti i za one doktorske.

S poštovanjem,

dr. sc. Ivica Vilibić
predsjednik Odbora

Dostaviti:

- prof. dr. sc. Miroslav Šeparović (odvjetnica Ivana Špehar iz Odvjetničkog društva Šeparović, Špehar i Gavrančić iz Zagreba)
- prof. dr. sc. Vjekoslav Miličić
- pismohrana, ovdje

ODBOR ZA ETIKU U ZNANOSTI I VISOKOM OBRAZOVANJU

Klasa: 052-02/17-02/0018

Urbroj: 355-01-03-18-0003

Primljen: 21.5.2018. 9:53:38

Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
052-02/17-02/0018	01-03

Uradžbeni broj:

Pril. Vrij.

383-18-0005 0 0

d296509

U odnosu na prijavu doc. dr. sc. Đanija Bunje od 13.12.2017. godine, prijavljenici doc. dr. sc. Božena Krce Miočić, doc. dr. sc. Ljiljana Zekanović-Korona, Jurica Grzunov i Martina Matešić, putem svog punomočnika Mara Mihočevića, odvjetnika u Odvjetničkom društvu Mihočević&Bajs d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, daju sljedeće

OČITOVANJE

punomoći

I Uvodno navedenom prijavom doc. dr. sc. Đanija Bunje prijavljenicima se stavlja na teret da bi isti povrijedili odredbe etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju i to u četiri znanstvena rada, pobliže opisana kao u prijavi. Prijavitelj je mišljenja da su počinjene povrede odredbi čl. 8. Kodeksa koji utvrđuje znanstveno nepoštenje i prijevaru u znanosti u dijelu kojim se definiraju radnje koje se određuju kao znanstvena prijevara i nepoštenje, a osobito: plagiranje kao prepisivanje ili preuzimanje ideja, misli, riječi i rezultata drugih autora i prikazivanje kao svojih ili novih; kao namjerno krivo citiranje literature.

Iz obrazloženja prijave proizlazi kako prijavitelj smatra da su prijavljenici plagirali poznatog američkog profesora marketinga A. Parasuramana, odnosno njegovu ideju metričkog sustava za utvrđivanje spremnosti ljudi za usvajanje novih tehnologija, a radi se o konceptu Technology Readiness Indeks (TRI).

II Prijavljenici vezano za prijavu doc. dr. sc. Đanija Bunje očituju na način kako slijedi:

Naslovljeno tijelo nije nadležno za postupanje po prijavi doc. dr. sc. Đanija Bunje. Ovo iz sljedećih razloga:

1. Prijavljenici osporavaju nadležnost naslovленog tijela za odlučivanje o prijavi prijavitelja.

Sukladno odredbi čl. 112. st. 4. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (u nastavku: ZZDVO) zadača Odbora je promicanje etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i u odnosima prema javnosti, te u primjeni suvremenih tehnologija i u zaštiti okoliša.

Sukladno odredbi st. 5. istog članka Odbor donosi etički kodeks kojim utvrđuje etička načela u visokom obrazovanju, znanstvenom radu, objavljivanju rezultata, odnosima među znanstvenicima, nastavnicima i drugim sudionicima u znanstvenom i obrazovnom procesu, postupcima i radnjama vezanim za tržišno natjecanje, te odnosu prema javnosti i sredstvima javnog priopćavanja.

ODVJETNIČKO DRUŠTVO MIHOČEVIĆ&BAJS d.o.o.

Smičiklasova 18/III, 10000 Zagreb, Hrvatska, Uprava: Mara Mihočević i Denis Bojs

T: +385 1 48 46 505, 48 46 506, F: +385 1 48 46 507, OIB: 85817630867, MBS: 080785429

IBAN: HR2323600001102255479, Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb,

Rješenje Trgovčkog suda u Zagrebu br.Tt-12/294-2, Tem.kapital: 3.000.000,00 kn uplaćen u cijelosti

Odredbom čl. 112. st. 13. ZZDVO-a propisano je kako sveučilišta, veleučilišta, visoke škole, instituti i druge znanstvene organizacije mogu, sukladno statutu, osnovati svoja etička povjerenstva te donijeti svoje etičke kodekse koji moraju biti uskladjeni s etičkim kodeksom Odbora.

Sukladno gore citiranoj odredbi ZZDVO-a, odredbama čl. 7. st. 1. Etičkog kodeksa naslovленog tijela određeno je kako su ustanove u sustavu obvezne precizno i nedvosmisleno odrediti pravila, propise i postupke te dužnosti i odgovornosti svih uključenih, kojima se, u skladu s Ustavom, zakonom, pravom i ovim Kodeksom, uređuju pitanja suzbijanja diskriminacije, sukoba interesa i drugih akademski nečasnih ponašanja. Ustanove su obvezne promicati etičnost u svim opisanim vidovima te obrazovati sve sudionike o pravilima, njihovim pravima i obvezama. Sukladno odredbama čl. 7. Etičkog kodeksa ustanova ima etičku odgovornost dosljedno provjeravati pridržavaju li se svi uključeni propisanih pravila.

Sukladno odredbi st. 2. istog članka ustanove u sustavu dužne su rješavati pitanja povrede Kodeksa, kao i svih pojava diskriminacije, sukoba interesa i drugih nečasnih akademskih ponašanja, primarno putem etičkih povjerenstava organizacijske jedinice u kojoj se moguća kršenja pojavljuju (npr. fakultet, institut).

Sukladno st. 3. pri utvrđivanju mogućih kršenja ovih pojava poštivat će se hijerarhijski red postupanja u kojem se predmet prvotno razmatra i rješava pri stalnim ili privremenim etičkim povjerenstvima/tijelima organizacijske jedinice u kojoj se moguće kršenje pojavljuje (npr. fakultet, institut).

Sukladno odredbi čl. 7. st. 4. Etičkog kodeksa sljedeća su razina etička povjerenstva/tijela više organizacijske jedinice (npr. sveučilišta, veleučilišta).

Iz stipulacije gore citiranih odredaba ZZDVO-a i Etičkog kodeksa načinjenog tijela nedvojbeno proizlazi kako je za odlučivanje po prijavi doc. dr. sc. Đanija Bunje nadležno etično povjerenstvo Sveučilišta u Zadru, a ne naslovljeno tijelo.

Da je ovo tako potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj U-II/6251/2016 od 25.4.2017. godine.

Predmetnom odlukom pokrenut je postupak za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom te je ukinut čl. 7. st. 4. Etičkog kodeksa Odbora u dijelu koji glasi: „a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju“.

Naime, odredba čl. 7. st. 4. Etičkog kodeksa načinjenog tijela je glasila: „Sljedeća su razina etička povjerenstva/tijela više organizacijske jedinice (npr. sveučilišta, veleučilišta), a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.“

Ustavni sud RH je u navedenoj odluci zauzeo stav kako je na temelju čl. 112. ZZDVO-a naslovljeno tijelo, između ostalog, ovlašteno na davanje mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi. Međutim, polazeći od navedenog, Ustavni sud je stava kako ZZDVO nije predvidio naslovljeno tijelo kao "instancijsko tijelo". Upravno suprotno, Ustavni sud RH smatra kako je naslovljeno tijelo posebno tijelo osnovano ZZDVO-om, kako njegove članove imenuje Hrvatski sabor, te kako mu je nadležnost promicanje etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i u odnosima prema javnosti, te u primjeni suvremenih tehnologija i u zaštiti okoliša. Naslovljeno tijelo (uz poslovnik o radu) donosi etički kodeks kojim utvrđuje etička načela u visokom obrazovanju, znanstvenom radu, objavljivanju rezultata, odnosima među znanstvenicima, nastavnicima i drugim sudionicima u znanstvenom i obrazovnom procesu, postupcima i radnjama vezanim za tržišno natjecanje, te odnosu prema javnosti i sredstvima javnog priopćavanja.

Ustani sud je nadalje utvrdio kako je iz sadržaja st. 7. čl. 112. ZZDVO-a razvidno da naslovjenom tijelu pripadaju isključivo tzv. konstatacijske ovlasti, to jest ovlasti da svoja mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti odnosno neprihvatljivosti daje u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, koje, međutim, po svojoj pravnoj naravi nisu obvezujuće. Ustavni sud je zaključio kako naslovjenom tijelu nije dano ovlaštenje da "razmatra i rješava" kao tijelo "završne instance" "u predmetima nečasnih akademskih ponašanja" kako je to propisano osporenom odredbom Etičkog kodeksa.

Drugim riječima, čl. 112. ZZDVO-a naslovjenom tijelu nije dana ovlast da odlučuje o pojedinačnim slučajevima (predmetima) kršenja Etičkog kodeksa. Također, takva ovlast nije mu dana niti jednom drugom odredbom ZZDVO-a.

Stoga je ocjena je Ustavnog suda RH bila da čl. 7. st. 4. Etičkog kodeksa u dijelu koji glasi: "a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju", po svom sadržaju nije u granicama koje je odredio zakon odnosno nije u skladu s čl. 112. ZZDVO-a i čl. 5. Ustava RH.

Osim toga, i samo naslovljeno tijelo je u svom Izvještaju o radu Odbora od rujna 2014. godine do siječnja 2016. godine navelo kako isto nema izvršnih ovlasti nego samo izriče svoja mišljenja i upućuje Etička povjerenstva institucija u znanosti i visokom obrazovanju RH da donose i primjenjuju svoje odluke.

Slijedom navedenog, naslovljeno tijelo nije nadležno rješavati po predmetnoj prijavi doc. dr. sc. Đanija Bunje već je za to nadležno isključivo Etičko povjerenstvo Sveučilišta u Zadru.

Ovo osobito stoga jer je i odredbom čl. 3. toč. c) Poslovnika o radu Etičkog povjerenstva Sveučilišta u Zadru propisano kako, u okviru svoje nadležnosti, Etičko povjerenstvo provodi postupak utvrđivanja kršenja Etičkog kodeksa na inicijativu osoba (zaposlenici i studenti) koje smatraju da je u pojedinačnom slučaju došlo do kršenja Etičkog kodeksa i kada je prekršitelj zaposlenik Sveučilišta ili student Sveučilišta.

2. Prijava prof. dr. sc. Đanija Bunje naslovjenom tijelu, osim što je podnesena tijelu koje nije nadležno, ista je i preuranjena.

Odredbama čl. 11. Poslovnika o radu naslovjenog tijela propisano je kako Odbor u pravilu raspravlja o predmetima o kojima je prethodno postupano u predmetnoj ustanovi (fakultet, sveučilište, institut, itd...), osim ako Odbor ne smatra opravdanim izravno preuzeti predmet.

Prijavitelj doc. dr. sc. Đani Bunja je u svom dopisu od 13.12.2017. godine priznao da predmetnu prijavu nije prethodno uputio na Etičko povjerenstvo Sveučilišta u Zadru. Prijavitelj ovakav svoj postupak opravdava time da nema povjerenja u objektivnost i nepristranost postupanja tog tijela jer je u jednom drugom slučaju koji je pokrenuo pred tim tijelom došlo do utjecaja na njegove članove.

Prijavitelj u svom dopisu navodi kako nema povjerenja u rad Etičkog povjerenstva Sveučilišta u Zadru. Prijavitelj navodi kako je u predmetu kojega je isti pokrenuo ranije došlo do utjecaja na članove povjerenstva. Prijavitelj za ovakve svoje navode ne dostavlja nikakav dokaz već paušalno i sasvim neosnovano navodi kako Etičko povjerenstvo Sveučilišta u Zadru nije u stanju meritorno razmatrati takve slučajeve.

Sukladno odredbi čl. 11. Poslovnika o radu naslovljeno tijelo je ovlašteno izravno preuzeti neki predmet samo ako je to opravданo. Kada je nešto opravданo to znači da postoji adekvatna dokazna građa na kojoj se temelji neko vjerovanje. U konkretnom slučaju nema niti jednog jedinog dokaza iz kojeg bi proizlazilo da bi ovaj predmet (iako naslovljeno tijelo uopće nije nadležno rješavati ovaj predmet!) trebalo preuzeti naslovljeno tijelo, a ne Etičko povjerenstvo Sveučilišta u Zadru.

Ovo osobito stoga jer je odredbama čl. 112. ZZDVO-a propisano kako sveučilišta i druge znanstvene organizacije mogu osnovati svoja etička povjerenstva te donijeti svoje etičke kodekse koji moraju biti

uskladeni s etičkim kodeksom Odbora dok je odredbama čl. 7. Etičkog kodeksa naslovijenog tijela propisano da je sveučilište obvezno precizno i nedvosmisleno odrediti pravila, propise i postupke te dužnosti i odgovornosti svih uključenih, kojima se, u skladu s Ustavom, zakonom, pravom i tim kodeksom, uređuju pitanja suzbijanja diskriminacije, sukoba interesa i drugih akademski nečasnih ponašanja, kao i promicati etičnost u svim opisanim vidovima te obrazovati sve sudionike o pravilima, njihovim pravima i obvezama. Osim navedeno, sveučilište ima etičku odgovornost dosljedno provjeravati pridržavaju li se svi uključeni propisanih pravila te je dužno rješavati pitanja povrede Kodeksa, kao i svih pojava diskriminacije, sukoba interesa i drugih nečasnih akademskih ponašanja, primarno putem etičkih povjerenstava.

3. U odnosu na navode iz prijave doc. dr. sc. Đanija Bunje.

Doc. dr. sc. Đani Bunja podnio je naslovijenom tijelu predmetnu prijavu kojom sva četiri prijavljenika tereti za navodne povrede Etičkog kodeksa u ukupno četiri znanstvena rada (pobliže opisani kao u prijavi). Prijavljenici žele istaknuti kako nije svaki od njih autor sva četiri predmetna rada. Stoga se prijavljenicima ne mogu ne mogu stavljati na teret navodne povrede Etičkog kodeksa u radovima kojih isti nisu autori. Stoga se, osim zbog nenađežnosti, predlaže predmetnu prijavu odbaciti i zbog gore opisanog nedostatka.

Prijavljenici osporavaju navode iz predmetne prijave u cijelosti. Istoču kako isti nikada nisu povrijedili niti jednu odredbu etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju pa tako niti ovu koju im predmetnom prijavom stavlja na teret doc. dr. sc. Đani Bunja.

Međutim, a obzirom prijavljenici ne prihvataju nadležnost naslovijenog tijela za odlučivanje po predmetnoj prijavi, to se stoga isti neće detaljnije očitovati na navode iz iste.

III Slijedom navedenog, a obzirom iz svega navedenog proizlazi kako naslovjeno tijelo nije nadležno rješavati po prijavi doc. dr. sc. Đanija Bunje, to se predlaže naslovijenom tijelu istu odbaciti u cijelosti.

U Zagrebu, 8. svibnja 2018. godine.

Prijavljenici,
po punomoćniku

MIHOČEVIĆ & BAJS
Smičiklasova 18 - Zagreb
članak: Mato Mihalović

REPUBLIKA HRVATSKA
355 - AGENCIJA ZA ZNANOST I VISOKO
OBRAZOVANJE

Doc.dr.sc. Đani Bunja

*Odjel za turizam i komunikacijske znanosti
Sveučilišta u Zadru*

Zadar, 13. prosinca 2017.g.

Primljenio:	14.12.2017. 15:38:13	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
052-02/17-02/0018	01-03	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
15-17-0002	0	0

d285775

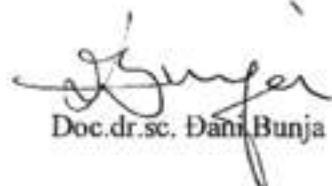
ODBOR ZA ETIKU U ZNANOSTI I VISOKOM OBRAZOVANJU

Dr.sc. Ivica Vilibić, predsjednik

Poštovani,

ovim putem bih Vas i ostale članove Odbora zamolio da priloženi podnesak kojim predlažem da se pokrene postupak za utvrđivanje počinjene povrede odredbi Etičkog kodeksa, prihvate i uzmete u razmatranje iako isti prethodno nisam uputio na Etičko povjerenstvo Sveučilišta u Zadru. Razlog tomu je što nemam povjerenja u objektivnost i nepristranost postupanja toga tijela. Naime, u jednom drugom slučaju koji sam pokrenuo 28. rujna o.g. pred tim sveučilišnim tijelom došlo je do utjecaja na njegove članove, a čim sam to utvrdio isti predmet sam 17. listopada o.g. uputio i na Vaš Odbor. Budući da se u ovom slučaju radi o opravdanim sumnjama da su počinjene najteže povrede odredbi Etičkog kodeksa i to u smislu znanstvenog nepoštenja i prijevare u znanosti, a da je dokazano iz prethodne prakse da Etičko povjerenstvo Sveučilišta u Zadru nije u stanju meritorno razmatrati takve slučajevе, a i zbog svojevrsne zaštite moga akademskog, pa i ljudskog digniteta, molim Vas da uvažite ovu moju zamolbu.

S poštovanjem!

Doc.dr.sc. Đani Bunja

Doc.dr.sc. Dani Bunja

*Odjel za turizam i komunikacijske znanosti
Sveučilišta u Zadru
Ul. dr. Franje Tuđmana 24 i
23 000 Zadar
e-mail: gianni@unizd.hr*

Zadar, 13. prosinca 2017.g.

ODBOR ZA ETIKU U ZNANOSTI I VISOKOM OBRAZOVANJU

*AZVO, Donje Svetice 38/5
10 000 Zagreb*

Predmet: prijedlog za pokretanje postupka za utvrđivanje počinjene povrede odredbi Etičkog kodeksa

Poštovani,

smatram da su počinjene povrede odredbi Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u vezi s dijelom znanstvene produkcije doc.dr.sc. Ljiljane Zekanović-Korona i doc.dr.sc. Božene Krc Miočić s Odjela za turizam i komunikacijske znanosti Sveučilišta u Zadru, Martine Matešić zaposlenice Sveučilišta u Zadru i Jurice Grzunova asistenta na Odjelu za turizam i komunikacijske znanosti Sveučilišta u Zadru i to u sljedeća četiri (4) znanstvena rada:

1. **Krc Miočić, Božena; Zekanović-Korona, Ljiljana; Matešić, Martina.** *Adoption of smart technology in Croatian hotels* // MIPRO, 2012 Proceedings of the 35th International Convention / Biljanović, Petar (ur.). Opatija : Croatian Society for Information and Communication Technology, Electronics and Microelectronics - MIPRO, 2012. 1440-1445 (predavanje,međunarodna recenzija,objavljeni rad,znanstveni).
2. **Zekanović-Korona, Ljiljana; Grzunov, Jurica.** *Evaluation of Shared Digital Economy Adoption: Case of Airbnb* // 37th International Convention Mipro 2014 proceedings = zbornik radova / Biljanović, Petar (ur.). Rijeka : Croatian Society for Information and Communication Technology, Electronics and Microelectronics - MIPRO, 2014. 1791-1796 (predavanje,međunarodna recenzija,objavljeni rad,znanstveni).
3. **Ljiljana Zekanović-Korona.** *SOCIAL NETWORKS IN THE CASE OF TOURISM IN CROATIA* // MIPRO 2015, DE/GLGPS / Mladen Mauher, Edvard Tijan (ur.). Opatija : Udruga MIPRO, 2015. 1805-1810 (međunarodna recenzija,objavljeni rad,znanstveni).
4. **Zekanović-Korona, Ljiljana; Grzunov, Jurica.** *ANALYSIS OF ICT USE IN PRIVATE ACCOMMODATION RENTALS IN CROATIA* // 39th International Convention Mipro 2016 proceedings = zbornik radova / Biljanović, Petar (ur.). / Biljanović, Petar (ur.). Opatija : Mipro, 2016. 1841-1846 (međunarodna recenzija,objavljeni rad,znanstveni).

Mišljenja sam da su počinjene povrede odredbi članka 8. Kodeksa koji utvrđuje znanstveno nepoštenje i prijevare u znanosti u dijelu kojim se definiraju radnje koje se određuju kao znanstvena prijevara i nepoštenje, a osobito: plagiranje kao prepisivanje ili preuzimanje ideja,

misli, riječi i rezultata drugih autora i prikazivanje kao svojih ili novih; kao i namjerno krivo citiranje literature.

Obrazloženje

Izvršenim uvidom u prethodno navedene znanstvene radove doc.dr.sc. Ljiljane Zekanović-Korona, doc.dr.sc. Božene Krce Miočić, Martine Matešić i Jurice Grzunov utvrdio sam da postoji osnovana sumnja da su plagirali poznatog američkog profesora marketinga A. Parasuramana, odnosno njegovu ideju metričkog sustava za utvrđivanje spremnosti ljudi za usvajanje novih tehnologija, a radi se o konceptu *Technology Readiness Index (TRI)*.

Parasuraman je predmetnu ideju osmislio i objavio u radu: *Technology Readiness Index (Tri): A Multiple-Item Scale to Measure Readiness to Embrace New Technologies* (2000) *Journal of Service Research*, 2 (4), pp. 307-320. Koncept TRI je detaljno opisao u knjizi *Techno-Ready Marketing: How and Why Your Customers Adopt Technology* koja je objavljena 2001.g. (izdavač: The Free Press, New York; koautor: C.L. Colby). U svome djelu autori u predgovoru na str. XII-XIII objašnjavaju razloge za osmišljavanje pojma *technology readiness*, a osobito u vezi sa spremnošću ljudi na prihvatanje i usvajanje novih tehnologija. U prvom poglavlju na str. 14-15 navode postavke na kojima se njihovo djelo temelji, a to su: a) na istraživanjima utvrđenim opservacijama u vezi s procesom u kojem potrošači odlučuju o nabavci tehnoloških proizvoda i b) implikacijama za primjenu uspješnog *techno-ready* marketinga, tj. marketinga koji pretpostavlja stjecanje konkurenčkih prednosti temeljenih na znanju. U drugom poglavlju na str. 22 autori navode da je njihovu djelo proizšlo iz istraživanja pod nazivom NTRS (National Technology Readiness Survey) kojeg su oni provodili u SAD tijekom višegodišnjeg razdoblja, a koje se, u prvom redu, bavilo implikacijama razvoja e-poslovanja. U nastavku na str. 25-26 u *Exhibit 2-2* pod nazivom *What's your TR indeks? An abbreviated technology readiness scale* autori su predstavili 10 izjava koje se koriste za provedbu istraživanja spremnosti ljudi za prihvatanje novih tehnologija, formulu za izračun TR indeksa, kao i ljestvicu za mjerjenje i interpretaciju odgovora u odnosu na TR indeks. *Exhibit 2-2* su zaštitili sa sljedećim navodom: *Copyright 1999 by A. Parasuraman and Rockbridge Associates, Inc. Replication of this scale or its use for any commercial purpose requires written permission from the authors.* Autori u nastavku poglavlja navode da su na temelju višegodišnjih istraživanja fokusiranih na tehnološku spremnost ljudi razvili predmetni metrički sustav TRI, kao i metodologiju za njegovo mjerjenje. U trećem poglavlju pod naslovom *Technology Readiness Index (TRI)* autori predstavljaju koncept TRI i navode na čemu se isti počiva, a na str. 33-47 tvrde da se iz njihovih provedenih kvalitativnih istraživanja može zaključiti kako vjerovanja ljudi u vezi s tehnologijom imaju i pozitivne i negativne aspekte i da su to dokazali empirijskim putem. S obzirom na to utvrdili su da se vjerovanja ljudi mogu kategorizirati u četiri različite skupine: prve dvije – *optimism* i *innovativeness* pridonose, a druge dvije *discomfort* i *insecurity* djeluju inhibicijski na tehnološku spremnost ljudi. Naposljetku, u petom poglavlju Parasuraman i Colby predstavljaju pet tipova tehnoloških potrošača koje kategoriziraju na sljedeći način: *explorers, pioneers, sceptics, paranoids* i *laggards*. U nastavku svoga djela autori se bave implikacijama njihove ideje i koncepta TRI u marketingu.

U prvom radu pod naslovom *Adoption of smart technology in Croatian hotels* autorica Krce Miočić, Božene, Zekanović-Korona, Ljiljane i Matešić, Martine na str. 1756-1757 u poglavlju „*C. Technology Readiness Index (TRI)*“ pri definiranju i navodenju njegovih temeljnih obilježja kao izvor ideje i koncepta TRI navode sljedeći rad: Verma, R., Victorino, L., Karniouchina, K. & Feickert, J. *Segmenting hotel customers based on Technology readiness index*, Cornell Hospitality Report, Vol. 7, No 13, 2007. Rad je dostupan na sljedećem linku:

<http://scholarship.sha.cornell.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1150&context=chrpubs>.

Nadalje, autorice navode i to da su svoje istraživanje temeljile na izjavama koje su navedene u *Table 2* a koje su preuzele iz prethodno navedenog izvora koji ih je prilagodio za primjenu u hotelijerstvu. To je u suprotnosti sa samim izvorom kojeg autorice navode, budući da su u navedenom radu, na 6. stranici separata, a zapravo prvoj stranici članka, predmetni autori naveli da se *Technology Readiness Indeks (TRI)* temelji na upitniku kojeg su razvili Parasuraman i Colby (a koji je primjenjivan i potvrđen u brojnim industrijama), a kao izvor ideje TRI naveli sljedeće djelo: A. Parasuraman and C.L. Colby, *Techno-Ready Marketing: How and Why Your Customers Adopt Technology* (New York: The Free Press, 2001). Isto tako, za popis od 10 izjava u *Appendix: the Abbreviated TRI Scale* uključujući i formulu za izračun TRI kao izvor naveli su isto djelo Parasuramana i Colbya. Autorice spornog rada uopće ne navode izvor za predmetnu formulu izračuna TRI, kao ni kategorije u koje su svrstali ispitanike s obzirom na izračun TRI: laggards, paranoids, sceptics, pioneers i explorers (a rezultate izračuna su prikazale u *Table 3*), a za koje i njihov izvor navodi da su ih osmislili Parasuraman i Colby. Zapravo, na str. 25-26 njihovog djela u *Exhibit 2-2* u kojem se navode predmetnih 10 izjava, formula za izračun TRI, interpretacija dobivenih odgovora s obzirom na TRI i skala za kategorizaciju ispitanika, stoji sljedeći tekst: *Copyright 1999 by A. Parasuraman and Rockbridge Associates, Inc. Replication of this scale or its use for any commercial purpose requires written permission from the authors.* Nadalje, u *Table 4* autorice su propustile navesti da su istu, zapravo, izradile na način da su je prilagodile prema *Exhibit 4* iz članka koji im je poslužio kao predložak za izradu njihova spornog rada. Prema tome, smatram da postoji opravdana sumnja da je u ovom radu počinjena povreda odredbi Etičkog kodeksa i to plagiranja.

U drugom radu pod naslovom *Evaluation of Shared Digital Economy Adoption: Case of Airbnb* autora Zekanović-Korona, Ljiljane i Grzunov, Jurice na str. 1794 u poglavljju *IV. Results and discussion* uopće se ne spominje izvor ideje i koncepta *Technology Readiness Indeks* niti u popisu literature postoji stavka koja bi sugerirala da su se njome autori posluži prilikom njegova navođenja u tekstu članka. Zapravo, stječe se dojam da su ideju TRI osmislili Zekanović-Korona i Grzunov. Rad je dostupan na sljedećem linku: https://bib.irb.hr/datoteka/755716.ZekanovicKorona_Grzunov_DEGLGPS_19_2605.pdf.

Prema tome, smatram da postoji opravdana sumnja da je u ovom radu počinjena povreda odredbi Etičkog kodeksa i to plagiranja.

U trećem radu pod naslovom *SOCIAL NETWORKS IN THE CASE OF TOURISM IN CROATIA* autorice Zekanović-Korona Ljiljane na str. 1807 u poglavljju *III. TRI - Technology Readiness Indeks* autorica kao izvor ideje i koncepta TRI navodi sljedeći rad: *Zekanović-Korona, Lj. Grzunov, J. Evaluation of Shared Digital Economy Adoption: Case of Airbnb, MIPRO DE, Opatija 2014.* Isti rad se navodi i u popisu literature. Dakle, u ovom radu Zekanović-Korona sebe navodi kao autoricu i na taj način preuzima ideju i koncept TRI. Prema tome, smatram da postoji opravdana sumnja da su u ovom radu počinjene povrede odredbi Etičkog kodeksa i to plagiranja i namjernog krivog citiranja literature.

U četvrtom radu pod naslovom *ANALYSIS OF ICT USE IN PRIVATE ACCOMMODATION RENTALS IN CROATIA* autora Zekanović-Korona, Ljiljane i Grzunov, Jurice na str. 1843-1845 u poglavljju *IV. Results and discussion* kao izvor ideje i koncepta TRI navode sljedeći rad: *Zekanović-Korona, Lj. & Grzunov, J. (2014) Evaluation of Shared Digital Economy Adoption: Case of Airbnb, MIPRO DE, Opatija, Croatia.* Isti rad se navodi i u popisu literature. Dakle, i u ovom radu Zekanović-Korona i Grzunov sami sebe navode kao autore i na taj način preuzimaju ideju i koncept TRI. Prema tome, smatram da postoji opravdana

sumnja da su u ovom radu počinjene povrede odredbi Etičkog kodeksa i to plagiranja i namjernog krivog citiranja literature.

U nastavku ovoga prijedloga dopustite mi da u kratkim crtama obrazložim i način na koji sam došao do spoznaja koje iznosim u svrhu pokretanja postupka za utvrđivanje počinjene povrede odredbi Etičkog kodeksa.

S prvim navedenim radom iz ovog prijedloga, tj. s njegovim sažetkom upoznao sam se tijekom provedbe natječajnog postupka za izbor jednog suradnika u suradničko zvanje naslovnog asistenta, na određeno vrijeme, za znanstveno područje društvenih znanosti, polje ekonomije, grana organizacija i menadžment, na Odjelu za turizam i komunikacijske znanosti Sveučilišta u Zadru. Odlukom Stručnog vijeća za društveno područje Sveučilišta u Zadru od 15. srpnja 2014.g. imenovan sam u Stručno povjerenstvo za prethodno navedeni natječajni postupak. U istom je izabrana pristupnica Martina Matešić budući da je ispunila sve uvjete propisane Natječajem, a što je utvrđeno na temelju priložene dokumentacije uključujući i sažetak spornog rada.

S drugim navedenim radom iz ovog prijedloga upoznao sam se u svojstvu člana Povjerenstva za obranu diplomskih radova studenata Ante Erlić i Lucije Zorić. Predmetni studenti su diplomske radove pisali pod mentorstvom doc.dr.sc. Ljiljane Zekanović-Korona, a iz istih proizlazi, prema mojoj mišljenju, da ona sustavno plagiira Parasuramanovu ideju i koncept TRI.

S trećim i četvrtim radom iz ovog prijedloga upoznao sam na način da su isti sadržani u zbornicima s međunarodnih znanstvenih skupova MIPRO iz 2015. i 2016. godine, a s obzirom na to da sam na iste i sam prijavio radove i sudjelovao s vlastitim prilozima te sam u posjedu predmetnih zbornika.

S djelom *Techno-Ready Marketing: How and Why Your Customers Adopt Technology* autora A. Parasuramana i C.L. Colbya prethodno sam upoznat budući da imam izbor u znanstveno-nastavno zvanje docenta u interdisciplinarnom području znanosti (izborna polja: 5.01. ekonomija i 5.04. informacijske i komunikacijske znanosti), grane trgovina i turizam i informacijski sustavi i informatologija, te problematika koja je izložena u predmetnom djelu spada u moj uži znanstveni interes. S obzirom da je Parasuraman izrazito poznat autor, a u američkim akademskim krugovima ga se svrstava u legende marketinga te je još poznat i pod nadimkom Parsu, ne bi trebalo biti sporno da njegov znanstveni opus ima odjeka i u našoj akademskoj zajednici.

Ovom prijedlogu za pokretanje postupka za utvrđivanje počinjene povrede odredbi Etičkog kodeksa prilažem:

1. Presliku radova koji su predmet ovog prijedloga
2. Presliku rada *Verma, R., Victorino, L., Karniouchina, K. & Feickert, J. Segmenting hotel customers based on Technology readiness index, Cornell Hospitality Report, Vol. 7, No 13, 2007.*
3. Presliku prvih pet poglavlja knjige *A. Parasuraman and C.L. Colby, Techno-Ready Marketing: How and Why Your Customers Adopt Technology (New York: The Free Press, 2001).*
4. Izlist izvješća o citiranosti A. Parasuramana iz baze Web of Science
5. Izlist popisa radova s najvišim brojem citata A. Parasuramana iz baze Scopus
6. Izlist kartice rada *Tecnology Readiness Indeks (Tri): A Multiple-Item Scale to Measure Readiness to Embrace New Technologies* (2000) Journal of Service Research, 2 (4), pp. 307-320. iz baze Scopus

Pregledati Popise literaturu spomenutih teksta.

Agencija za znanost i visoko obrazovanje –
 ODBOR ZA ETKU U ZNANOSTI I VISOKOM OBRAZOVANJU
 10000 Zagreb,
 Donje Svetice 38/V.

REPUBLIKA HRVATSKA
 355 - AGENCIJA ZA ZNANOST I VISOKO
 OBRAZOVANJE

Primljeno:	1.2.2017. 15:38:12	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
052-02/17-02/0003	01-03	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
15-17-0001	0	0

052-02/17-02/0003

Dr. sc. iur. Vjekoslav Miličić, redov. prof. u miru,
 10000 Zagreb, Kozjačić 3 (autor knjige
 Ćudorede i deontologija znanstvenoga rada –
 nećudorede i neprofesionalnost plagiranja)

Predmet:

PRIJAVA PREPISIVANJA/PLAGIRANJA DOKTORSKOGA RADA
„DOBROBIT DJETETA I NAČELO NAJBOLJEG INTERESA DJETETA U PRAKSI
EUROPSKOG SUDA ZA LJUDSKA PRAVA I USTAVNOG SUDA REPUBLIKE HRVATSKE“.
 Zagreb, 2013. godine, ŠEPAROVIĆ M., 10000 Zagreb, Sokolgradska 72.,
 pozivom na odgovarajuće odredbe Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, Zakona o
 autorskim i drugim srodnim pravima, Kaznenoga zakona, Statuta Sveučilišta u Zagrebu, raznih tzv.
 Etičkih kodeksa, itd.

Prilozi u privitku:

1. Doktorski rad - „Šeparović, M., Dobrobit djeteta i načelo najboljeg interesa djeteta u praksi
 Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Republike Hrvatske, doktorska disertacija,
 Zagreb, 2013. godine
2. Usporedni pregled primjera prepisivanja/plagiranja
3. Oposebljenja prepisivanja/plagiranja u radu i, prijepora u vezi rada
 Miličić, V., Ćudorede i deontologija znanstvenoga rada –
 nećudorede i neprofesionalnost plagiranja

Zagreb, 31. siječnja 2017.

Vjekoslav Miličić

**Odvjetničko društvo
ŠEPAROVIĆ, ŠPEHAR I GAVRANIĆ j.t.d.**

Šenolna 19/I, 10 000 Zagreb; tel. 01 4813 041; 4835 955; fax 01 4923 099
e-mail: separovic-spehar-gavranic@s-s-g.biz.hr

Zagreb, 11.04.2017.

**REPUBLIKA HRVATSKA
355 - AGENCIJA ZA ZNANOST I VISOKO
OBRAZOVANJE**

Primjeno:	12.4.2017. 14:09:15	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	-----
093-02/17-02/0013	01-03	

d271301

Urudžbeni broj:

Pril. Vrij.
383-17-0001 0 0

**ODBORU ZA ETIKU U ZNANOSTI I
VISOKOM OBRAZOVANJU**

putem

**AGENCIJE ZA ZNANOST I VISOKO
OBRAZOVANJE**

Donje Svetice 38/5.kat
10000 ZAGREB

Podnositelj prijave: dr.sc. Miroslav Šeparović, Sokolgradska 72, Zagreb,
OIB 49395623225, kojeg zastupa odvjetnica Ivana Špehar
Iz Odvjetničkog društva Šeparović, Špehar i Gavranić j.t.d.
Šenolna 19, Zagreb

podnosi

PRIJAVU

Protiv prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić, Kozjačić 2, 10000 Zagreb, OIB
52516008996, radi ponašanja suprotno Etičkom kodeksu Odbora za etiku u
znanosti i visokom obrazovanju

O b r a z l o ž e n j e

I.Prvenstveno prijavitelj predlaže da se prilikom odlučivanja u ovom postupku i svim drugim postupcima vezanim za ovaj slučaj izuzme akademik Vlatko Silobrič od raspravljanja i odlučivanja, s obzirom da je njegova nepristranost kompromitirana jer je isti u svezi predmetnog slučaja javno istupao u Jutarnjem listu i na portalu Telegram.hr, te bio svjedok, na prijedlog i na strani prijavljenika, u kaznenom postupku koji se protiv prijavljenika – prof. dr. sc. Vjekoslava Miličića vodio pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu pod brojem 8.K-1419/16, povodom privatne tužbe ovdje prijavitelja, a radi kaznenog djela klevete.

Dokaz:

- novinski članci u Jutarnjem listu :

Miroslav Šeparović nije stavio navodnike, to je svojevrsna kradja, od 29.09.2016.g.

Nisam želio ništa „slamati preko leđa“ gospodina M. Šeparovića, od 05.10.2016.

-novinski članci na portalu Telegram.hr:

Proveli smo prijepodne u stanu akademika Silobrčića i nastao je ovaj, čini nam se, zanimljiv inervju, od 22.11. 2016.g.

Šef Odbora za plagiranje tvrdi da na pravnom faksu primjenjuju nedopustiv standard citiranja i predlaže ekspertizu, od 01.12.2016.g.

-ročni zapisnik u predmetu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br. 8.K-1419/16 od 12.12.2016.g.

III.Prijavljenik prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić već dulje vrijeme i nizom svojih postupaka, a u odnosu na dr.sc. Miroslava Šeparovića, postupa protivno odredbama Etičkog kodeksa Odbora i to poglavito temeljnim vrijednostima za koje se Odbor zalaže, poštenu i međusobnom uvažavanju, te obvezi poštivanja međusobnog dostojanstva i civiliziranog postupanja kao i načelu da je nedopustivo stvarati neprijateljsko akademsko okruženje uz nemiravanjem.

Da je prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić postupao, te i nadalje postupa, upravo suprotno temeljnim vrijednostima i načelima, vidljivo je iz svega što slijedi.

Prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić autor je i nakladnik knjige pod nazivom Čudorede i deontologija znanstvenoga rada – nečudoređe i neprofesionalnost plagiranja, Zagreb, ožujak 2016.godine.

U toj svojoj knjizi na stranici 166., pod glavom 3. PLAGIJATI; 3.2. Oprimjerena plagijata, dakle, kao primjer plagiranja doktorata navodi i doktorski rad prijavitelja iz 2013.g., te tiska samo dio teksta doktorske disertacije dr.sc. M. Šeparovića – str.47., a ne i stranice 48. i 49. iste na kojima se nalazi nastavak teksta sa stranice 47. i na kojima je jasno naveden izvor teksta pod fusnotama „96“, „97“ i „98“, te usporedno s time dio teksta doktorske disertacije Aleksandre Korač, Obiteljskopravni instituti u presudama Europskog suda za prava čovjeka, 1996., prikazujući dio teksta doktorske disertacije prijavitelja kao plagijat citiranog teksta Aleksandre Korač. Nadalje, na stranici 167. svoje knjige prijavljenik tiska samo dio teksta doktorske disertacije dr.sc. M. Šeparovića – str.169., a pri tome ne tiska dno stranice doktorske disertacije prijavitelja na kojoj su opisane fusnote navedene u tekstu „159“ i „160“ i usporedno s time dio teksta knjige M. Alinčić, D. Hrabar, D. Jakovac-Ložić, A. Korač Graovac, Obiteljsko pravo, 2007., prikazujući i taj dio teksta doktorske disertacije prijavitelja kao plagijat citiranog teksta iz knjige Obiteljsko pravo.

Na stranici 166. svoje knjige prijavljenik navodi samo prijaviteljeve inicijale (M.Š. doktorski rad 2013.), ali u prilozima u kojima se poziva na primjere navodi puno ime i prezime prijavitelja, naslov njegove doktorske disertacije, te sve ostale podatke potrebne za bibliografsku identifikaciju iste. Koliko je lako identificirati prijavitelja, vidljivo je i iz toga što su i novinari spoznali o kome

prijavljeni piše, čime je počeo medijski stampedo na dr.sc. Miroslava Šeparovića.

Koliko je takvo postupanje maliciozno i pogrešno, vidljivo je i iz iskaza akademika Vlatka Silobrčića koj, dajući iskaz pred kaznenim sudom u postupku pokrenutom po privatnoj tužbi dr. sc. Miroslava Šeparovića protiv prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića, i sam izjavljuje da on u slučaju kada bi pisao o toj temi ne bi izostavio dio teksta iz disertacije već bi isti dao u cijelosti, te da on ne bi izbacio *fusnote*.

Dokaz:

- izvadci (preslike) iz tuženikove knjige Ćudoređe i deontologija znanstvenoga rada – nećudoređe i neprofesionalnost plagiranja: naslovnica; 1. stranica, 2. stranica, kazalo, str. 166. i str. 167., str. 291. i 292.
- izvatci iz doktorske disertacije dr.sc. Miroslava Šeparovića Dobrobit djeteta i načelo najboljeg Interesa djeteta u praksi Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Republike Hrvatske, str 47.-49. i str. 169.
- ročišni zapisnik od 12.12.2016.g. u predmetu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br. 8.K-1419/16, kao pod I.

III. Zbog ovakvog neetičkog, štetnog i u krajnjem slučaju i kažnjivog postupanja, prijavitelj je Općinskom kaznenom суду u Zagrebu podnio privatnu tužbu protiv prijavljenika prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića dana 19. rujna 2016.g. radi počinjenja kaznenog djela iz čl. 149. st.1. i 2. Kaznenog zakona, dakle, kaznenog djela klevete.

Istoga dana, prijavitelj je i Općinskom građanskom суду u Zagrebu, podnio tužbu radi naknade štete koja mu je nastupila zbog povrede prava osobnosti nastale iznošenjem neistinitih tvrdnji u odnosu na njega u predmetnoj knjizi prijavljenika. Taj postupak vodi se pod brojem Pn-2797/16 te je isti prekinut do pravomočnog okončanja kaznenog postupka.

Kazneni postupak rezultirao je donošenjem Presude br. 8.K-1419/16 od 23.12.2016.g. kojim je optuženi prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić oglašen krivim za kazneno djelo klevete koje je počinio u odnosu na prijavitelja jer je u svojoj knjizi iznio lažne činjenične konstatacije za dr.sc. Miroslava Šeparovića, za koje je bio svjestan da su lažne, postupajući u nakani da naškodi časti i ugledu dr. sc. Miroslava Šeparovića.

Dokaz:

- tužba Općinskom građanskom суду u Zagrebu od 19.09.2016.g.
- Presuda Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br. 8.K-1419/16 od 23.12.2016.
- ročišni zapisnici u predmetu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br. 8.K-1419/16

Iz dostavljenih ročišnih zapisnika, dakle iz iskaza saslušanih svjedoka dekanice Pravnog fakulteta u Zagrebu prof.dr.sc. Dubravke Hrabar i prof.dr.sc. Aleksandre Korać Graovac, profesorice Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu,

kao i iz saslušanja svjedoka akademika Vlatka Sliobrčića, vidljivo je da ne postoji propisani način citiranja, a ponajmanje da sve što se citira mora stajati u navodnicima.

O tome je prof.dr.sc. Dubravka Hrabar dala izjavu i Jutarnjem listu.

Dokaz:

-Jutarnji list od 24.09.2016.g., str. 28 podliska Magazin, članak pod nazivom Autor slobodno bira kojim će se načinom citiranja koristiti

Dakle, dr.sc. Miroslav Šeparović je u svojoj doktorskoj disertaciji Dobrobit djeteta i načelo najboljeg interesa djeteta u praksi Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Republike Hrvatske, svakog citiranog autora obilježio fuznotom navodeći autora, djelo i stranice citiranog izvora i potpuno je jasno što su stavovi dr.sc. M. Šeparovića, a što citiranog autora.

Prijavljenik svako citiranje koje nije obilježeno navodnim znacima naziva plagijatom. Pa tako prijavljenik smatra prijavitelja plagijatorom navodeći da isti, uz ostalo, plagira i ustavnosudske odluke, odluke Europskog suda za ljudska prava, odluke Vrhovnog suda RH, konvencije, zakone itd., dakle da plagira UN, Ustavni sud, Hrvatski sabor itd. !

Dakle, upotreba navodnih znakova kod citiranje nije nigdje propisana, niti postoji i jedan propis koji bi određivao načine citiranja, a što je vidljivo i iz naprijed navedenih svjedočenja eminentnih stručnjaka.

Prijavljenik prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić to je znao i morao znati i prilikom pisanja svoje knjige, a ako ne tada, a onda svakako nakon dovršetka prvostupanjskog kaznenog postupka, nakon saslušanja tamošnjih svjedoka i donošenja presude.

IV. Međutim, ni tada prijavljenik prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić ne staje s uznemiravanjem i namjernim diskreditiranjem dr.sc. Miroslava Šeparovića, već 20. veljače 2017.g., dakle 2 mjeseca nakon objave kaznene presude, Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske podnosi kaznenu prijavu protiv dr.sc. Miroslava Šeparovića jer da je isti navodno počinio kazneno djelo iz čl. 284. st.1. Kaznenog zakona RH, dakle, kazneno djelo protiv intelektualnog vlasništva – povrede osobnih prava autora ili umjetnika izvođača – plagijata.

Posebno neetično postupanje prilikom podnošenja te kaznene prijave od strane prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića ogleda se u tome što je kopije te kaznene prijave poslao na kućne adrese pojedinih ustavnih sudaca, o čemu su ga isti obavijestili. Dr.sc. Miroslav Šeparović predsjednik je Ustavnog suda RH.

Kada je za to saznao, dr.sc. Miroslav Šeparović je podnio protiv prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića kaznenu prijavu radi počinjenja kaznenog djela protiv pravosuđa - lažnim prijavljivanjem kaznenog djela, iz čl. 304. st.1. Kaznenog zakona. Među ostalim, zatražio je i psihijatrijsko vještačenje prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića radi sumnje u njegovu ubrojivost radi ponašanja tijekom

kaznenog postupka, kao i radi njegove izražene sklonosti za lažno prijavljivanje osoba, što je učinio više puta, a radi navodnih plagiranja njihovih znanstvenih radova.

Dokaz:

- kaznena prijava prof. Miličića protiv dr.sc. Miroslava Šeparovića radi kaznenog djela iz čl. 284. st.1. Kaznenog zakona RH, upućena sucima Ustavnog suda RH
- kaznena prijava dr.sc. M. Šeparovića protiv prof. Miličića radi kaznenog djela iz čl. 304.st.1. Kaznenog zakona

Nakon toga, prijavljenik prof. Miličić ide i korak dalje pa sad podnosi i Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju prijavu plagiranja doktorske disertacije dr.sc. Miroslava Šeparovića, što isti saznaće iz dopisa Odbora upućenog njemu.

Dakle, iako je još u vrijeme pisanja svoje knjige, a najmanje nakon donošenja kaznene presude, bio svjestan toga da dr. sc. Miroslav Šeparović nije nikakav plagijator, već da je svoju doktorsku disertaciju napisao prema svim pravilima struke i standardima Pravnog fakulteta u Zagrebu, te valjano citirao autore, što je potvrdila i dekanica Pravnog fakulteta prof.dr.sc. Dubravka Hrabar, on nadalje podnosi kaznenu prijavu i prijavu Odboru, te na sve moguće načine pokušava diskreditirati dr.sc. Miroslava Šeparovića, umjesto da se unutar kaznenog postupka (kojim je oglašen krivim za klevetu u odnosu na dr.sc. Miroslava Šeparovića), bori pravnim sredstvima, koja su mu kao sveučilišnom profesoru prava itekako poznata.

V.Zaista je nepoznato temeljem čega prijavljenik sebe smatra „expertom za plagijate”?

Prof.dr.sc. Vjekoslav Miličić samoproglašeni je stručnjak za plagijat, kako je to u svom iskazu kao svjedokinja izjavila dekanica Pravnog fakulteta u Zagrebu prof.dr.sc. Dubravka Hrabar. Ona je pored toga opisala i njegovu sklonost neosnovanom prijavljivanju sveučilišnih profesora i drugih osoba za plagijate, iako ni protiv jednog navodnog plagijatora, prokazanog od strane prof.dr.sc. Miličića, nikada nije donesena niti jedna sudska, niti bilo koja druga odluka kojom bi oni bili proglašeni plagijatorima.

Modus operandi prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića zorno prikazuje slučaj kada je prof.dr.sc. Josipa Metelka (koji je bio profesor na istoj katedri Pravnog fakulteta na kojoj je predavao i prijavljenik), optužio za plagiranje doktorske disertacije. O tome je Vijeće Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu raspravljalo na svojoj sjednici dana 03.05.2000.g. te donijelo odluku, s 47 glasova za, 4 suzdržana i 1 protiv, da nema osnove za pokretanje postupka protiv prof.dr.sc. J. Metelka. Ovoj raspravi fakulteta prethodilo je pisano očitovanje prof.dr.sc. Budislava Vukasa u vezi optužujućeg dokumenta koji je sastavio prof.dr.sc. Miličić u odnosu na prof.dr.sc. Metelka, a iz kojeg očitovanja je vidljivo da je i u tom slučaju prijavljenik namjerno zatajio dio teksta iz doktorske disertacije prof.

Metelka, lažno ga prikazujući kao plagijatora, upravo kako to čini i s tekstrom dr.sc. Šeparovića.

Prof. Vukas tako navodi: Međutim, ... prof. Miličić počinje primjenjivati i jedan dodatni primitivni element svoje metode. Želeći prikazati prof. Metelka kao beskrupuloznog plagijatora, koji se koristi tudim djelima, a da ih pri tome ne spominje, Miličić namjerno ne fotokopira upravo one stranice gdje Metelko citira autore koje, navodno, prešućuje.

Dokaz:

- Zapisnik sa 7. sjednice Vijeća Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 03. svibnja 2000.g.
- Očitovanje prof.dr.Budislava Vukasa, tadašnjem dekanu u vezi optužbe prof. Miličića da je prof. Metelko plagijator, od 05. travnja 2000.g.

VI. Posebno valja istaći da niti jedan autor koji je citiran u doktorskoj disertaciji dr.sc. Miroslava Šeparovića nije protiv njega podnio ikakvu prijavu, niti tužbu, niti se itko od njih ni na koji način oglasio da bi se osjećao pokradenim ili plagiranim. Dapače, dvije autorice koje su unutar disertacije citirane i to prof.dr.sc. Dubravka Hrabar i prof.dr.sc. Aleksandra Korać Graovac izričito su, prilikom svjedočenja u kaznenom postupku, izjavile da nema govora ni o kakvom plagiranju.

Za napomenuti jest da je na temelju svoje doktorske disertacije dr.sc. Miroslav Šeparović napisao i knjigu Dobrobit djeteta i najbolji interes djeteta u sudskoj praksi, koju je izdao renomirani izdavač Informator, te je čak nagrađen nagradom Zasluge Crnič za najbolju pravnu knjigu godine.

VII. Slijedom svega navedenog, iz cijelokupnog postupanja prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića je vidljivo da mu je cilj isključivo diskreditirati dr.sc. Miroslava Šeparovića.

Stoga se podnosi ova prijava te se predlaže Odboru da temeljem Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju i Poslovnika o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, ocijeni da li je ovakvo postupanje prof.dr.sc. Vjekoslava Miličića prema dr.sc. Miroslavu Šeparoviću u skladu s Etičkim kodeksom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, dakle, da li se njegovo ponašanje u odnosu na prijavitelja može smatrati etičkim.

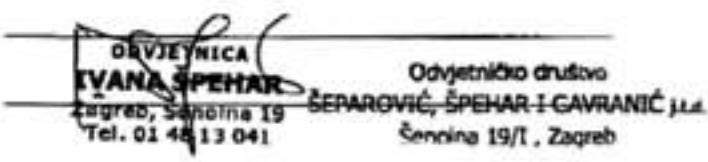
Miroslav Šeparović,
po punomoćnicu

ODVJETNIČKO
IVAN ŠPEHAR
Zagreb, Črnočina 19
Tel. 01 48 13 041

Odvjetničko društvo
ŠEPAROVIĆ, ŠPEHAR I GAVRANIĆ d.o.o.
Črnočina 19/1, Zagreb

PUNOMOĆ

Ovlašćujem(o) da me (nas) pravno zastupa (brani)

u _____ postupku, koji se vodi
pred Odluku za otkaz u zonost i vizualni identitet,
pod poslovnim brojem _____
na tužbu (prijedlog, optužnicu) dr. sc. Miroslav Šeparić
protiv prof. dr. sc. Veljko Milutinović

radi pouzdanja optusa Etikom Ludeks. Odluke za
otkaz u zonost i vizualni identitet

Ovlašćujem(o) ga, da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda kao i kod svih drugih državnih organa te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva, a osobito da podnosi tužbe, prijedloge i ostale podneske, da dade u moje (naše) ime naslijednu izjavu, te da za mene (nas) prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem(o) da ga za slučaj spriječenosti zamjeni:

Za slučaj spora glede nagrade pristajem(o) na nadležnost suda u _____

u Zagrebu, dne 11. travnja 2017.

Miroslav Šeparić

VISOKI UPRAVNI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE
Frankopanska 16
10000 Zagreb

PRIMLJENO 15.-11.-2017

NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI

dane 20

prilog

T U Ž B A
s prijedlogom da upravni spor
riješi bez rasprave u smislu čl. 36. ZUS-a
(»Narodne novine« broj 20/10, 143/12 i 152/14)

Upravni spor:**Tužitelj: Ivica GRČAR, slobodni novinar, Nova Ves 48, Zagreb****Tuženik: Povjerenik za informiranje, Jurišićeva 19, Zagreb****Radi: Šutnje uprave (propuštanja Povjerenika za informiranje da u zakonskom roku donese odluku o žalbi)**

I Dana 18. rujna 2017. g. podnio sam zahtjev za pristup informacijama Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju kao tijelu koje je osnovao Hrvatski sabor.

Dokaz: zahtjev

II U zakonskom roku od 15 dana, koji rok Zakon o pravu na pristup informacijama propisuje za donošenje rješenja o zahtjevu za pristup informacijama, međutim, nisam primio niti tražene informacije niti rješenje kojim se moj zahtjev odbija. Iz navedenog razloga potrebno je smatrati da je moj zahtjev odbijen, s time da za odbijanje nisu izneseni nikakvi razlozi.

Dokaz: e-mail Odbora za etiku i eventualno priznanje odgovorne osobe Odbora za etiku

III Dana 6. listopada 2017. g. podnio sam stoga, žalbu Povjereniku za informiranje RH radi »šutnje uprave«.

Dokaz: žalba

IV Odredbom čl. 25. st. 2. i 3. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da je Povjerenik za informiranje dužan donijeti rješenje o žalbi i dostaviti ga stranci putem prvostupanjskog tijela u roku od 30 dana. Žalba je podnesena 5. listopada 2017. g. pa je stoga posljednji dan u kojem mi je rješenje trebalo biti dostavljeno i uručeno 6. studeni 2017. godine. Rješenje Povjerenika za informiranje, međutim, nisam primio u zakonskom roku.

V Stoga sam dana 7. studenog 2017. godine podnio zahtjev Povjereniku za informiranje da u naknadnom roku od 8 dana, doneće odluku o mojoj žalbi od 6. listopada 2017. godine. Međutim, niti u ostavljenom roku od 8 dana nisam primio rješenje o podnesenoj žalbi.

Dokaz: zahtjev

VI Kako su ispunjeni zakonski uvjeti da Visoki upravni sud RH ocijeni zakonitost propuštanja Povjerenika za informiranje da u zakonskom roku odluči o redovnom pravnom lijeku, tj. žalbi stranke, tužitelj predlaže Visokom upravnom суду RH da BEZ GLAVNE RASPRAVE doneće slijedeću

P R E S U D U

I Tužba se uvažava.

II Nalaže se Povjereniku za informiranje da u roku od 15 dana od primitka ove presude, doneće odluku po žalbi koju je tuženik dana 6. listopada 2017. g. podnio Povjereniku za informiranje zbog »šutnje uprave«, tj. propuštanja Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju da u zakonskom roku odluči o zahtjevu za pristup informacijama tužitelja.

P o d r e d n o ,

P R E S U D U

I Tužba se uvažava.

II Žalba se uvažava.

III Nalaže se Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju da u roku od 15 dana omogući tužitelju pristup svim podacima iz zahtjeva za pristup informacijama kao i drugim podacima i informacijama kojima Odbor raspolaže a odnose se na postavljeni zahtjev tužitelja za pristup informacijama.

U Zagrebu, 16. studenog 2017. g.

Prilozi: kao gore

Ivica Grčar

Z.U.U. 92136262149

**REPUBLIKA HRVATSKA
ODBOR ZA ETIKU U ZNANOSTI I VISOKOM
OBRAZOVANJU**

KLASA: 052-02/16-02/0021

URBROJ: 355-01-03-17-0005

Zagreb, 1. prosinca 2017.

Agencija za zaštitu osobni podataka

Martićeva 14

10 000 Zagreb

PREDMET: objašnjenje – traži se -

Poštovani,

Odbor za etiku u znanosti i visoko obrazovanju, čije članove potvrđuje Sabor RH na prijedlog Vlade RH, u svom radu donosi *mišljenja* o pojedinim predmetima. U mišljenju koje se donosi osim kronologije pojedinog predmeta navode se institucije i imena osoba. Takvo konačno mišljenje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, stavio bi na svoju mrežnu stranicu dostupnu javnosti.

Molimo vas da nas obavijestite ima li ikakvih ograničenja pri objavljivanju tih mišljenja Odbora. Ako smatrate da ima, molimo vas, da navedete zakon i/ili članak Zakona. Hvala.

S poštovanjem,

predsjednik

dr. sc. Ivica Vilibić
predsjednik Odbora

Dostaviti:

Naslov

Pismohrana – ovdje

**REPUBLIKA HRVATSKA
AGENCIJA ZA ZAŠTITU
OSOBNIH PODATAKA**

KLASA: 004-02/17-01/811

URBROJ: 567-02/10-18-02

Zagreb, 26. ožujka 2018.

**REPUBLIKA HRVATSKA
355 - AGENCIJA ZA ZNANOST I VISOKO
OBRAZOVANJE**

Primjeno:	28.3.2018. 11:57:37	
Klasifikacijska oznaka	052-02/16-02/0021	Org. jed.
Urudžbeni broj:	567-18-0008	PriL Vrij. 0 0

**Odbor za etiku znanosti i visokom obrazovanju
Donje Svetice 38/V
10000 Zagreb**

**PREDMET: Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, obrada osobnih podataka
-objašnjenje, daje se**

Veza: Vaš broj: Klasa: 053-02/16-03/0021, Ur. broj:355-01-03-17-0005

Poštovani,

Ovoj Agenciji обратили се са захтјевом за појашњење у којем navodite da Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (dalje u tekstu: OEZVO) u svom radu donosi mišljenja o pojedinim predmetima te se u mišljenju koje se donosi osim kronologije pojedinog predmeta navode institucije i imena osoba te bi se konačno mišljenje stavilo na mrežnu stranicu dostupnu javnosti.

Nastavno na Vaš zahtjev navodimo sljedeće:

Ova Agencija je na identičan upit vezan uz objavu mišljenja Vašeg odbora dala mišljenje 28. veljače 2017. godine dopisom Klasa: 004-02/17-01/138, Urbroj: 567-02/10-17-02 iz kojeg proizlazi da obrada (objava) osobnih podataka nije u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti osobnih podataka ako za takvu obradu tj. objavu postoji pravni temelj i zakonita svrha, a sve sukladno čl. 6. i 7. Zakona o zaštiti osobnih podataka.

Dakle, ako za objavu osobnih podataka u mišljenjima Vašeg Odbora, koja bi bila dostupna na internetu postoji odgovarajući pravni temelj takva obrada bila bi dopuštena pod

uvjetom ako je isto nužno za ispunjenje svrhe pri čemu je potrebno imati u vidu opseg objavljenih osobnih podataka tj. načelo razmjernost. Također potrebno je imati u vidu da Vaš odbor donosi odluke (mišljenje) za koje nije vidljivo postoji li mogućnost preispitivanja (ulaganja pravnih lijekova) zakonitosti točnije proizlazi da mišljenja nisu obvezujuća niti imaju za posljedicu određenu pravnu odgovornost.

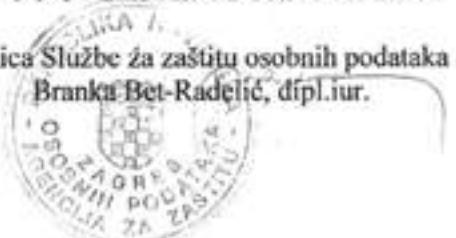
S obzirom da uz dopis koji ste dostavili ovoj Agenciji niste dostavili nikakvu popratnu dokumentaciju (propise, interne akte i sl.) kojima potkrepljujete svoje navode budući da temeljem akta koji se nalaze na Vašoj internetskoj stranici (Etičkog kodeksa i Poslovnika o radu) nismo utvrdili da su isti mijenjani tj. uskladivani sa Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju kao i sa Zakonom o zaštiti osobnih podataka. Stoga Vas temeljem navedenog upućujemo da isto uskladite pridržavajući se također i odredbi drugih zakona koji se odnose na rad Vašeg Odbora.

U slučaju dodatnih upita i nejasnoća stojimo na raspolaganju.

S poštovanjem,

PO OVLAŠTENJU RAVNATELJA

Načelnica Službe za zaštitu osobnih podataka
Branka Bet-Radević, dipl.iur.

Dostaviti:

1. Naslovu
2. Pismohrana, ovdje

**REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENIK ZA INFORMIRANJE**

KLASA: UP/II-008-07/17-01/987

URBROJ: 401-01/11-17-1

Zagreb, 8. studenoga 2017.

Povjerenica za informiranje na temelju članka 35. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13 i 85/15), a u vezi članka 77. stavka 1. i 3. i članka 119. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09), povodom žalbe Ivice Grčara, novinara iz Zagreba, Nova Ves 48, zbog neodlučivanja o zahtjevima podnositelja od strane Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, u predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama, donosi sljedeći

ZAKLJUČAK

Nalaže se Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog zaključka riješi zahtjev za pristup informacijama stranke Ivice Grčara od 18. rujna 2017. godine sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama.

Obrázloženje

Povjerenica za informiranje zaprimila je dana 5. listopada 2017. godine žalbu Ivice Grčara, novinara (dalje u tekstu: žalitelj) zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od strane Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju. Žalitelj u žalbi u bitnome navodi da je zahtjev za pristup informacijama podnio nakon što mu je prethodno onemogućeno praćenje sjednice Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju održane u četvrtak 7. rujna 2017. godine te je zatražio zapisnik s navedene sjednice Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju i cijelokupnu dokumentaciju Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u predmetima donošenja mišljenja o etičnosti postupanja u izradi doktorske disertacije Miroslava Šeparovića i objavljivanja znanstvenih i stručnih članaka Snježane Bagić. Nadalje, navodi da je ga je tijelo javne vlasti, Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, dopisom KLASA: 008-01/17-02/0016, URBROJ: 355-01-03-17-00023 od 21. rujna 2017. godine obavijestilo da je na 25. sjednici odlučeno da Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju neće objavljivati svoja pojedinačna mišljenja. Predlaže da se žalba uvaži.

Dopisom KLASA: 008-04/17-01/824, URBROJ: 401-01/11-17-2 od 6. listopada 2017. godine Povjerenica za informiranje zatražila je, temeljem članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku, obavijest od Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju o razlozima zbog kojih zahtjev nije riješen u roku i na način koji je propisan Zakonom o pravu na pristup informacijama.

Povjerenica za informiranje je dopisom KLASA: 008-04/17-01/824, URBROJ: 401-01/11-17-4 od 31. listopada 2017. godine požurivala dostavu tražene obavijesti od Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

S obzirom da je Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju zaprimio sve navedene dopise i da unatoč tome nije Povjerenici za informiranje dostavio zatraženu obavijest ili bilo koju obavijest o rješavanju predmetnog zahtjeva za pristup informacijama, Povjerenica za informiranje zaključuje da razlozi za neodlučivanje o zahtjevu za pristup informacijama žalitelja nisu opravdani.

Odredbom članka 20. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama, propisano je da će na temelju zahtjeva za pristup informaciji tijelo javne vlasti odlučiti najkasnije u roku od 15 dana od podnošenja urednog zahtjeva.

Člankom 23. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je u kojim slučajevima tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu, odnosno u kojim slučajevima rješenjem odbija zahtjev, te kada ga odbacuje.

Iz dokumentacije spisa predmeta razvidno je da je žalitelj zahtjevom za pristup informacijama od Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju zatražio: zapisnik za sjednice Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju održane dana 7. rujna 2017. godine i cijelokupnu dokumentaciju Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u predmetima donošenja mišljenja o etičnosti postupanja u izradi doktorske disertacije Miroslava Šeparovića i objavljivanja znanstvenih i stručnih članaka Snježane Bagić.

Pri rješavanju zahtjeva za pristup informacijama Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju mora razmotriti posjeduje li izrađene informacije na koje se odnosi zahtjev žalitelja. Ukoliko tijelo javne vlasti utvrđi da posjeduje kao izrađene tražene informacije te da za iste postoje ograničenja pristupa informacijama iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama za koje je potrebno provesti test razmjernosti i javnog interesa, potrebno je postupiti sukladno članku 16. Zakona o pravu na pristup informacijama. Test razmjernosti i javnog interesa podrazumijeva da tijelo javne vlasti, kada rješava konkretni zahtjev za pristup informacijama koje su iz kategorije izuzetaka iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama, procijeni hoće li omogućavanje tih informacija biti u interesu javnosti i hoće li od njihovog omogućavanja biti više koristi nego štete po zaštićene interese iz navedenog članka Zakona. Kako bi tijelo javne vlasti došlo do odluke, potrebno je pronaći ravnotežu između suprotstavljenih razloga, na temelju pojedinih okolnosti slučaja. Napominje se da tijelo javne vlasti kod rješavanja zahtjeva za pristup informacijama treba razmotriti da li je moguće žalitelju omogućiti djelomičan pristup traženoj informaciji. Naime, u članku 15. stavku 5. Zakona o pravu na pristup informacijama propisana je obvezu tijelu javne vlasti u slučaju kada tražena informacija sadrži podatak koji podliježe ograničenju, da preostale dijelove informacije treba učiniti dostupnima. Kada nema razloga za ograničenje iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama tijelo javne vlasti treba omogućiti slobodan pristup zatraženoj informaciji. Kada se nakon provedbe testa razmjernosti i javnog interesa utvrđi da preteže zaštita nekog od interesa iz članka 15. stavka 2., 3. i 4. Zakona o pravu na pristup informacijama tijelo javne vlasti u obvezi je donijeti rješenje o odbijanju zahtjeva.

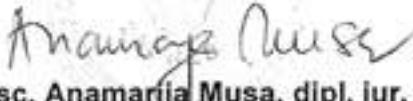
Odredbom članka 25. stavka 7. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da kad utvrđi da je žalba osnovana, Povjerenik će rješenjem naložiti tijelu javne vlasti da korisniku omogući pristup traženoj informaciji, odnosno da odluči o zahtjevu korisnika te odrediti primjerjen rok u kojem je dužno to učiniti.

Napominje se da se ovim zaključkom Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju ne nalaže da žalitelju omogući tražene informacije, odnosno ne prejudicira se ishod postupka rješavanja zahtjeva za pristup informacijama, već se nalaže da riješi predmetni zahtjev sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, te o ishodu utvrđenog donese odluku (omogući pristup informaciji, djelomično omogući pristup informaciji, uz obvezu donošenja rješenja ili rješenjem odbije ili odbaci zahtjev).

Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci zaključka.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ovog zaključka nije dopuštena posebna žalba.

POVJERENICA ZA INFORMIRANJE

dr. sc. Anamarija Musa, dipl. iur.

DOSTAVITI:

1. Ivica Grčar, novinar
Nova Ves 48, 10 000 Zagreb
2. Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju
Službenik za informiranje
Donje Svetice 38/5, 10 000 Zagreb
3. Pismohrana, ovdje.

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-305/17-5

UIME REPUBLIKE HRVATSKE
RJEŠENJE

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, mr.sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić članica vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ivice Grčara, Nova Ves 48, Zagreb, protiv tuženika Povjerenika za informiranja Republike Hrvatske, Jurišićeva 19, Zagreb, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. prosinca 2017.

rješio je

Upravni spor se obustavlja.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika zbog nepostupanja povodom njegove žalbe koju je podnio tuženiku 5. listopada 2017., zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od strane Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Tužitelj u tužbi navodi da rješenje o njegovo žalbi nije doneseno niti dostavljeno u roku od 30 dana od dana predaje uredne žalbe pa predlaže da se tuženiku naloži da u roku od 15 dana od primitka presude donese odluku o njegovo žalbi.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da tijelo javne vlasti, Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, niti nakon zaprimanja dopisa od tuženika o rješavanju predmetnog zahtjeva nije dostavio tuženiku obavijest o rješavanju predmetnog zahtjeva, pa je tuženik donio zaključak klase: UP/II-008-07/17-01/897, urbroj: 401-01/11-17-1 od 8. studenoga 2017., kojim je naloženo Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju da u roku od 8 dana riješi zahtjev tužitelja od 18. rujna 2017., a sukladno odredbi članka 119. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku i članka 25. stavka 7. Zakona o pravu na pristup informacijama. Navedeni zaključak uručen je tijelu javne vlasti, Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju 9. studenoga 2017., a tužitelju je isti zaključak uručen 17. studenoga 2017. S obzirom da je tuženik navedenim zaključkom naložio tijelu javne vlasti, Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju da riješi predmetni zahtjev, predlaže da ovaj Sud obustavi postupak zbog šutnje uprave drugostupanjskog tijela, odnosno da odbije tužitelja s njegovim zahtjevom.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) tužitelju je dostavljen odgovor na tužbu tuženika na koji se nije očitovao.

Razmatrajući dostavljeni spis predmeta Sud je našao da više nema mesta daljnjem vodenju predmetnog upravnog spora.

Naime, prema odredbi članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, ako tuženik u tijeku spora u cijelosti postupi prema tužbenom zahtjevu, sud će obustaviti spor.

Nadalje, prema odredbi članka 46. stavka 1. točke 2. navedenog Zakona, sud će rješenjem obustaviti spor kad nastupe razlozi propisani, između ostalog, odredbom članka 43. stavka 1. navedenog Zakona.

Iz tužbe tužitelja proizlazi da je tužitelj pokrenuo upravni spor jer tuženik nije donio odluku o njegovoj žalbi zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od strane Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju. Nadalje, proizlazi da je tijekom predmetnog spora tuženik donio zaključak klase: UP/II-008-07/17-01/987, urbroj: 401-01/11-17-1 od 8. studenoga 2017., kojim je naložio navedenom Odboru da u roku od 8 dana od zaprimanja zaključka riješi zahtjev za pristup informacijama podnesen od strane tužitelja, a sukladno Zakonu o pravu na pristup informacijama.

Dakle, proizlazi da je tuženik donio odluku o žalbi tužitelja pa više nema uvjeta za vodenje predmetnog spora.

Treba napomenuti da je tuženik navedenu odluku kojom nalaže Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju da u roku od 8 dana od zaprimanja zaključka riješi zahtjev za pristup informacijama koji je podnio tužitelj, trebao donijeti u formi rješenja a ne zaključka. Međutim, kako je izreke navedenog zaključka razvidno da je tuženik istim zaključkom zapravo odlučio o žalbi tužitelja izjavljenoj radi nedonošenja rješenja, to je sud navedeni zaključak i uzeo u razmatranje kao rješenje. Treba napomenuti da navedeni zaključak povjerenika za informiranje od 8. studenoga 2017. u suštini zapravo i predstavlja rješenje kojim je odlučeno o žalbi tužitelja. Nadalje, sud napominje tuženiku da je u konkretnom slučaju, dakle, kao i u svim identičnim situacijama, potrebno o žalbi tužitelja riješiti rješenjem, na koje stranke imaju pravo izjavljivanje pravnog lijeka, a ne u formi zaključka.

S obzirom na navedeno, trebalo je na temelju odredbe članka 46. stavka 1. točke 2. u vezi s člankom 43. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu 27. prosinca 2017.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpravka *ovlašteni službenik*

REPUBLIKA HRVATSKA
 VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
 Z A G R E B
 Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-158/15-15

U I M E REPUBLIKE HRVATSKE
 P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja 1. Mislava Gjurašina i 2. Branimir Gjurašina, oboje iz Zagreba, Malešnica 27, Zagreb, protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Jurišićeva 19, radi nerješavanja o zahtjevu, u sjednici vijeća održanoj 18. veljače 2016.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje zaključka Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/15-01/429, urbroj: 401-01/06-15-03 od 26. listopada 2015. godine.

Obrazloženje

Tužitelji su dana 21. rujna 2015. godine podnijeli tužbu ovom Sudu navodeći da su zatražiti od Općinskog kaznenog suda u Zagrebu pristup informaciji: temeljem kojeg propisa je provedeno vještačenje u predmetu Kzm-134/08, da li na temelju posljednje objavljene minimalne plaće kako je vještačio vještak Tkalec u njihovu predmetu Kzm-16/12 ili na temelju Kolektivnog ugovora o visini najniže plaće (Narodne novine, broj 37/98.), ili je vještačenje obustavljeno. Ističu da Općinski kazneni sud nije odgovorio na njihov zahtjev, a niti je tuženik riješio njihovu žalbu, u pogledu navedenog zahtjeva u Zakonom propisanom roku iz članka 25. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističu da im traženu informaciju Općinski kazneni sud u Zagrebu uskraćuje, navodeći da su tužitelji u tom predmetu (Kzm-134/08) odustali od imovinsko-pravnog zahtjeva, umjesto da tužiteljima pruži informaciju, prepustajući tako tužiteljima da sami zaključe o tome je li u tom slučaju obustavljeno vještačenje, zbog čega su se obratili Povjereniku za informiranje, tražeći jasnu i cjelovitu informaciju. Napominju da se Općinski kazneni sud oglušio na njihov zahtjev da im se sukladno Poslovniku omogući uvid u sudski spis Kzm-134/08, te i na taj način učinio traženu informaciju nedostupnom. Napominju da ih Općinski kazneni sud u Zagrebu a niti Povjerenik za informiranje nisu obavijestiti o produženju roka za ostvarivanje prava na pristup informaciji, sukladno odredbi članka 22. Zakona o pravu na pristup informacijama. Predlažu uvažiti tužbu zbog šutnje.

Tuženik se, na traženje ovog Suda, očitovao odgovorom na tužbu, kojom je osporio osnovanost iste, napominjući da su tužitelji dana 28. siječnja, 11. veljače i 11. ožujka 2015. godine podnijeli zahtjev za pristup informacijama Općinskom kaznenom суду u Zagrebu, te podnesak/predstavku Povjerenici za informiranje zbog nepostupanja, odnosno nerješavanja njihova zahtjeva od 8. travnja 2015. godine, koja je zaprimljena dana 13. travnja 2015.

godine. Dopisom od 22. travnja 2015. godine tuženik je obavijestio tužitelje da se sukladno članku 1. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama odredbe navedenog Zakona ne primjenjuju na stranke u sudskim, upravnim i drugim na zakonu utemeljenim postupcima, kojima je dostupnost informacija iz tih postupaka utvrđena propisom te im je u istom dopisu ukazano na to da se odredbama članka 42.i 43. Sudskog poslovnika (Narodne novine, broj 37/14.) propisuje vrijeme, način i opseg obavještavanja stranaka i njihovih punomoćnika i zastupnika o stanju njihova predmeta. Tužitelji su se dana 4. svibnja 2015. godine ponovno obratiti tuženiku i pojasnili da oni nisu stranke u postupku u kojem se vodio spis Kzm-134/08, a u kojem se nalazi tražena informacija, te ponovno 15. svibnja 2015. godine tražeći od Povjerenice postupanje povodom njihova zahtjeva, na što je tuženik zatražio od tijela javne vlasti, Općinskog kaznenog suda u Zagrebu dostavu izvješća o postupanju povodom tužiteljevih zahtjeva. Općinski kazneni sud u Zagrebu dostavio je dana 1. lipnja 2015. godine tuženiku izvješće broj: 26 Su-174/15, kojim su izvijestiti o postupanju po predmetnom zahtjevu, a koji je dostavljen tužiteljima na znanje, u kom dopisu se navodi kronologija postupanja po zahtjevu za pristup informaciji tužitelja, odnosno tijek podnošenja njihovih zahtjeva i davanju odgovora na iste, time da se na kraju istog dopisa skreće pozornost tuženiku, kao i korisnicima prava na informaciju, na to da sukladno odredbama Sudskog poslovnika osobe koje učine vjerljativim postojanje opravdanog interesa mogu razgledati, fotografirati, tražiti prijepis i presliku spisa, odnosno njihovih dijelova po pribavljenoj dozvoli suca kojem je predmet dodijeljen u rad, odnosno predsjednika suda ako je postupak pravomoćno dovršen, što je konkretno ovdje slučaj. Dopisima od 18. lipnja, 2. i 14. srpnja, te 11. rujna 2015. godine tužitelji su se ponovno obratiti tuženiku, ponovno navodeći svoje tvrdnje da im Općinski kazneni sud u Zagrebu uskraćuje traženu informaciju te tražeći daljnje postupanje u navedenom predmetu. Tuženik je dopisom od 15. listopada 2015. godine odgovorio tužiteljima da se u predmetnom slučaju neće primijeniti odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, a sukladno članku 1. stavak 3. istog Zakona obzirom na dopis Općinskog kaznenog suda u Zagrebu br: 26 Su-174/15, kojim je tijelo javne vlasti impliciralo da imenovani korisnici trebaju zatražiti uvid u spis temeljem odredbi Sudskog poslovnika. Tužitelji su dana 19. listopada 2015. godine dostavili tuženiku podnesak, u prilogu kojeg su dostavili i dopis Općinskog kaznenog suda u Zagrebu od 13. listopada 2015. (broj: 26 Su-300/14), koji im je dostavljen povodom zahtjeva za uvidom u predmet Kzm-134/08, a u kojem se navodi kako nije utvrđeno postojanje opravdanog interesa temeljem kojeg bi se imenovanim u skladu sa sudskim poslovnikom izdala dozvola za razgledavanje navedenog predmeta. Tuženik ističe da je iz svega navedenog razvidno da su se tužitelji u više navrata obraćali Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu koji je više puta tužiteljima pisanim putem odgovarao na njihove podneske, koja očitovanja su tužiteljima dostavili u prilogu podnesaka od 13. travnja 2015. godine, te da je tužiteljima dostavljen i dopis od 8. lipnja 2015. godine kojim se tijelo javne vlasti (Općinski kazneni sud u Zagrebu) očitovoao tuženiku, u kojem je navedeno kako im je osigurana dostupnost informacija temeljem sudskog poslovnika te da su im odgovorili na sve tražene informacije. U dopisu od 11. rujna 2015. godine tužitelji su naveli kako se Općinski kazneni sud u Zagrebu oglušio na njihovu zamolbu za uvidom u sudski spis Kzm-134/08 te im tako učinio traženu informaciju nedostupnom, također kao dokaz za svoje tvrdnje tužitelji su u prilogu podneska koji su dostavili tuženiku dana 19. listopada 2015. godine dostavili i dopis Općinskog kaznenog suda od 13. listopada 2015. godine (br. 26 Su-300/14), kojim im je dostavljen povodom zahtjeva za uvidom u predmet Kzm-134/08, u kojem se navodi kako nije utvrđeno postojanje opravdanog interesa temeljem kojeg bi se imenovanim u skladu sa sudskim poslovnikom izdala dozvola za razgledavanje navedenog predmeta. Uvidom u dopis Općinskog kaznenog suda od 8. lipnja 2015. godine

podnesak tužitelja od 19. lipnja 2015. godine te u njegove priloge, proizlazi da o predmetnom zahtjevu za pristup informacijama nije odlučeno sukladno odredbama članka 23. Zakona. Obzirom da su se tužitelji 11. rujna 2015. godine obratili tuženiku, navodeći kako se Općinski kazneni sud oglušio na njihovu zamolbu za uvidom u spis te da su joj nakon toga dostavili i dopis Općinskog kaznenog suda u Zagrebu: 26 SU-300/14 od 13. listopada 2015. godine, iz kog je razvidno da im nije izdana dozvola za razgledavanje spisa iz kojega proizlaze tražene informacije, tuženik je zaključio da tužiteljima nije dostupna tražena informacija temeljem sudske poslovničke odnosno drugog na zakonu utemeljenog postupka. Razmotrivši navedene dopise, odnosno cjelokupnu dokumentaciju u spisu predmeta, tuženik je zaključio da predmetni zahtjev za pristup informaciji tužitelja nije riješen, da razlozi za neodlučivanje o istom nisu bili opravdani te je stoga, svojim zaključkom broj: UP/II-008-07/15-01/429, urbroj: 401-01/06-15-01 od 19. listopada 2015. godine naložio Općinskom kaznenom суду u Zagrebu da u ostavljenom roku od 15 dana riješi predmetni zahtjev tužitelja od 28. siječnja 2015. godine, ponovljenog 11. veljače i 11. ožujka 2015. godine, sukladno odredbi članka 119. stavak 3. Zakona o općem upravnem postupku. Naime, s obzirom na činjenicu da tužiteljima tražena informacija iz zahtjeva nije dostupna temeljem drugog propisa odnosno sudske poslovničke, u tom slučaju je predmetni zahtjev za pristup informacijama bilo potrebno riješiti primjenom odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama, uvažavajući pri tom zakonske odredbe o dostupnosti i zakonskim ograničenjima. S obzirom da je tuženik za informiranje zaključkom naložio tijelu javne vlasti, Općinskom kaznenom суду u Zagrebu, da riješi predmetni zahtjev tužitelja, tuženik predlaže da Sud obustavi postupak zbog tzv. šutnje uprave drugostupanjskog tijela odnosno da odbije tužitelja sa tužbenim zahtjevom.

Tužiteljima je, sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima, dostavljen odgovor na tužbu tuženika, na koji su se tužitelji očitovali podneskom zaprimljenim kod ovog Suda dana 12. studenog 2015. godine, u kojem iskazuju nezadovoljstvo i u odnosu na doneseni naknadno Zaključak Povjerenika za informiranje.

U podnesku tužitelji navode da tuženik u konkretnom slučaju nije postupio po odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te da je tek nakon njihove požurnice, a po isteku roka iz članka 25. stavak 3. Zakona uputio dopis Općinskom kaznenom суду tražeći izvješće, koje izvješće im je Općinski kazneni sud dostavio na znanje (broj: Su-174/15 od 11. lipnja 2015. godine), upućujući tužitelje na odredbu članka 44. stavak 2. sudske poslovničke, na koje izvješće da su se očitovali, tražeći postupanje tuženika sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Napominju da nisu stranke u navedenom postupku, te da su zatražili od Općinskog kaznenog suda dozvolu za uvid u predmetni spis, upravo kako bi pokazali da je to pokušaj istog suda da im se uskrati zatražena informacija. Napominju da im dostupnost zatražene informacije nije bila osigurana temeljem sudske poslovničke, da je predmetni zaključak donesen tek nakon njihova dopisa, i nakon podnošenja tužbe ovom Sudu, a kojim zaključkom je naloženo Općinskom kaznenom суду riješiti njihov zahtjev za pristup informacijama, međutim tuženik opet nije naložio sudu da tužiteljima bez odlaganja pruži traženu informaciju. Tužitelji se pozivaju na odredbu članka 59. Zakona o pravu na pristup informacijama. Napominju da je Općinski kazneni sud odbio postupiti i po zaključku Povjerenice za informiranje ponovno uskraćujući tužiteljima traženu informaciju, a dostavljajući tužiteljima nalaz i mišljenje vještaka iz istražnog spisa, a ne iz predmeta Kzm-134/08, s ciljem prikriwanja nezakonita rada službenih osoba koje su odradivale predmet broj: Kzm-16/12. Slijedori svega navedenog tužitelji ustraju da se postupi po njihovoju tužbi i naloži tuženiku postupiti sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Dakle, iz navedenog proizlazi da su tužitelji proširili tužbu i na Zaključak od 26. listopada 2015.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 5. stavak 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.), propisano je da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, srušeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis).

Odredbom članka 1. stavak 3. istog Zakona, propisano je da se njegove odredbe primjenjuju na stranke u sudskim, upravnim i drugim na zakonu utemeljenim postupcima, kojima je dostupnost informacija iz tih postupaka utvrđena propisom.

Odredbom članka 23. istog Zakona, propisano je u kojim slučajevima tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu, odnosno u kojim slučajevima rješenje odbija zahtjev, te kada ga odbacuje.

Sud je proveo dokaze uvidom u cijelokupnu dokumentaciju spisa predmeta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da su tužitelji u više navrata podnijeli zahtjev Općinskom kaznenom суду у Zagrebu за pristup informacijama, tražeći dostavu informacije temeljem kojeg je propisana odredba visina uskraćenog uzdržavanja u premetu Kzm-134/08, da li temeljem posljednje objavljene visine minimalne plaće iz 1996. godine ili temeljem odredbe članka 1. Kolektivnog ugovora o visini najniže plaće i članka 1. Odluke o proširenju primjene Kolektivnog ugovora o visini najniže plaće. Tužitelji su prema stanju spisa predmeta naposljetku i zatražili uvid u spis Općinskog kaznenog суда koji se vođi pod posl.brojem Kzm-134/08. U svojim podnescima tužitelji su isticali da nisu stranke u navedenom predmetu u odnosu na koji traže informaciju (Kzm-134/08) već da su bili stranke u predmetu pod posl.brojem Kzm-16/12, smatrajući da im je stoga, a budući da nisu stranke u spisu posl.broja Kzm-134/08 potrebno omogućiti pristup zatraženoj informaciji.

Postupajući po zahtjevima tužitelja Općinski kazneni суд se u više navrata (podnescima od 18. prosinca 2014., 26. siječnja 2015., 5. veljače 2015., 17. veljače 2015. te konačno 8. lipnja 2015., odnosno 19. listopada 2015.) očitavao tužitelj ma podnescima iz kojih je razvidno da im Općinski kazneni суд nije izdao dozvolu za razgledavanje spisa pod posl.brojem Kzm-134/08., koji zahtjev je odbijen u formi dopisa.

Dakle, kako je iz naprijed navedenog jasno da je Općinski kazneni суд u Zagrebu dopisom od 13. listopada 2015., odbio zahtjeve tužitelja za uvidom u citirani spis posl.broja: Kzm-134/08 uz obrazloženje da bi uvidom u navedeni predmet došlo do povrede prava i zaštite interesa maloljetnih oštećenika te da u konkretnom slučaju nije utvrđeno postojanje opravdanog interesa temeljem kojeg bi se tužiteljima u skladu sa sudskim poslovnikom izdala dozvola, razgledavanje navedenog predmeta, to je o istom trebalo odlučiti rješenjem, a ne dopisom.

Imajući na umu zahtjev tužitelja i dopis Općinskog kaznenog суда od 13. listopada 2015., ovaj Sud ocjenjuje da je Općinski kazneni суд u konkretnom slučaju i propustio odlučiti temeljem odredbe članka 23. Zakona o pravu na pristup informacijama. Naime, ukoliko prema poslovniku судa nije bilo propisanih uvjeta udovoljiti zahtjevu tužitelja za uvidom u citirani spis, posl.broja: Kzm-134/08, tada je navedeni суд trebao u odnosu na zahtjev tužitelja donijeti rješenje (kojim odbija zahtjev).

Međutim, kako je to Općinski kazneni суд propustio učiniti, to je prema ocjeni ovog Suda pravilna i zakonita, u međuvremenu donesena odluka tuženika – zaštitnik Povjerenika za informiranje od 26. listopada 2015., kojim nalaže Općinskom kaznenom судu u Zagrebu da u roku od 15 dana od zaprimanja zaključka rješi zahtjev za pristup informacijama tužitelja od 28. siječnja 2015., ponovljenog dana 11. veljače i 11. ožujka 2015., sve uz obrazloženje da je u slučaju ako postoje razlozi za uskratiti informacije, potrebno, sukladno odredbama Zakona o

pravu na pristup informacijama, donijeti rješenje o odbijanju zahtjeva, a prije toga provesti test razmjernosti i javnog interesa, koje obrazloženje prihvata u cijelosti i ovaj Sud.

Medutim, pritom treba reći da je tuženik – Povjerenik za informiranje navedenu odluku kojom nalaže Općinskom kaznenom суду u Zagrebu u roku od 15 dana od zaprimanja ovog zaključka rješiti zahtjev za pristup informacijama tužitelja trebao donijeti u formi rješenja, a ne zaključka. Medutim, kako je iz izreke navedenog zaključka razvidno da je tuženik – Povjerenik za informiranje istim zapravo odlučio o žalbi tužitelja izjavljenoj radi šutnje, to je Sud navedeni zaključak uzeo u razmatranje kao rješenje. Pritom treba reći da navedeni zaključak Povjerenika za informiranje od 26. listopada 2015. u suštini zapravo i predstavlja rješenje kojim je odlučeno o žalbi tužitelja. Nadalje, Sud napominje tuženiku da je u konkretnom slučaju, dakle, kao i u svim identičnim situacijama, potrebno rješiti o žalbi tužitelja rješenjem – na koje stranke imaju pravo izjavljivanja pravnog lijeka, a ne u formi zaključka.

Kako je tužiteljima odgovor tuženika dostavljen u smislu odredbe članka 6. Zakona o upravnim sporovima i na izjašnjenje, to su tužitelji po zaprimanju istog odgovora, svojim podneskom dostavjenim sudu 12. studenog 2015., proširili tužbu i na osporavani zaključak tuženika (u suštini rješenje), koji tužbeni zahtjev je prema ocjeni ovog Suda neosnovan jer je navedenom odlukom, iako u formi zaključka, postupljeno po žalbi tužitelja, odnosno tuženik je riješio žalbu tužitelja i naložio Općinskom kaznenom суду odlučiti o zahtjevu tužitelja za uvidom u spis posl broja: Kzm-134/08.

S obzirom na sve naprijed navedeno i u sporu utvrđeno, prema ocjeni ovoga Suda, osporenom odlukom, uz obrazloženje kakvo je njome dano, nije povrijeden zakon na štetu tužitelja.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavak 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12. i 152/14.), odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. veljače 2016.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čaćić, v.r.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik

Tanja Nemčić

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: U-III-546/2018

Zagreb, 21. ožujka 2018.

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Prvom vijeću za rješavanje pretpostavki za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sudac Mato Arlović, predsjednik Vijeća, te suci Mario Jelušić i Miroslav Šumanović, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo Ivica Grčar iz Zagreba, na sjednici održanoj 21. ožujka 2018. jednoglasno je donio

RJEŠENJE

Ustavna tužba se odbacuje.

Obrázloženje

1. Podnositelj je podnio ustavnu tužbu u povodu rješenja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: UsII-305/17-5 od 27. prosinca 2017., kojim je na temelju odredbe članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima obustavljen upravni spor pokrenut tužbom podnositelja budući da je tuženik tijekom postupka postupio po tužbenom zahtjevu.

Ustavni sud nije nadležan za odlučivanje.

2. Članak 62. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom суду Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst; u daljem tekstu: Ustavni zakon) propisuje:

"Članak 62.

(1) Svatko može podnijeti Ustavnom суду ustavnu tužbu ako smatra da mu je pojedinačnim aktom tijela državne vlasti ... kojim je odlučeno o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela, povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda zajamčena Ustavom ... (u daljem tekstu: ustavno pravo).
 (...)"

Sukladno tome, samo ona odluka kojom je nadležni sud meritorno odlučio o biti stvari, odnosno o pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela podnositelja, jest pojedinačni akt u smislu članka 62. stavka 1. Ustavnog zakona u povodu kojega je Ustavni sud, u postupku pokrenutom ustavnom tužbom, nadležan štititi ljudska prava i temeljne slobode podnositelja, zajamčene Ustavom Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).

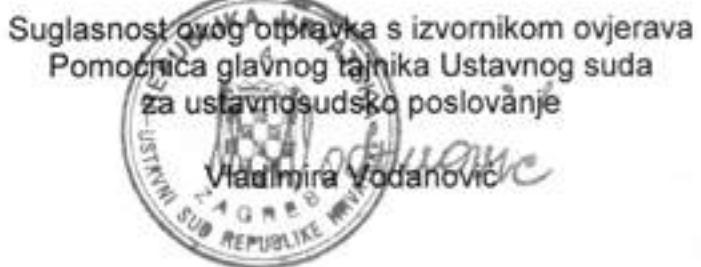
3. U ustavnosudskom postupku ocijenjeno je da osporeno rješenje ne predstavlja pojedinačni akt u smislu članka 62. stavka 1. Ustavnog zakona protiv kojeg bi Ustavni sud bio nadležan pružiti ustavnosudsku zaštitu, a stoga što je osporeno rješenje o obustavi upravnog spora procesna odluka kojom nije meritorno odlučeno o pravima i obvezama podnositelja.

4. Slijedom navedenog, na temelju članka 72. Ustavnog zakona riješeno je kao u izreci.

PREDsjEDNIK VIJEĆA
dr. sc. Mato Arlović, v. r.

Dostava (U-III-546/2018):

1. Ivica Grčar
Nova Ves 48, 10000 Zagreb
2. Centar za evidenciju i dokumentaciju Suda
3. Spis

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

Broj: K-DO-1299/17
Zagreb, 13. travnja 2017.
IG/IG

def 8 (10)

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU
2 PRIMLJENO

neposk. polagan	14-04-2017	objavno pragov.
u prijetovanje	prim.	prih. kn

347

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU

Z A G R E B

Na broj: K-1419/16

U ovom državnom odvjetništvu u radu je predmet protiv dr.sc. Vjekoslava Miličića zbog kaznenog djela iz čl. 304. st. 1. Kaznenog zakona.

Sukladno čl. 191. Zakona o kaznenom postupku, zbog potreba donošenja odluke u navedenom predmetu, molim vas da nam na uvid dostavite vaš spis K-1419/16 u kaznenom predmetu protiv dr.sc. Vjekoslava Miličića zbog kaznenog djela iz čl. 149. st. 1. i 2. Kaznenog zakona.

S poštovanjem,

ZAMJENIK OPĆINSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

dr.sc. Ivan Glavić

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

Broj: PPI-DO-6/18
Zagreb, 09. svibnja 2018.
KŠF/ KŠF

IVICA GRČAR

NOVA VES 48
ZAGREB

Poštovani,

Vezano uz Vaš zahtjev za pravo na pristup informacijama, temeljem Zakona o pravu na pristup informacijama (NN 25/13 i 85/15), od 28. ožujka 2018. upućen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske koji nam je temeljem članka 21. stavku 1. Zakona o pravu na pristup informacijama ustupljen na nadležno postupanje, obavještavam Vas kako slijedi.

U kaznenom predmetu Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu na koji se odnosi Vaš zahtjev, nije donesena meritorna državnoodvjetnička odluka.

S poštovanjem,

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Temeljem članka 122. Zakona o općem upravnom postupku protiv ove obavijesti može se izjaviti prigovor u roku od 15 (petnaest) dana od primitka ove obavijesti. Prigovor se podnosi u tri primjerka Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, a o prigovoru odlučuje Općinska državna odvjetnica u Zagrebu.

Dostaviti:

1. Ivica Grčar, zagreb, Nova Ves 48,
2. u spis

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

352

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU	
1 PRIMLJENO	
deposit	29-01-2018
polaganje	
u	prim.
pristojba	1
	kn

Poslovni broj: 9 Kž-1014/2017-7

REPUBLIKA HRVATSKA
RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca ioga suda Jasne Pavičić kao predsjednice vijeća te Lidije Vidjak i Rajke Tomerlin-Almer kao članova vijeća, uz sudjelovanje Višnje Pikec kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog Vjekoslava Miličića, zbog kaznenog djela klevete iz čl. 149. st. 1. i 2. Kaznenog zakona (NN 125/11, 144/12, 56/15 i 61/15 – dalje u tekstu: KZ/11), rješavajući povodom žalbi optuženog Vjekoslava Miličića i privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića, izjavljenih protiv presude Općinskog kaznenog suda u Zagrebu broj K-1419/16 od 27. prosinca 2016., na sjednici vijeća održanoj 16. siječnja 2018..

rješio je

I. Prihvata se žalba optuženog Vjekoslava Miličića, a povodom te žalbe i po službenoj dužnosti, ukida se prvostupanska presuda i predmet upućuje prvostupanskom судu na ponovno sudjenje.

II. Uslijed odluke pod točkom I. žalba privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića je za sada bespredmetna.

Obrazloženje

Pobijanom presudom proglašen je krivim optuženi Vjekoslav Miličić zbog kaznenog djela klevete iz čl. 149. st. 2. KZ/11, činjenično opisano izrekom te presude, pa mu je po čl. 149. st. 2. KZ/11 izrečena novčana kazna u iznosu od 50 dnevnih iznosa optuženika u visini od 290,00 kuna dnevнog iznosa, što ukupno iznosi 14.500,00 kuna. Na temelju članka 42. st. 6. KZ/11, optuženi Vjekoslav Miličić dužan je izrečenu novčanu kaznu platiti u roku od 6 mjeseci od dana pravomoćnosti presude. Temeljem čl. 42. st. 7. KZ/11, ukoliko optuženik u cijelosti ili djelomično ne isplati novčanu kaznu u roku koji je određen presudom zbog znatnog pogoršanja imovinskih prilika do kojih je došlo bez njegove krivnje nakon donošenja presude, sud može na njegov zahtjev produljiti rok plaćanja novčane kazne do 24 mjeseca ili odrediti obročnu otplatu u tom roku. Temeljem čl. 43. KZ/11 ukoliko novčana kazna ne bude u cijelosti ili djelomično plaćena u roku određenom prvostupanskom presudom, a ne postoje uvjeti iz čl. 42. st. 7. KZ/11, naplatit će se prisilno putem ovlaštene institucije sukladno

odredbama posebnog zakona. Ako se novčana kazna ne može ni prisilno naplatiti u roku od 3 mjeseca, sud će uz pristanak osuđenika donijeti odluku o zamjeni novčane kazne radom za opće dobro, na način da se jedan dnevni iznos zamjeni s dva sata rada. Ako osuđenik ne pristane na rad za opće dobro ili ga ne izvrši, novčana kazna, odnosno rad za opće dobro, zamijenit će se kaznom zatvora tako da se jedan dnevni iznos novčane kazne zamjeni jednim danom zatvora. Ispлатi li osuđenik novčanu kaznu nakon pravomoćnosti odluke o zamjeni, izvršit će se samo preostali dio navedene kazne. Na temelju čl. 151. st. 1. i 2. KZ/11 ova presuda objavit će se u cijelosti po pravomoćnosti u sredstvima javnog priopćavanja na trošak optuženika, i to u Jutarnjem listu, Večernjem listu te na portalu www.telegram.hr. Na temelju čl. 148. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13 i 152/14 – dalje u tekstu: ZKP/08) u vezi sa čl. 145. st. 2. toč. 6. i 7. ZKP/08, optuženom Vjekoslavu Miličiću se nalaze da podmiri troškove kaznenog postupka s naslova paušala u iznosu od 2.000,00 kuna, te nužne izdatke privatnog tužitelja, nagradu i nužne izdatke opunomoćenika privatnog tužitelja u iznosu koji će biti određen posebnim rješenjem po pravomoćnosti presude.

Protiv ove presude žalbu je podnio optuženi Vjekoslav Miličić putem branitelja Veljka Miljevića, odvjetnika iz Zagreba, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni. Optuženi Vjekoslav Miličić podnio je i dopunu žalbe osobno i putem branitelja Veljka Miljevića, odvjetnika iz Zagreba. U žalbi i dopunama žalbe je predložio da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prвostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Žalbu je podnio i privatni tužitelja Miroslav Šeparović putem punomoćnika Krešimira Vilajtovića, odvjetnika iz Zagreba, zbog odluke o kazni. U žalbi je predložio da se pobijana presuda preinači na način da se optuženiku izrekne novčana kazna u višem iznosu.

U odgovorima na žalbu i dopune žalbe optuženika privatni tužitelj putem punomoćnika Krešimira Vilajtovića, odvjetnika iz Zagreba, kao i punomoćnice Ivane Špehar, odvjetnice iz Zagreba, predložio je da se žalba optuženika odbije kao neosnovana.

U odgovoru na žalbu privatnog tužitelja optuženik putem branitelja Veljka Miljevića, odvjetnika iz Zagreba, predložio je da se žalba privatnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Ujedno su optuženik i privatni tužitelj zahtijevali obavijest o sjednici vijeća ovog drugostupanjskog suda, pa su sjednici pristupili optuženi Vjekoslav Miličić osobno kao i zamjenik njegovog branitelja Alan Kubat, odvjetnik iz Zagreba, te su ostali u cijelosti kod navoda žalbe i odgovora na žalbu. Sjednici vijeća pristupio je i punomoćnik privatnog tužitelja Krešimir Vilajtović, odvjetnik iz Zagreba, koji je u cijelosti ostao kod navoda žalbe i odgovora na žalbe.

Žalba optuženika je osnovana, dok je žalba privatnog tužitelja za sada bespredmetna.

U pravu je optuženik kada tvrdi da je prвostupanski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 i bitnu povredu iz čl. 468. st. 3. ZKP/08.

Naime, u razlozima pobijane presude prvostupanjski sud navodi da je privatni tužitelj podnijenja kaznenog djela klevete iz čl. 149. st. 1. i 2. KZ/11, koje djelo je činjenično opisano i pravno kvalificirano u izreci pobijane presude, međutim, činjenični opis izreke presude ne odgovara činjeničnom opisu djela iz privatne tužbe privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića od 19. rujna 2016.

Prvostupanjski sud je izvršio izmjenu činjeničnog opisa djela koje se stavlja na teret optuženiku, na način da je iza riječi "u nakani da naškodi časti i ugledu Miroslava Šeparovića" dodao riječi "koji obnaša dužnost predsjednika Ustavnog suda Republike Hrvatske". Međutim, uvidom u činjenični opis djela koje se stavlja na teret optuženiku privatnom tužbom proizlazi, da takav činjenični opis djela ne odgovara navodima iz privatne tužbe.

Naime, sud može izvršiti izmjenu činjeničnog opisa djela, ako se tijekom postupka izmijeni činjenično stanje i ako se time ne zadire u identitet optužbe, međutim o tome treba dati razloge u presudi, što prvostupanjski sud nije učinio, čime je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 70/17 – dalje u tekstu: ZKP/08) jer postoji proturječje između izreke i razloga pobijane presude.

Ovo tim više, što je svojstvo privatnog tužitelja kao predsjednika Ustavnog suda Republike Hrvatske, potom kod odmjeravanja kazne optuženiku, sud uzeo kao otegotnu okolinost, a da opstojnost funkcije privatnog tužitelja kao odlučne činjenice kod odmjeravanja kazne uopće nije utvrdio, to jest, da li je ova činjenica postojala u vrijeme počinjenja kaznenog djela u ožujku 2016., jer iz stanja spisa slijedi da je privatni tužitelj postao predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske nakon počinjenja kaznenog djela 13. lipnja 2016.

Nadalje, prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 3. ZKP/08 jer nije dao razloge zbog čega su odbijeni dokazni prijedlozi obrane.

Naime, u obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud navodi da je temeljem čl. 421. st. 1. toč. 2., 3. i 4. ZKP/08 odbijen prijedlog obrane za ispitivanjem svjedoka Petra Novoselca te se citiraju odredbe Zakona o kaznenom postupku temeljem kojeg odbija navedeni dokazni prijedlog, a ne obrazlaže zašto je odbio taj i druge predložene dokaze.

Sukladno čl. 459. st. 5. ZKP/08 pisana presuda mora sadržavati između ostalog i razloge zbog kojih sud nije prihvatio pojedine prijedloge stranaka i zbog kojih se razloga odlučio ne ispitati svjedoke, što je prvostupanjski sud propustio u obrazloženju presude učiniti, a ta povreda utjecala je na zakonito i pravilno donošenje presude, pa se presuda ne može ispitati glede činjeničnih utvrđenja, zbog čega je u pravu optuženik kada tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 3. ZKP/08.

Jednako tako, ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti glede bitnih povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, sukladno čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08 ovaj drugostupanjski sud je utvrdio da je prvostupanjski sud počinio i bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 jer između izreke i razloga pobijane presude postoji proturječnost u pogledu odlučnih činjenica.

Naime, izrekom pobijane presude prvostupanjski sud je proglašio optuženika krivim da je kazneno djelo klevete iz čl. 149. st. 2. KZ/11 počinio sa izravnom namjerom na način da je postupao "u nakani da naškodi časti i ugledu privatnog tužitelja" (izravna namjera), a u obrazloženju presude navodi (stranica 17. presude) da su "u postupanju optuženika ostvarena kako objektivna tako i subjektivna obilježja kaznenog djela klevete, jer je isti namjerno izostavio fuznote, znajući da one postoje ispred citiranog teksta i da se privatni tužitelj tim fuznotama pozvao na izvor, autora i dr. te je pristao na takvo svoje postupanje" (neizravna namjera). Kazneno djelo klevete je namjerni delikt, koje može biti počinjeno samo sa izravnom namjerom, što znači da počinitelj mora biti svjestan svih obilježja djela (tj. da je njegova činjenična tvrdnja neistinita) i htjeti njegovo ostvarenje.

Slijedom navedenog, između izreke presude i njenih razloga postoji proturječje u pogledu odlučnih činjenica, jer je izrekom pobijane presude optuženik proglašen krivim da je postupao sa izravnom namjerom, dok iz obrazloženja presude proizlazi da je postupao sa neizravnom namjerom.

Kako je zbog počinjenih bitnih povreda prvostupanska presuda ništava, to se ona nije mogla ispitati po ostalim žalbenim razlozima žalitelja, pa je valjalo priхватiti žalbu optuženika, a povodom te žalbe i po službenoj dužnosti, ukinuti prvostupanjski presudu i predmet uputiti prvostupanjskom sudu na ponovno sudske.

Zbog navedenog, žalba privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića je za sada bespredmetna.

U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će otkloniti naprijed navedene nerazumljivosti i proturječja, nakon čega će donijeti novu i na zakonu osnovanu odluku koju će valjano obrazložiti a kako to nalaže odredba čl. 459. ZKP/08.

Slijedom navedenog, odlučeno kao u izreci temeljem čl. 483. st. 1. ZKP/08.

U Zagrebu 16. siječnja 2018.

ZAPISNIČARKA:

Višnja Pikec, v. r.

PREDsjEDNICA VIJEĆA:

Jasna Pavičić, v. r.

Za točnost отправка – ovlašteni službenik

Snježana Pajek

Pajek

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI KAZNENI SUD U
ZAGREBU

Posl. broj 8. K-154/18

ZAPISNIK
Od 30. svibnja 2018. godine

o raspravi pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu u kaznenom predmetu protiv optuženog **VJEKOSLAVA MILIČIĆA**, zbog počinjenja kaznenog djela iz čl. 149. st. 1. i 2. KZ/11, povodom privatne tužbe privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića, broj K-1419/16 od 19. rujna 2016. godine.

PRISUTNI OD SUDA:

SUDAC: Jasna Zoretić Rendulić

ZAPISNIČAR: Marija Gorički

Sudac otvara zasjedanje u 09,00 sati i objavljuje predmet rasprave.

Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su na raspravu pristupili:

1. **PRIVATNI TUŽITELJ:** Miroslav Šeparović osobno
2. **PUNOMOĆNICI PRIVATNOG TUŽITELJA:** odvjetnik Krešimir Vilajtović osobno i odvjetnica Ivana Špehar nitko, dostava poziva uredna
3. **OPTUŽENI:** Vjekoslav Miličić osobno
4. **BRANITELJ OPTUŽENOG:** odvjetnik Alan Kubat osobno u zz Veljka Miljevića
5. **SVJEDOCI:**

Utvrđuje se da su na današnju raspravu pristupile sve pozvane osobe te kao javnost raspravi prisustvuje slobodni novinar i kolumnist Ivica Grčar.

Sud donosi

rješenje

rasprava će se održati jer su ispunjene sve zakonske prepostavke te obzirom na drugostupanjsku presudu i protek vremena, rasprava počinje ispočetka.

Utvrđuje se identitet optuženog.

OPTUŽENI: VJEKOSLAV MILIČIĆ, sa osobnim podacima kao na listu 22, bez promjena.

Rasprava započinje čitanjem navoda privatne tužbe broj K-1419/16 od 19. rujna 2016. godine.

Privatni tužitelj se upozorava temeljem čl. 47. ZKP/08 te sukladno čl. 415. st. 2. ZKP/08 da mogu staviti prijedlog za ostvarivanjem imovinskopopravnog zahtjeva, pa isti navode da će imovinskopopravni zahtjev ostvarivati u zasebnom postupku, koji se i vodi u parnici.

OPTUŽENI upitan u smislu čl. 415 st. 2 Zakona o kaznenom postupku, da li je razumio optužbu, pa isti navodi, da je optužbu u cijelosti razumio.

OPTUŽENI se upozorava u smislu odredbe čl. 273. st. 2. Zakona o kaznenom postupku o pravu da uzme branitelja po svojem izboru, nakon čega izjavljuje da će obranu iznijeti u nazočnosti izabranog branitelja.

OPTUŽENI se upozorava u smislu odredbe čl. 272. st. 2. Zakona o kaznenom postupku da se je dužan odazvati pozivu i odmah priopćiti svaku promjenu adresu ili namjeru da promijeni adresu, te na posljedice ako prema navedenom ne postupi.

OPTUŽENI pozvan da se očituje o optužbi, sukladno čl. 416 Zakona o kaznenom postupku, pa isti

navodi

da se ne smatra krivim za počinjenje djela koje mu je optužbom stavljenom na teret.

Optuženi se upozorava sukladno odredbi čl. 417.a st. 5. ZKP/08 te navodi da će obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka, nakon čega se upozorava da sukladno odredbi čl. 418. st. 3. ZKP/08 može sudjelovati u izvođenju pojedinih dokaza i prije svog ispitivanja te se upozorava da će sve što kaže prilikom izvođenja dokaza smatrati njegovom obranom.

Nakon toga optuženi navodi da je razumio dano mu upozorenje sukladno čl. 417.a st. 5. ZKP/08 i čl. 418. st. 3. ZKP/08.

Sudac poziva stranke da održe

UVODNE GOVORE

Punomoćnik privatnog tužitelja i privatni tužitelj navode da ostaju kod ranije iznesenih uvodnih govora koje su iznijeli na zapisniku dana 28. studeni 2016. godine.

Obrana ostaje kod uvodnih govora koji su izneseni na zapisniku dana 28. studeni 2016. te ponovno navode da je privatna tužba nepravovremena, jer je knjiga izašla u ožujku 2016., a promocija iste je bila u svibnju 2016., a privatni t. je privatnu tužbu podnio krajem rujna 2016. godine. nadalje, nakon što će obrana uložiti u spis Mišljenje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, nema više govora o bilokakovom kaznenom djelu klevete niti bilo kojem drugom kaznenom djelu.

Optuženi se pridružuje uvodnim govorima svojeg branitelja te navodi da se ne osjeća dobro, da ga ovaj postupak dodatno optereće i uzrujava i da pismeno ulaže u spis svoje uvodne govore. Također tome u prilog dostavlja i presliku medicinske dokumentacije.

Prelazi se na

DOKAZNI POSTUPAK

Sudac poziva stranke da se očituju o dokaznim prijedlozima koje će izvesti tijekom dokaznog postupka.

Optužba predlaže da se pročita sva materijalna dokumentacija koja je izvedena tijekom dokaznog postupka te su suglasni s čitanjem iskaza svih do sada saslušanih svjedoka i za sada nemaju novih dokaznih prijedloga te će eventualno iznijeti dokaze po potrebi nakon dokaznih prijedloga obrane.

Obrana predlaže da se pročita materijalna dokumentacija koja je izvedena tijekom dokaznog postupka, suglasni s čitanjem iskaza svjedoka privatnog tužitelja, svjedokinje Dubravke Hrabar te Vlatka Silobrčića. Protive se čitanju iskaza svjedokinje Aleksandre Korać Graovac, odn. predlažu njezino ponovno saslušanje na okolnost postojanja pravila citiranja na Pravnom fakultetu u Zagrebu u vrijeme kada je privatni tužitelj pisao doktorsku disertaciju.

Nadalje, predlažu da se u svojstvu svjedoka sasluša Ivicu Vilibića, predsjednika Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju RH koji je potpisnik mišljenja tog Odbora od 23. studenog 2017.g., u kojem je utvrđeno da je privatni tužitelj u svojoj doktorskoj disertaciji povrijedio tj. prekršio članak 8. Etičkog kodeksa OEZVO-a u smislu nepotpunog i nepreglednog navođenja izvora. Nadalje, da se provede suočenje svjedoka Dubravke Hrabar, Aleksandre Korać Graovac i Vlatka Silobrčića, u pogledu njihovih dijametralnih iskaza, u pogledu pravila citiranja.

Od materijalne dokumentacije ulažu u spis Mišljenje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju od 23. studeni 2017.g., mišljenje Etičkog povjerenstva Pravnog fakulteta od 2016.g. te upute za izradu studentskih pisanih radova iz 2002. godine.

Optuženi se pridružuje dokaznim prijedlozima svoje obrane te navodi da nema novih dokaznih prijedloga.

Optužba se ne protivi prijedlozima obrane za čitanjem naknadno dostavljenih dokaza, međutim, ulažu u spis dokaze optužbe kojima se pobijaju ranije dostavljeni dokazi obrane i to Mišljenje Vlade RH od 07. prosinca 2017., dopis Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 30.01.2018. te odluku Ustavnog suda RH.

Protive se ponovnom saslušanju svjedoka Aleksandre Korać Graovac jer je ista svjedokinja o okolnosti na koju ju je obrana predložila, već iskazivala, a predloženo suočenje svjedoka u ovakvim situacijama je bespredmetno, samim tim, što svaki od svjedoka ostaje kod svojeg stava i činjenica koje je iznio. Nadalje, prijedlog za saslušanjem svjedoka Ivice Vilibića jer bespredmetno jer je isti potpisnik mišljenja koje je upravo obrana dostavila sudu. Optužba obzirom na nove okolnosti i dokaze koje je iznijela obrana, predlaže da se dodatno sasluša sam privatni tužitelj.

Sud donosi

rješenje

I Usvaja se prijedlog optužbe i obrane, čitaju se navodi privatne tužbe (list 1 do 4 spisa), vrši se uvid u presliku maila upućenog privatnom tužitelju od 05. rujna 2016. godine od novinarke Jutarnjeg lista (list 6 do 7 spisa), čita se podnesak optuženog od 28. studeni 2016. po Odvjetničkom društvu Miljević i partneri (list 17 do 20 spisa), podnesak optuženog od 12. prosinca 2016. godine uz priležeću dokumentaciju (list 32 do 38 spisa), podnesak optuženog od 09. prosinca 2016. (list 43 do 49 spisa), Etički kodeks Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (list 50 do 54 spisa), pregled bibliografske jedinice broj 664915 Hrvatske znanstvene bibliografije (list 55 spisa), Pravilnik o ustroju Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (list 56 do 66 spisa), Statut Pravnog fakulteta u Zagrebu (list 67 do 81 spisa), preslike novinskih članaka vezano za činjenično utuženje (list 82 do 106 spisa), presliku doktorske disertacije Vlatka Silobrčića (list 107 do 134 spisa), presudu i rješenje Općinskog radnog suda u Zagrebu broj Pr-4058/13 (list 135 do 143 spisa), presudu Županijskog suda u Zagrebu broj GŽR-2175/14-4 od 03. ožujka 2015. (list 144 do 148), zapisnik u predmetu broj Pr-4058/13 od 23. rujna 2013. (list 149 do 159), presliku knjige Obiteljsko pravo autorice Mire Alinčić i dr. (list 160 do 161), dio doktorske disertacije Vlatka Silobrčića (list 162 do 164 spisa), podnesak optuženika s naslovom Oposebljenja prepisivanja - plagiranja u radu i prijepora u vezi rada (list 165 do 175 spisa), podnesak optuženog s naslovom Propisana te utvrđena pravila o nedopustivom plagiranju (list 176 do 177 spisa), podnesak od 25. siječnja 2000. godine upućen od strane Petra Novoseleca i dr. dekanu prof. dr. sc. Mihajlu Diki (list 178 dio 179 spisa), podnesak od 01. ožujka 2000. godine upućen od strane prof. Stanka Petkovića i dr. dekanu prof. dr. sc. Mihajlu Diki (list 180 spisa), podnesak od 07. ožujka 2000. godine upućen od strane prof. Stanka Petkovića i dr. dekanu prof. dr. sc. Mihajlu Diki (list 181 do 182 spisa), podnesak od 30. travnja 2000. godine upućen od strane prof. Stanka Petkovića dekanu prof. dr. sc. Mihajlu Diki uz priležeću dokumentaciju (list 183 do 189 spisa), knjigu optuženika Čudorede i deontologija znanstvenog rada - nečudorede i neprofesionalnost plagiranja, doktorsku disertaciju privatnog tužitelja Dobrobit djeteta i načelo najboljeg interesa djeteta u praksi Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Republike Hrvatske, doktorsku disertaciju Vlatka Silobrčića Induciranje specifične imunološke tolerancije uštrecavanjem limfoidnih stanica F1 hibrida u životinje roditeljskog soja X, 5. dopunjeno izdanje Kako sastaviti, objaviti i ocijeniti znanstveno djelo Vlatka Silobrčića, Zagreb, 2005. godine, presliku doktorske disertacije Aleksandre Korać od lista 141 do 191 Odnosi roditelja i djece, pravni položaj djece rodene izvan braka, izvješće o ocjenjivanju rada privatnog tužitelja Pravnog fakulteta (list 202 do 205), upute za oblikovanje doktorskog rada koje se nalaze na stranici on-line baze doktorata Sveučilišta u Zagrebu (list 200 do 201), skenirane stranice znanstvenih radova profesorice Dubravke Hrabar (list 206 do 211), preslike zapisnika sjednice Fakultetskog vijeća i pripadajućih priloga (list 212 do 223 spisa), podnesak profesora dr. Budislava Vukasa Mihajlu Diki (list 224 do 244 spisa) te dopis Stanka Petkovića od 07. ožujka 2000. (list 245 do 248 spisa).

II Uz suglasnost stranaka čitaju se iskazi saslušanih svjedoka privatnog tužitelja Miroslava Šeparović (list 23 do 24 spisa), Vlatka Silobrčića (list 40 do 42) i Dubravke Hrabar (list 24 do 25 spisa).

III Sukladno čl. 431. stavak 1. točke 7. ZKP/08 čita se iskaz svjedokinje Aleksandre Korać - Graovac (list 26 spisa).

IV Sukladno čl. 421. stavak 1. točke 2., 3. i 4. ZKP/08 odbija se prijedlog obrane za ponovnim saslušanjem svjedokinje Aleksandre Korać Graovac te suočenje svjedoka Vlatka

Silobrića, Dubravke Hrabar i Aleksandre Korać Graovac, kao i da se u svojstvu svjedoka sasluša Ivica Vilibić.

V Čitaju se dokazi koje je u spis uložila obrana i optužba na današnjoj raspravi te se usvaja prijedlog optužbe da se u tom dijelu dodatno sasluša privatni tužitelj.

Pitanja nema, primjedbi nema.

Prelazi se na saslušanje privatnog tužitelja u svojstvu svjedoka.

SVJEDOK: MIROSLAV ŠEPAROVIĆ, s podacima kao na listu 23 spisa, bez promjena, nesrođan.

Svjedok propisno upozoren temeljem čl. 288. st. 3.ZKP/08 da je dužan govoriti istinu, da ne smije ništa prešutjeti i da je davanje lažnog iskaza kazneno djelo. Svjedok upozoren sukladno čl. 286. st. 1. ZKP/08 da nije obvezan odgovoriti na pitanja ako je vjerojatno da bi time izložio sebe ili bliskog srodnika kaznenom progonu, teškoj sramoti ili znatnoj materijalnoj šteti.

Ja u cijelosti ostajem kod svojeg iskaza kojeg sam iznio na zapisniku dana 28. studeni 2016. godine te obzirom na iznesene dodatne dokaze obrane želio bi se očitovati.

Da je optuženi isključivo i sa jednim ciljem da naškodi mojoj časti i ugledu postupao od samog početka potvrđuje niz nesporno utvrđenih činjenica. Vezano za današnji prigovor obrane, da privatna tužba nije pravovremena, isti nije točan, jer sam ja saznao za inkriminirajuće navode tek po pozivu novinarke Slavice Lukić, a privatna tužba se podnosi po ZKP-u u roku od 3 mjeseca od dana saznanja. Sukob koji je nastao na Katedri Obiteljskog prava između Klarić Milas i prof. Hrabar, oko donošenja Obiteljskog zakona, sa kojim ja nemam apsolutno nikakve veze, gdje se je na Gradanskom sudu vodio i spor koji postupak je pokrenula Ivana Klarić Milas protiv Pravnog fakulteta za mobing, gdje je između ostalog, optuženi u tom postupku navodio da su drugi radili gotovo cijelu pripremnu fazu moje doktorske disertacije, što nije u tom dijelu iskazivala ni sama Ivana Klarić Milas. Upravo iz tog sukoba ja vidim glavni motiv postupanja optuženika gdje sam ja "kolateralna" žrtva, jer sa istim apsolutno nemam nikakve veze. Postupak je pravomoćno dovršen te je presudom potvrđeno da je tužba Klarić Milas neosnovana i da mobinga nije bilo. Knjiga optuženika je samo nastavak njegovih aktivnosti s ciljem namjernog mojeg klevetanja jer je isti u knjizi doslovno krivotvorio moju doktorsku disertaciju, izostavio sve izvore na koje sam se ja pozvao, u čemu se vidi njegova namjera klevetanja, jer da je isti imao namjeru polemiziranja u nekom znanstvenom pogledu, onda bi bilo logično da se moja doktorska disertacija prikaže vjerodostojno kakva je. Nakon donošenja nepravomoćne presude u ovom postupku optuženi je podnio kaznenu prijavu protiv mene za povredu autorskog prava, iako ja ne znam gdje sam ja to povrijedio njegovo autorsko pravo, kada niti jedan dio njegovih djela nije citiran. Istu kaznenu prijavu dostavio je na kućne adrese sudaca Ustavnog suda. Ovo iznosim iz razloga kako bi prikazao do kuda ide optuženi u svojim namjerama, a sve sa svrhom povrede moje časti i ugleda. Da sam ja imao i bio izložen ponovnoj "medijskoj hajci" jer su nakon toga svi mediji pisali da sam ja plagijator, iz kojeg razloga sam u dva navrata nudio ostavku na mjesto predsjednika Ustavnog suda što nije prihvaćeno, te optuženi isključivo postupa s namjerom da naškodi mojoj časti i ugledu, gdje je u svojim izjavama naveo da je 70 % mojeg rada plagijat. Neću niti govoriti kakvog to odjeka ima kada netko navede da je moj rad 70 % plagijat, da su

plagirane odluke Hrvatskog sabora, Međunarodne konvencije, odluke Ustavnog suda, zakoni, odluke Ujedinjenih naroda.

Vezano za mišljenje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju radi se o Odboru koji je postupao protivno zakonu i odluci Ustavnog suda. Da bi Odbor uopće mogao donositi odluku, isti mora imati kvorum. Budući da Odbor ima 9 članova, 4 člana su dala ostavku, što bi značilo da se odluka može donositi sa većinom od 5. Bivši predsjednik tog Odbora je upravo svjedok u ovom postupku koji je za vrijeme trajanja postupka i ranije svakako prije donošenja Mišljenja tog Odbora javno istupao, samim tim je u sukobu interesa i nije mogao sudjelovati u donošenju odluka. Upravo prema Poslovniku tog Odbora, Silobrčić nije mogao sudjelovati kao član Odbora. Ovo mišljenje je isključivo doneseno kako bi se pogodovalo optuženome. Nakon dostavljenog Mišljenja, ja sam protiv svih članova Odbora podnio kaznenu prijavu vezano za zlouporabu položaja i ovlasti te kaznenu prijavu protivno optuženika za lažno prijavljivanje. Nadalje, Odbor nije apsolutno tražio od Pravnog fakulteta da li postoje pisana pravila o načinima citiranja, nisu kontaktirali moju mentoricu, pa da bi onda izveli zaključak kakav su donijeli. Vezano za dostavljene Upute za izradu studentskih pisanih radova dr. Alena Uzelca, kojeg ja poštujem, međutim, radi se o jednoj katedri Pravog fakulteta, gdje navedena pravila mene apsolutno mene ne obvezuju jer ja nisam nikakav student, a gledajući moju doktorsku disertaciju, ja sam upravo postupao po tim pravilima. Upravo u Mišljenju stoji da se drugi autori moraju citirati putem navodnika ili na drugi način, ali jasno uputiti na izvor odnosno autora od kojeg se preuzima, što sam ja upravo i tako radio. Da je Odbor tražio bilo kakvo mišljenje Pravnog fakulteta, dobio bi odgovor da ne postoje pisana pravila o načinu citiranja i da svaka katedra ima svoja pravila, međutim, načelno se sve svodi da na to da se izvori mogu citirati navodnicima, kurzivom i na druge načine, ali se mora jasno uputiti na izvor od kojeg se preuzima, što sam ja u svojoj doktorskoj disertaciji postupao, nisam imao primjedbi od strane mentorice, komisije, a da sam plagirao toliko autora, vjerojatno bi me onda netko tužio, što apsolutno nije jer nije bilo nikakvog plagiranja.

Na pitanje posebno branitelja optuženika kada je stupio na dužnost predsjednika ustavnog suda isti navodi da u lipnju 2016. a na daljnje pitanje da li je protiv mišljenja Odbora iz studenog 2017. podnio upravnu tužbu isti navodi da ne, jer se ne radi o upravnom aktu koji bi imao obvezujuću važnost, te se radi o jednom neobvezujućem mišljenju protiv kojeg ne postoji pravni lijek. Ja sam se izuzeo iz odlučivanja u dostavljenoj odluci Ustavnog suda te u točki 17 upravo stoji da Odbor daje svoja mišljenja i stajališta u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, koje po svojoj pravnoj naravi nisu obvezujuće niti je Odboru dana ovlast da odlučuje o pojedinačnim slučajevima kršenja Etičkog kodeksa. Optuženi je u svojim izjavama kako na sudu tako i u podnescima koji su dostavljeni sudu navodio da je moja doktorska disertacija više od 70 % prepisivačina, a takvi su podaci upravo objavljeni u medijima. Na daljnje pitanje da li su mu poznate Upute za izradu studentskih pisanih radova iz 2002.g. isti navodi da ne, niti ga je mentorica uputila na te upute niti je za njih čuo. Nadalje, dekan je sam naveo da pojedine katedre imaju svoja pravila, međutim, da Katedra za Obiteljsko pravo nema pisanih pravila za izradu doktorata. Na daljnje pitanje, odakle izvlači zaključak da se dostavljene upute za izradu studentskih pisanih radova ne odnose na Katedru Obiteljskog prava isti navodi da upravo iz dopisa dekana, iz iskaza profesorica sa te katedre Korač Graovac i Hrabar, a da su postojala, dužnost je mentorice da mu ih predoči. Ja sam naknadno pročitao Upute za izradu studentskih pisanih radova te sam zaključio da takve upute Fakultetsko vijeće nikada nije usvojilo na nivou fakulteta, već samo na nivou pojedinih katedri, međutim, ja tvrdim da sam pri izradi svoje doktorske disertacije i po tim uputama

postupao, iako me iste ne obvezuju. Za navedene Upute sam saznao iz Mišljenja Odbora te sam video da je Pravni fakultet izdavač, međutim, izdavač je jedno i ne znači da su iste usvojene od strane najvišeg tijela te institucije tj. Pravnog fakulteta. Meni nije poznato da bi prof. Korać Graovac recenzirala tu knjigu i sudjelovala u izradi tih uputa te bila predsjednica povjerenstva. Na daljnje pitanje da li je njega optuženi u knjizi imenovao imenom i prezimenom, i kako zna da se radi baš o Miroslavu Šeparoviću isti navodi da su u knjizi navedeni inicijali M.Š. međutim, sa točnim nazivom njegove doktorske disertacije, tako da je nemoguće da postoje dva M.Š. sa istom doktorskom disertacijom, a i novinari su upravo njega prepoznali kao Miroslava Šeparovića. Na daljnje pitanje navodim da ono što sam citirao od prof. Korać Graovac, je u cijelosti njezin tekst kojeg sam citirao, međutim, navodeći točne stranice i djelo koje je citirano. Plagijat je klasična kradja, kad se uzima tudi tekst i prikazuje svojim. Na daljnje pitanje gledajući stranicu 47 doktorske disertacije da li je moguće grafički uočiti razliku između citiranog teksta Korać Graovac i originalnog teksta privatnog tužitelja isti navodi da se može pogledati na način da se usporedi njegov tekst sa tekstrom koji je preuzeo i da nema razlike između njegovog teksta na stranici 47 i 48 i teksta prof. Graovac, ali je naveden izvor i stranice sa koji je tekst preuzet i svatko tko čita to može provjeriti.

Pitanja nema, drugo nemam ništa za iskazati.

Optuženi prigovara iskazu saslušanog svjedoka navodeći da nije točno da bi on slao kaznene prijave na kućne adrese sudaca već je slao Oposebljenja i slikovnice o usporednom tekstu doktorske disertacije privatnog tužitelja.

Obrana navodi da se protivi ispitivanju optuženika, vezano za slanje pisama na kućne adrese sudaca jer optuženi ne iznosi obranu.

Optuženi navodi da ima zakazani pregled u KBC-u Zagrebu, upravo 30. svibnja 2018. u 13,00 sati, zbog čega moli odgoditi rasprave zbog iznošenja obrane te u spis ulaže potvrdu o narudžbi pacijenta.

Sud donosi

rješenje

današnja rasprava se odgada, a slijedeća se zakazuje za dan

18. lipnja 2018. godine u 09,00 sati

što prisutni primaju na znanje i neće se ponovno pisano pozivati.

Dovršeno u 10,55 sati.

Sudac

Zapisničar

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI KAZNENI SUD U
ZAGREBU

Posl. broj 8. K-154/18

Z A P I S N I K

Od 18. lipnja 2018. godine

o raspravi pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu u kaznenom predmetu protiv optuženog **VJEKOSLAVA MILIČIĆA**, zbog počinjenja kaznenog djela iz čl. 149. st. 1. i 2. KZ/11, povodom privatne tužbe privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića, broj K-1419/16 od 19. rujna 2016. godine.

PRISUTNI OD SUDA:

SUDAC: Jasna Zoretić Rendulić
ZAPISNIČAR: Anita Tadić

Sudac otvara zasjedanje u 09,00 sati i objavljuje predmet rasprave.

Rasprava je javna.

Utvrđuje se da su na raspravu pristupili:

1. **PRIVATNI TUŽITELJ:** Miroslav Šeparović nitko, dostava poziva uredna
2. **PUNOMOĆNICI PRIVATNOG TUŽITELJA:** odvjetnik Krešimir Vilajtović osobno i odvjetnica Ivana Špehar osobno,
3. **OPTUŽENI:** Vjekoslav Miličić osobno
4. **BRANITELJ OPTUŽENOG:** odvjetnik Alan Kubat osobno u zz Veljka Miljevića
5. **SVJEDOCI:**

Utvrđuje se da na današnju raspravu nije pristupio privatni tužitelj, te raspravi kao javnost prisustvuje slobodni novinar i kolumnist Ivica Grčar, te sudski vježbenik Josip Andrijanić.

Sud donosi

rješenje

nastavlja se rasprava od 30. svibnja 2018. godine, jer su ispunjene sve zakonske pretpostavke.

Sudac ukratko iznosi tijek postupka.

Nastavlja se

DOKAZNI POSTUPAK

Čitaju se dokazi optužbe i obrane a koji dokazi su predloženi i usvojeni na raspravi dana 30. svibnja 2018 godine.

Čita se mišljenje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju od 23.11.2017. godine, Odluka Ustavnog suda RH od 25.04.2017. godine broj U-II-6251/16, mišljenje Vlade RH od 07.12.2017. godine, dopis Dekana Pravnog fakulteta u Zagrebu od 30.01.2018. godine upućen privatnom tužitelju, prijava privatnog tužitelja protiv optuženog, zapisnik 7. sjednice Vijeća PF Sveučilišta u Zagrebu u akademskoj godini 1999/2000 od 03. svibnja 2000 godine, pismo prof. dr. Budislava Vukasa od 05. travnja 2000 godine upućeno dekanu pravnog fakulteta Diki, razgledava se medicinska dokumentacija za optuženika, čitaju se Upute za izradu studentskih pisanih radova doc. Dr. sc. Alena Uzelca te mišljenje o prijavi za mogući plagijat od 27.01.2016. godine.

Pitanja nema, primjedbi nema.

Na postavljeno pitanje raspravne sutkinje dali ima novih dokaznih prijedloga optužba navodi da obzirom na iskaz privatnog tužitelja danog na raspravi dana 30. svibnja 2018 optužba, kao dokaz da su navodi privatnog tužitelja točni ulaze u spis kaznenu prijavu ODO u Zagrebu te poslovnik o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju. Nadalje optužba ulaze u spis i poglavlje knjige Financijsko pravo i Financijska znanost autora Nikole Mijatovića i dr. koji dokaz potvrđuje kako navodi obrane da se radi o identičnom slučaju kao kod privatnog tužitelja nisu točni.

Obrana navodi da se ne protivi prijedlogu optužbe za čitanjem navedenih dokaza, te obrana ponovno ulaze u spis dopunu Oposebljenja prepisivanja - plagiranja u radu i prijekora u vezi rada koje je sačinio sam optuženi, te se radi o proširenijoj verziji od one koja je uložena ranije tijekom dokaznog postupka. Također usporedni pregled primjera prepisivanja – plagiranja Miroslava Šeparović, koji usporedni pregled je dostavljen Županijskom sudu u Zagrebu prilikom sjednice vijeća po žalbi na prvostupanjsku presudu. Nadalje obrana predlaže da se pročita očitovanje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju od 20.01.2017. godine.

Sud donosi

rješenje

Usvaja se prijedlog optužbe i obrane.

Čitaju se dokazi optužbe te se vrši uvid u kaznenu prijavu podnesenu od strane optuženog protiv privatnog tužitelja od 15. veljače 2017 radi kaznenog djela iz čl. 284 st. 1 kaznenog zakona RH, Poslovnik o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, te poglavlje knjige Financijsko pravo i financijska znanost autora Nikole Mijatovića i dr.

Čitaju se dokazi obrane i to Oposebljenja prepisivanja/plagiranja u radu i, prijepora u vezi rada koja je osobno sačinio optuženi, Očitovanje Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju od 20. siječnja 2017 godine, usporedni pregled prepisivanja/plagiranja Šeparović M. te podnesak optuženog od 18. lipnja 2018 godine.

Pitanja nema, primjedbi nema.

Na pitanje raspravne sutkinje dali optužba i obrana imaju novih dokaznih prijedloga, isti navode da nemaju novih niti drugih dokaznih prijedloga.

Na pitanje optužbe, da li obrana ostaje kod prijedloga da se u svojstvu svjedoka sasluša Petar Novoselec, obrana navodi da istog svjedoka u ponovljenom postupku ne predlažu kao svjedoka.

Optužba navodi da na kraju dokaznog postupka uređuje činjenični opis optužbe na način da u četvrtom redu ispušta riječi „Predsjednika Ustavnog suda RH“, u ostalom dijelu činjenični navodi, zakonski opis i pravna kvalifikacija ostaju ne izmijenjeni.

Obzirom na uredenje činjeničnog dijela optužbe, optuženi ponovno upitan dali je to razumio na što isti navodi da je razumio, pa ponovno upitan da se očituje o osnovanosti optužbe sukladno čl. 416 ZKP/08, navodi da se ne smatra krivim za djelo koje mu je optužbom stavljeno na teret.

Pitanja nema, primjedbi nema.

Budući da nema novih dokaznih prijedloga, na kraju dokaznog postupka čita se izvadak iz KE za optuženog.

Pristupa se ispitivanju optuženog

OBRANA OPTUŽENOG

koji je propisno upozoren da može iskazivati o svim okolnostima koje ga terete i iznijeti sve činjenice koje mu idu u korist:

Ja u cijelosti ostajem kod svoje obrane koju sam iznio tijekom ranijeg dokaznog postupka i to na raspravi dana 19.12.2016. godine, te optuženi dodatno neposredno izlaže svoju obranu i sukladno čl. 276 st. 2 ZKP služi se svojim zabilješkama, koju pisanu obranu ulaže u spis te navodi da nema ništa drugo za iskazati ali ostaje kod pisanih dijela obrane koju je uložio ranije tijekom postupka kao i na današnjoj raspravi.

Na postavljeno pitanje raspravne sutkinje da pojasni dio svoje obrane u kojoj je naveo da je u zapisnik ušlo "nešto što privatni tužitelj nije rekao", isti navodi da je u pisanoj obrani točno u točki 2. naveo na što se to odnosi. Na daljnje pitanje, budući da je raspravi od 30. svibnja 2018 cijelo vrijeme bio nazočan njegov branitelj i da je raspravna sutkinja nakon svakog iskaza pitala dali ima primjedbi, zbog čega branitelj nije reagirao, isti navodi da njegov branitelj nije upućen u to kao što je on upućen. Na postavljeno pitanje branitelju zbog čega nije reagirao ako je bilo primjedbi pogotovo na ovakve primjedbe koje su iznese naknadno i po ocjeni suda netočne, branitelj nije odgovorio.

Pitanja nema, primjedbi nema.

Raspravna sutkinja ponovno pita stranke dali imaju primjedbi na zapisnik nakon čega isti navode da nemaju primjedbi.

DOKAZNI POSTUPAK PROGLAŠAVA SE DOVRŠENIM

GOVORI STRANAKA

Punomoćnik privatnog tužitelja u završnoj riječi navodi da optužba ostaje kod iznesenih završnih govora koje su iznijeli na zapisniku dana 23.12.2016. godine, te ponovno dodaju: Ovaj ponovljeni kazneni postupak, te rezultati provedenog dokaznog postupka daju za pravo zaključiti privatnom tužitelju da je i u ovom postupku na ne rijeporan način dokazano da je optuženik počinio inkriminirano mu kazneno djelo klevete iz čl. 149. st. 1.i 2. KZ/11. Dakle, optuženik je krajnje tendenciozno u inkriminiranoj mu knjizi, a sasvim sigurno postupajući u nakani da naškodi časti i ugledu Miroslava Šeparovića, iznio lažne činjenične konstatacije na način da je defakto krivotvorio doktorsku disertaciju privatnog tužitelja i pri tome zlonamjerno nije tiskao stranice doktorske disertacije na kojima su opisane fusnote navedene u tekstu, i time potpuno lažno prikazao tekst privatnog tužitelja kao plagijat. Optuženik u svojoj obrani podcjenjuje rasudivanje sudionika u ovom postupku i ponovno se brani na način da nudi više verzija, zbog kojih nije počinio kazneno djelo klevete na štetu privatnog tužitelja. O trima verzijama obrane bilo je riječi u prethodnom završnom govoru, pa se isto neće ovdje ponovno isticati, međutim optužba ovakvu obranu ocjenjuje promašenom i neistinitom, te u konačnici optužujućom za samog optuženika, i u cijelosti upućuje na zaključak da je rezultat klevetničkog pisanja imenovanog u inkriminiranoj knjizi posljedica postojanja svijesti i nakane usmjerene nanošenju povrede časti i ugleda privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića.

U ovom postupku je u cijelosti razotkriven i motiv takvog pisanja optuženika protiv privatnog tužitelja, te je iracionalna fokusiranost prema Miroslavu Šeparović, koja leži očito u činjenici i proizlazi iz rezultata postupka vodenog pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu poslovni broj Pr-4058/13 u predmetu Ivane Milas Klarić protiv Pravnog fakulteta u Zagrebu za mobing, gdje je imenovani kao svjedok, lažno optužio privatnog tužitelja da su cijelokupnu fazu njegove doktorske disertacije radile druge osobe, što naravno nije točno, a i u izravnoj suprotnosti s tužiteljicom u tom postupku koja je to u svom iskazu demantirala, te je svjedočenje optuženika u cijelosti osporeno kroz pravomoćnu presudu ŽS u Zagrebu, broj Gžr-2175/14. upravo ovaj postupak je pokazao da je optuženik sklon ovakovom postupanju prema viđenijim članovima akademske zajednice i skreće se pozornost da je i u inkriminiranoj knjizi postupao na identičan način, kao i npr. u slučaju prof. dr. sc. Metelko, kojeg je također neosnovano prozvao za plagijat, a o čemu najbolje svjedoči pismo prof. dr. sc. Vukasa upućenog Dekanu Pravnog fakultetu u Zagrebu prof dr. sc. Mihajlu Diki dana 05.04.2000. godine. Vezano uz prijavu koju je optuženik podnio protiv prof. dr. sc. Metelka na stranici 7 i 8, je razvidno da ...prof. Miličić počinje primjenjivati jedan dodatni primitivni element svoje metode.“...želeti prikazati prof. Metelka kao beskrupulognog plagijatora koji se koristi tuđim djelima, a da ih pri tome ne spominje. Miličić namjerno ne fotokopira upravo one stranice gdje Metelko citira autore, te ih namjerno prešućuje...a što sve proizlazi iz materijalnog dokaza u spisu.

Dakle, optuženik je i u odnosu na privatnog tužitelja primijenio primitivan element svoje metode – kako ističe prof. Vukas što sasvim izvjesno ukazuje na sklonost imenovanog činjenju ovakvih djela. Kroz nanošenje izravne štete časti i ugledu drugih osoba, a da je tome tako, upućuje se i na dio iskaza ispitane u ovom predmetu svjedokinje prof. dr. sc. Dubravke Hrabar, koja je za optuženika vrlo jasno navela da se radi o osobi koja je poznata kao samoproglašeni stručnjak za plagijat, te da joj je poznato kako je godinama proganjao sada umirovljenog profesora za plagijat, a da Pravni fakultet u Zagrebu nikada nije dobio neku presudu kojom bi bilo utvrđeno da se radilo o plagijatu, unatoč tome što je optuženik

podnosio prijave, odnosno tužbe protiv bivših dekana, ali zna da u tim postupcima nije uspio dokazati da je netko plagijator i Pravni fakultet u Zagrebu nije dobio pravomoćnu presudu u kojoj bi optuženik uspio dokazati svoje tvrdnje, a i u pet navrata je podnio tužbe protiv Pravnog fakultet u Zagrebu s istim rezultatom.

Sam privatni tužitelj ispitan tijekom ovog postupka je vrlo detaljno opisao sudu, po njega svu gramatiku klevetničkog pisanja optuženika u inkriminiranoj knjizi, te istaknuo, da kada je osobno pregledao knjigu optuženika, početkom rujna mjeseca 2017. godine, sasvim je jasno došao do zaključka da je optuženik krivotvorio dijelove njegove doktorske disertacije, namjerno izostavio fusnote koje upućuju odakle je pojedini dio preuzet. Posljedica ovakvog pisanja optuženika je izravno našteta časti i ugledu p.t. kroz medijsku kampanju (pisani i elektonički mediji). Što je sve skupa rezultiralo činjenicom da je bio prisiljen osobno objašnjavati medijima, kolegama, prijateljima o čemu se tu radi, i dr., što je sve skupa doživjelo kulminaciju da je optuženik nakon prvostupanske nepravomoćne presude podnio kaznenu prijavu protiv privatnog tužitelja koju je osim DO-u dostavio i na kućne adrese sudaca Ustavnog suda RH. Privatni tužitelj je vrlo jasno i detaljno opisao koje metode je koristio prilikom izrade svog doktorskog rada, te istaknuo da je rad pisao onako kako se to piše na Pravnom fakultetu u Zagrebu, te i kako su i drugi pisali doktorski rad, gdje nigdje nije propisan način citiranja. U svom je radu koristio sva tri standardna načina citiranja koja će u završnom govoru detaljnije navesti punomoćnica Ivana Špehar. Nadalje, tijekom dokaznog postupka ispitan kao svjedokinja Dubravka Hrabar precizno je iskazivala i konstatirala da je kao mentorica privatnog tužitelja iznimno zadovoljna kvalitetom doktorskog rada imenovanog, za što je dobio i sve pohvale. Naglasila je kako ona slovi kao jako stroga mentorica i odgovorno je ustvrdila da u radu privatnog tužitelja apsolutno nema naznaka plagijata, te je precizno objasnila tri načina citiranja prilikom pisanja znanstvenog rada i konstatirala da je sloboda autora poslužiti se onim načinom koji mu je najprikladniji za pisanje. Za optuženika je navela da se radi o osobi koja apsolutno nema veze sa plagijatima, niti je u tom dijelu bio zadužen ispred Pravnog fakulteta u Zagrebu, već se radi o osobi koja je samoproglašeni stručnjak za plagijat, kao i o osobi koja je sklona postupcima prijavljivanja osoba za plagijate i druga djela. Prof. dr. sc. Aleksandra Korać-Graovac, profesorica Pravnog fakulteta u Zagrebu, na katedri obiteljsko pravo, ispitan tijekom postupka istaknula je, kako je u kolegjalnim i prijateljskim odnosima sa optuženikom, a što se tiče doktorske disertacije privatnog tužitelja koju je vidjela i bila prisutna na obrani, je istaknula da u doktorskoj disertaciji imenovanog nije ništa bilo sporno, da je i nju na neki način citirao, kao i da ne postoje pisani propisi o načinu citiranja.

Svjedok obrane akademik Vlatko Silobrčić kao svjedok u ovom postupku je istaknuo, da nije pročitao doktorsku disertaciju privatnog tužitelja, jer to nije s područja njegovog rada, ali da vidi i priznaje kako Pravni fakultet u Zagrebu ima drugačija stajališta od njegovih, o načinu pisanja znanstvenog rada. Upitan da li je profesionalno i korektno da se izostavi dio teksta iz disertacije privatnog tužitelja u inkriminiranoj knjizi optuženika, istaknuo je da se o tome ne može izjasniti, a u slučaju da je on pisao plagijat, sasvim sigurno tekst privatnog tužitelja bi dao u cijelini, i ne bi dao fusnote, međutim, on ne može odgovarati za knjigu optuženika. Istaknuo je i da ne postoji zakon o plagiranju, ali da ima niz inozemnih priručnika koji o tome govore, time da nisu prevedeni na hrvatski jezik. Svjedok je na kraju istaknuo da je prof. Hrabar priznata i vodeća stručnjakinja za obiteljsko pravo, ali da se ne slaže s njezinim načinom pisanja i viđenja znanstvenih radova.

Zaključno se ističe da je optuženik putem svoje knjige, svjesno i namjerno iznio neistinite činjenične tvrdnje protiv privatnog tužitelja koje su izravno naškodile njegovoj časti i ugledu, a radi se o osobi – privatnom tužitelju koji je u svojoj sredini, akademskoj zajednici,

prepoznat kao savjesna i poštena osoba, zbog čega je u konačnici obnašao i obnaša najviše pravosudne funkcije RH, time da bezočno klevetanje optuženika ima izravne posljedice za privatnog tužitelja koje još uvijek i traju. Na kraju se predlaže optuženika proglašiti krivim za inkriminirano kazneno djelo, i osuditi po zakonu, te se istodobno predlaže sukladno čl. 151. ZKP/08 javno objaviti presudu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu.

Punomoćnica privatnog tužitelja odvjetnica Ivana Špehar u završnom govoru navodi da ostaje kod iznesenog završnog govora od 23. prosinca 2016., te se pridružuje završnom govoru kolege Vilajtovića, te bi se u današnjim govorima osvrnula na materijalne dokaze. Ne postoji pisana pravila o načinu citiranja, kako na Pravnom fakultetu u Zagrebu, tako ni na ostalim fakultetima, a pogotovo ne pisana pravila o obvezatnosti stavljanja navodnih znakova prilikom citiranja. O tome su svjedočili i u ovom postupku saslušani svjedoci. Tako je prof. dr. sc. Dubravka Hrabar izričito izjavila da nigdje ne postoje striktna pravila o citiranju, te da postoje tri načina citiranja, a sloboda je autora da se posluže onim koji su mu najprikladniji za vlastito pisanje, te da je najbitnije da je autor naveo od koga potječe izvorni tekst. Svjedokinja prof. dr. sc. Aleksandra Korać-Graovac na istom ročištu izričito navodi da ne postoji pisani propis o načinu citiranja, već da postoje različita pravila koja nisu u obliku pozitivnih propisa. Dapače i svjedok predložen po optuženiku Vlatko Silobrčić na ročištu od 12.12.2016. godine iskazuje da ne postoji zakonska regulativa u pogledu citiranja, te da nigdje nisu propisani navodnici. Dapače, dekan Pravnog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Igor Gliha nedvojbeno potvrđuje navedeno kada u svom dopisu od 30.01.2018. godine piše: Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu nema usvojena ujednačena pravila o citiranju, koja bi se prilikom izrade doktorskih disertacija primjenjivala na razini cijele institucije...Kako na razini institucije nisu usvojena ujednačena pravila citiranja, tako nije usvojeno niti pravilo koje bi nalagalo da se dio teksta koji se doslovno (verbatim) prenosi iz nekog drugog izvora, mora posebno izdvojiti stavljanjem navodnih znakova. Drugim riječima, dijelovi teksta koji se na takav način prenose mogu biti označeni na različite druge načine dokle god se iz cijelokupnog konteksta i načina pisanja može zaključiti da se radi o dijelu teksta koji je doslovno prenesen iz drugog izvora.

Pozivanje optuženog na Upute za izradu studentskih pisanih radova, koje je napisao prof. dr. sc. Alan Uzelac, kao isticanje da je u izradi istih sudjelovala i ovdje saslušana svjedokinja dr. sc. Aleksandra Korać-Graovac, potpuno je promašeno. Riječ je o uputama koje je izradio prof. Uzelac za potrebe pisanja studentskih radova, a u čijem predgovoru kaže: Ove upute i dalje su otvorene za diskusiju. One predstavljaju jedan od mogućih modela standardizacije, a prostor na ovom polju je veoma širok.

Nadalje, u dijelu Uputa pod naslovom Za studente stoji: Osnovno pravilo pri pisanju studentskih radova glasilo bi: Rad oblikujte na način koji odredi vaš mentor. (ovaj dio podebljan od autora samih uputa). Nadalje, autor uputa nastavlja: Tamo gdje mentor rada ostavi studentu slobodu u pogledu odabira načina na koji će rad biti sastavljen, naredne upute mogu poslužiti kao koristan putokaz.

Dakle, iz samih uputa vidljivo je da one ne obvezuju. Na strani 18 Uputa stoji što je, prema Uputama, citiranje i plagijat: Citiranje u znanstvenim i stručnim radovima u prvom redu služi tome da se čitatelje upozna s izvorima kojima se autor služio pri sastavljanju svoga rada, te da im se na brz i pouzdani način omogući pronalaženje citiranog mesta. Sve ono što se prepisuje iz drugih izvora mora se na valjan način označiti (navodnicima ili na drugi način), i precizno naznačiti odakle navod potječe Iako ove upute nisu bile obvezujuće za privatnog tužitelja on je pišući svoju doktorsku disertaciju postupao i po njima.

Privatni tužitelj je pri izradi doktorske disertacije postupao prema uputama svoje mentorice, a za svaki citat jasno je i pregledno naveo izvor, označio ga fuznotom, navodeći

ime autora, citirano djelo i stranice koje je citirao, te je iz teksta potpuno jasno koji su stavovi privatnog tužitelja a koji stavovi citiranog autora.

Nadalje, optuženik se poziva na novi slučaj, plagijata procesuiran na PFZ, gdje se navodi da je Predsjednica etičkog povjerenstva Pravnog fakulteta prof. dr. sc. Korać-Graovac u vrijeme mandata prof Hrabar kao dekanice, u predmetu protiv jednog od autora udžbenika Financijsko pravo i finansijska znanost u 26. Poglavlju udžbenika Porezno savjetništvo, izrekla mišljenje da povjerenstvo smatra da sporni tekst nije obilježen kao citat u skladu s pravilima koja se odnose na korištenje drugih izvora prilikom pisanja znanstvenih radova. Međutim, ističe se da pisanje prof. dr. sc. N. Mijatovića, autora navedenog udžbeničkog poglavlja 26. za koji je povjerenstvo izreklo navedeno mišljenje nema apsolutno nikakve veze s pisanjem privatnog tužitelja u njegovoj doktorskoj disertaciji jer se prof. Mijatoviću stavlja na teret da je preveo engleski izvornik a da u tekstu (str. 250-260) nigdje nije naveo se radi o prijevodu druge knjige niti uopće ima ikakvih bilješki o tome na tim stranicama, osim što je izvornik spornog teksta naveden kao literatura na kraju udžbenika. Dakle, potpuno je izlišno uspoređivanje načina pisanja prof Mijatovića i privatnog tužitelja.

U pogledu mišljenja Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju od 23.11.2017. godine, donesenog po prijavi ovdje optuženog, a u kojoj стоји да je privatni tužitelj prekršio čl. 8. Etičkog kodeksa Odbora za etiku, u smislu nepotpunog, nepreglednog navođenja izvora u svojoj doktorskoj disertaciji, budući da preuzete dijelove tekstova drugih autora nije uvijek označavao navodnicima, već na druge odgovarajuće načine, što je po mišljenju Odbora pogrešno, valja istaći slijedeće. Ustavni sud RH u svojoj odluci br. U-II-6251/16 od 25.04.2017. godine ukinuo je odredbu čl. 7. st. 4. Etičkog kodeksa Odbora za etiku utvrdivši da je taj odbor, suprotно zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju dao sebi ovlast da odlučuje o pojedinačni slučajevima (predmetima) kršenja etičkog kodeksa. Prema toj odluci Ustavnog suda koju su svi dužni poštivati i po njoj postupati, rješavanje pojedinačnih slučajeva nečasnog akademskog postupanja (plagiranja), u nadležnosti je fakulteta, odnosno, sveučilišta, a nikako ne odbora za etiku. Privatni tužitelj nije sudjelovao u donošenju predmetne odluke Ustavnog suda, već se izuzeo od raspravljanja i odlučivanja. Dakle, Odbor za etiku uopće nije smio raspravljati po prijavi ovdje optuženog protiv privatnog tužitelja, čak što više, Odbor nije imao ni kvorum za odlučivanje. Budući da su četvero od devet članova odbora ranije podnijeli ostavke na mjesto u odboru, a akademik Vlatko Silobrčić se morao prema pravilniku o radu odbora, radi sukoba interesa izuzeti od odlučivanja u tom predmetu s obzirom da je na prijedlog optuženog svjedočio u ovom sudskom postupku i višekratno javno istupao u pogledu privatnog tužitelja i njegove doktorske disertacije i to izrazito negativno, a da istu prema vlastitom priznanju uopće nije pročitao. Napominje se i da Vlada RH u svom mišljenju od 07.12.2017. godine nije prihvatala izvješće odbora za etiku, među ostalim i zbog nezakonitog rada odbora, i nepoštivanja odluke Ustavnog suda RH.

Slijedom svega rečenog, kako u završnog govoru kolege Vilajtovića, tako i u ovom, jasno je da se ovdje radi isključivo o klevetanju privatnog tužitelja od strane optuženika koji je počinjeno s izravnom namjerom klevetanja. Dokaz tome je i slanje kaznenih prijava podnesenih od strane optuženog protiv privatnog tužitelja na privatne adrese ustavnih sudaca, kolega privatnog tužitelja. Koja bi svrha slanja kaznenih prijava od strane optuženog na kućne adrese sudaca Ustavnog suda bila osim čistog klevetanja!? Stoga se predlaže optuženika proglašiti krivim za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, i osuditi ga po zakonu uz istodobno javno objavljivanje presude Općinskog kaznenog suda u Zagrebu.

Branitelj optuženog u završnoj riječi navodi, da ostaje kod iznesenih završnih govora koje je iznio kolega Veljko Miljević na zapisniku dana 23.12.2016. godine, te podneska koji je neposredno tada predan u završnim govorima. Ponovno neposredno izlaže i ulaže u spis pisane završne govore. ZZ branitelj posebno ističe: potpuno je netočno da ne postoje pravila o citiranju, kao što to navodi u svom završnom govoru punomoćnik privatnog tužitelja a što jasno proizlazi iz materijalnih dokaza u spisu. Upute za pisanje studentskih radova (2002. godine), mišljenje Etičkog povjerenstva PFZG od 27.01.2016. godine, te upute za oblikovanje doktorskog rada (list 200-201 spisa). Dalje, netočna je tvrdnja punomoćnika privatnog tužitelja da je privatni tužitelj pišući doktorsku disertaciju postupao po uputama za pisanje studentskih radova iz 2002. godine, a što proizlazi iz mišljenja OEZVO od 23.11.2017. godine, u kojima je jasno navedeno da privatni tužitelj „nije slijedio upute koje je Pravni fakultet sveučilišta u Zagrebu dao svojim studentima“. Obrana smatra kako su iskazi svjedokinja Dubravke Hrabar i Aleksandre Korać Graovac nevjerodostojni, i to: iskaz prof. dr. sc. Hrabar zbog činjenice da je ista kao mentorica privatnog tužitelja zainteresirana za ishod ovog postupka, a svjedokinja prof. dr. sc. Korać Graovac se nakon ročišta održanog 30.05.2018. godine, ne može smatrati vjerodostojnim svjedokom jer spisu priležu dokumenti iz kojih nedvojbeno proizlazi da je ista znala da na PFZG postoje pravila o citiranju. Obrana smatra krajnje ne primjerenim, paušalnim ad hominem „argument“ punomoćnika privatnog tužitelja da je optuženik ukazao „sklonost činjenju ovakvih kaznenih djela“, jer je okrivljenik neosuđivana osoba. Osobno smatram kao bivši student Pravnog fakulteta u Zagrebu potpuno netočnom i neprimjerenom tvrdnjom da je optuženik „samoproglašeni stručnjak“ u području plagijata. Naime, optuženik je na PFZG predavao kolegije, između ostalog, „čudoređe i deontologija znanstvenog rada, te čudoređe i deontologija pravne profesije, a na poslijediplomskom doktorskom studiju PFZG optuženik je predavao jedan od osnovnih kolegija na prvoj godini svih doktorskih i specijalističkih studija PFZG pod nazivom „metodologija prava“. Doista je neshvatljivo, kako bi optuženik kao „samoproglašeni stručnjak“, dobio odobrenje fakultetskog vijeća PFZG za vođenje tih kolegija. Obrana opetovano ističe da „pravomoćna presuda o plagijatu“ ne može po prirodi stvari postojati jer plagijate ne utvrđuje sud. Obrana smatra nedvojbeno utvrđenim da privatni tužitelj u doktorskoj disertaciji nije na nedvosmislen način i grafički uočljivo razdvojio tuđi tekst od vlastitog originalnog teksta. Zaključno, ističe se kako od 1.1.2013. godine, kazneno djelo klevete u osnovi predstavlja kvalificirani oblik teškog sramočenja, što potvrđuje pravna teorija kao i ustaljena praksa Županijskih sudova. Stoga je na privatnom tužitelju bio teret dokaza da su činjenične tvrdnje koje je optuženik iznio neistinite. Obrana smatra da privatni tužitelj nije dokazao da bi optuženik o njemu iznosio neistinite činjenične tvrdnje, kao što nije dokazao niti to da bi optuženik znao za neistinitost iznijetih činjeničnih tvrdnji, a osobito privatni tužitelj nije dokazao da bi optuženik postupao s namjerom da našteti časti i ugledu privatnog tužitelja jer je iz knjige optuženog razvidno da je upravo privatni tužitelj pozitivno diskriminiran, a o čemu optuženik podrobno navodi u točki 4. svoje pisane obrane koju je danas predao. Slijedom svega, obrana predlaže optuženika oslobođiti od optužbe.

Optuženi u završnoj riječi navodi da se pridružuje završnom govoru svojeg branitelja, te se osvrće na završne govore punom privatnog tužitelja navodeći da on nije izlazio u javne medije i da je ta konstatacija netočna.

Raspravna sutkinja vezano za navode obrane da se konstantno proteže teza brzog rješavanja spisa u čemu isti vide pristranost p.t., navodi da predmetni spis 2019 ulazi u kategoriju „starih spisa“ po datumu zaprimanja privatne tužbe na sud, a to je 19. rujna 2016

godine i radi se o spisima koji nikako ne bi trebali dobiti status starog spisa, obzirom da se radi o privatnoj tužbi..

RASPRAVA ZAKLJUČENA u 11, 15

Raspravna sutkinja navodi da se objava presude određuje za dan

20. lipnja 2018 u 10,00 sati

Sudac donosi i javno objavljuje

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Optuženi Vjekoslav Miličić, sin Juraja i Lukrice Miličić, rođene Jeličić, s prebivalištem u Zagrebu, Kozjačić 3, rođen 22. rujna 1944, državljanin Republike Hrvatske, po zanimanju pravnik, sa završenom VSS, dr. sc. umirovljenik, ostvaruje mirovinu u visini od 8.700,00 kuna, OIB: 52516008996, razveden, otac dvoje punoljetne djece, posjeduje nekretnine na Hvaru i u Zagrebu, bez čina i odlikovanja, ne vodi se postupak za drugo kazneno djelo,

k r i v j e

što je:

tijekom mjeseca ožujka 2016. godine u Zagrebu, kao autor ujedno i nakladnik knjige Čudoređe i deontologija znanstvenoga rada - nečudoređe i neprofesionalnost plagiranja, izdane u Zagrebu, iznio lažne činjenične konstatacije za Miroslava Šeparovića, za koje je bio svjestan da su lažne, postupajući u nakani da naškodi časti i ugledu Miroslava Šeparovića, a za koje je privatni tužitelj saznao kada je zaprimio e-mail novinarke Jutarnjeg lista Slavice Lukić od 05. rujna 2016. godine, na način da je na stranici 166. svoje knjige, pod glavom 3. PLAGIJATI; 3.2. Oprimjerena plagijata, kao primjer plagiranja doktorata naveo i doktorski rad privatnog tužitelja iz 2013. godine, tiska samo dio teksta doktorske disertacije privatnog tužitelja - str. 47., a ne i stranice 48 i 49 iste na kojima se nalazi nastavak teksta sa stranice 47. i na kojima je jasno naveden izvor teksta pod fuznotama "96", "97" i "98", te usporedo s time dio teksta doktorske disertacije Aleksandre Korać, Obiteljsko pravni instituti u presudama Europskog suda za prava čovjeka, 1996.godine, prikazujući dio teksta doktorske disertacije privatnog tužitelja kao plagijat citiranog teksta Aleksandre Korać, te na stranici 167. svoje knjige tiska samo dio teksta doktorske disertacije privatnog tužitelja - str. 169., a pri tome ne tiska dno stranice doktorske disertacije privatnog tužitelja u kojem su opisane fuznote navedene u tekstu "159" i "160" i usporedo s time dio teksta knjige M. Alinčić, D. Hrabar, D. Jakovac-Lozić, A. Korać Graovac, Obiteljsko pravo, 2007., prikazujući i taj dio teksta doktorske disertacije privatnog tužitelja kao plagijat citiranog teksta iz knjige Obiteljsko pravo,

- d a k l e, pred drugim za nekog iznosio i prenosio neistinite činjenične tvrdnje koje mogu škoditi njegovoj časti i ugledu, znajući da su neistinite, a djelo je počinjeno putem knjige zbog čega je postalo pristupačno većem broju osoba,

- čime je počinio kazneno djelo protiv časti i ugleda - klevetom, opisano u čl. 149. st. 1. i 2., a kažnjivo po čl. 149. st. 2. Kaznenog zakona („Narodne novine“ br: 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – dalje u tekstu: KZ/11).

Na temelju čl. 149. stavak 2. KZ/11 optuženom Vjekoslavu Miličiću se

izriče

novčana kazna u iznosu od 50 (pedeset) dnevnih iznosa optuženika u visini od 290,00 (dvjestodevedeset) kuna dnevног iznosa, što ukupno iznosi 14.500,00 (četrnaesttisućapetsto) kuna.

Na temelju članka 42. st. 6. KZ/11, optuženi Vjekoslav Miličić dužan je izrečenu novčanu kaznu platiti u roku od 6 (šest) mjeseci od dana pravomoćnosti presude.

Temeljem čl. 42. st. 7. KZ/11, ukoliko optuženi u cijelosti ili djelomično ne isplati novčanu kaznu u roku koji je određen presudom zbog znatnog pogoršanja imovinskih prilika do kojih je došlo bez njegove krivnje nakon donošenja presude, sud može na njegov zahtjev produljiti rok plaćanja novčane kazne do 24 mjeseca ili odrediti obročnu otplatu u tom roku.

Temeljem čl. 43. KZ/11 ukoliko novčana kazna ne bude u cijelosti ili djelomično plaćena u roku određenom ovom presudom, a ne postoje uvjeti iz čl. 42 st. 7 KZ/11, naplatit će se prisilno putem ovlaštene institucije sukladno odredbama posebnog zakona. Ako se novčana kazna ne može ni prisilno naplatiti u roku od 3 (tri) mjeseca, sud će uz pristanak osudenika donijeti odluku o zamjeni novčane kazne radom za opće dobro, na način da se jedan dnevni iznos zamijeni s dva sata rada. Ako osuđeni ne pristane na rad za opće dobro ili ga ne izvrši, novčana kazna, odnosno rad za opće dobro, zamijenit će se kaznom zatvora tako da se jedan dnevni iznos novčane kazne zamijeni jednim danom zatvora. Isplati li osuđeni novčanu kaznu nakon pravomoćnosti odluke o zamjeni, izvršenje kazne zatvora ili rada za opće dobro će se obustaviti. U slučaju djelomične isplate, izvršit će se samo preostali dio navedene kazne.

Na temelju članka 151. stavak 1. i 2. KZ/11 ova presuda objavit će se u cijelosti po pravomoćnosti u sredstvima javnog priopćavanja na trošak optuženika, i to u Jutarnjem listu, Večernjem listu te na portalu www.telegram.hr.

Na temelju članka 148. stavak 1. ZKP/08 u svezi sa člankom 145. stavak 2. točke 6. i 7. ZKP/08, optuženom Vjekoslavu Miličiću se nalaže da podmiri troškove kaznenog postupka s naslova paušala u iznosu od 2.000,00 kuna, te nužne izdatke privatnog tužitelja, nagradu i nužne izdatke opunomoćenika privatnog tužitelja u iznosu koji će biti određen posebnim rješenjem po pravomoćnosti ove presude.

Sudac:
Zapisničar:

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI KAZNENI SUD U
ZAGREBU

Posl. broj 8. K-154/18

ZAPISNIK
Od 20. lipnja 2018. godine

o objavi presude pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu u kaznenom predmetu protiv optuženog **Vjekoslava Miličić**, zbog počinjenja kaznenog djela iz čl. 149. st. 1. i 2. Kaznenog zakona, povodom privatne tužbe privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića, broj K-154/18 od 19. rujna 2016. godine.

PRISUTNI OD SUDA:
SUDAC: Jasna Zoretić Rendulić
ZAPISNIČAR: Anita Tadić

Utvrđuje se da su na objavu presude pristupili:

1. **PRIVATNI TUŽITELJ:** / Miroslav Šeparović – nitko
2. **PUNOMOĆNICI PRIVATNOG TUŽITELJA:/** odvjetnica Ivana Špehar - osobno
3. **OPTUŽENI:** / Vjekoslav Miličić - nitko
4. **BRANITELJ OPTUŽENOG:** / odvjetnik Alan Kubat uzz odvjetnika Veljku Miljevića – osobno

Konstatira se da je objavi presude pristupio novinar i kolumnist Ivica Grčar.

Početak u 10,00 sati.

Sudac javno objavljuje presudu te se čita izreka presude.

Stranke upozorene o pravu na žalbu i odgovoru na žalbu.

Dovršeno u 10,20 sati.

Sudac

Zapisničar

REPUBLIKA HRVATSKA
SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
PRAVNI FAKULTET

UNIVERSITAS STUDIORUM
ZAGRABIENSIS
FACULTAS IURIDICA

10000 Zagreb, Trg Republike Hrvatske 14.
Blatnica, pp 125
Tel: Dekan: (01) 4564-000, Telefaks: (01) 4564-003,
Saal ref: (01) 4564-128, Fax: (01) 4564-030
IBAN: HR102750000100123456789, IBAN: HR0013000000000000000000
SWIFT: ZZBZHRWB

UNIVERSITY OF ZAGREB
FACULTY OF LAW

Klasa: 602-04/18-14/18
ur. broj: 251-55-18-2

Dr. sc. Miroslav Šeparović
Sokolgradska 72
10000 Zagreb

Zagreb, 30. siječnja 2018. godine

Poštovan gosp. dr. sc. Šeparoviću,

Vezano za Vaš dopis od 23. siječnja 2018. godine, dostavljam odgovore na Vaša pitanja kako slijedi:

1. Je li protiv mene na Pravnom fakultetu u Zagrebu pokrenut postupak protiv plagiranja?

Na Pravnom fakultetu u Zagrebu protiv Vas nije pokrenut postupak protiv plagiranja.

2. Postoje li na Pravnom fakultetu u Zagrebu ujednačena pravila o citiranju prilikom izrade doktorskih disertacija?

Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu nema usvojena ujednačena pravila o citiranju koja bi se prilikom izrade doktorskih disertacija primjenjivala na razini cijele institucije. Pojedine katedre na svojim su mrežnim stranicama objavile upute za pisanje seminarских odnosno diplomskih radova.

3. Postoje li pravilo prema kojem korišteni tekst treba citirati na način da se dijelovi koji su doslovno preneseni iz nekog drugog izvora moraju izdvojiti stavljanjem navodnika?

Kako na razini institucije nisu usvojena ujednačena pravila citiranja, tako nije usvojeno ništa pravilo koje bi nalažalo da se dio teksta koji se doslovno (verbatim) prenosi iz nekog drugog izvora mora posebno izdvojiti stavljanjem navodnih znakova. Drugim riječima, dijelovi teksta koji se na takav način prenose mogu biti označeni na različite druge načine, dokle god se iz cijelokupnog konteksta i načina pisanja može zaključiti da se radi o dijelu teksta koji je doslovno prenesen iz drugog izvora.

S poštovanjem,
Prof.dr.sc. Igor Gliha, Dekan

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
PRAVNI FAKULTET U ZAGREBU

Doc. dr. sc. Alan Uzelac

**UPUTE ZA IZRADU
STUDENTSKIH PISANIH RADOVA**

Zagreb, 2002.

Nakladnik:
Pravni fakultet u Zagrebu

Za nakladnika
Prof.dr. sc. Davor Krapac

Upute priredio:
Doc.dr.sc Alan Uzelac

Recenzenti:
Doc.dr.sc. Aleksandra Korać
Mr.sc. Marko Petrac
Doc.dr.sc. Dalibor Čepulo

Računalni slog:
Jasna Juranić

Tisk
Sveučilišna tiskara, d.o.o.

© Copyright
Pravni fakultet u Zagrebu

Sva su prava pridržana.
Nije dopušteno umnožavanje u bilo kojem obliku
te stavljanje u promet bez posebnog dopuštenja
Pravnog fakulteta u Zagrebu

Sadržaj

I. UVOD	I
A. O pisanim radovima na Pravnom fakultetu	
B. Metodologija znanstvenog i stručnog rada	
II. UPUTE ZA IZRADU SEMINARSKOG RADA	
A. Priprema i sastavljanje rada	2
1. Uvodne napomene	2
2. Izbor teme	2
3. Prikupljanje ideja	3
4. Izrada provizornog plana	3
5. Prikupljanje literature relevantne za temu	4
6. Prikupljanje drugih izvora (propisi i sudska praksa)	4
7. Revizija provizornog plana	6
8. Pisanje prve verzije teksta	6
9. Pregled i ispravljanje teksta	6
10. Unošenje bilježaka u tekst	6
B. Forma konačnog nacrt-a rada	7
1. O konačnom nacrtu rada	7
2. Vrijeme za sastavljanje i rok za predaju rada	8
3. Način pisanja – tip pisma i sloga	8
4. Opseg rada	12
5. Naslovna stranica	12
6. Kompozicija i sadržaj rada	14
7. Bilješke	16
8. Citiranje	18
9. Ostala oprema rada – popis literature, sažeci, ključne riječi, statistika rada itd.	23
C. O sadržaju i osnovnim načelima ocjenjivanja seminarских radova	25
III. UPUTE ZA IZRADU DIPLOMSKOG RADA	27
A. Općenito, priznavanje seminarских radova za diplomske	27
B. O odabiru predmeta i mentora, i prijavi teme za diplomski rad	27
C. O pripremi i sastavljanju rada	28
D. Forma diplomskog rada	28
E. Obrana i ocjena diplomskog rada	29
IV. EPILOG	30
ANNEX I – Popis znanstvenih i stručnih periodičkih publikacija iz područja prava i srodnih disciplina	31
ANNEX II – Popis nekih važnijih propisa hrvatskog prava i uobičajene kratice za njihovo citiranje	32
ANNEX III – Popis nekih uobičajenih izraza i općih kratica	33

Etičko povjerenstvo

Filozofski fakultet

Sveučilište u Zagrebu

KLASA: 053-01/18-01/460

URBROJ: 3804-850-18-1

PREDMET: Zahtjev za davanjem mišljenja o sukladnosti postupanja prof. dr. sc. Ante Čovića, prof. dr. sc. Line Veljaka i prof. dr. sc. Branka Despota s načelima i pravilima Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu

Budući da smo od Dekanice Filozofskog fakulteta na temelju članka 33. stavka 2. Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu zaprimili Zahtjev od 30. travnja, koji se odnosi na „davanje mišljenja o sukladnosti postupanja prof. dr. sc. Ante Čovića, prof. dr. sc. Line Veljaka i prof. dr. sc. Branka Despota s načelima i pravilima Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu“, i to specifično „članka 17, članka 18, članka 19. stavka 5 i članka 20“, donosimo sljedeće

MIŠLJENJE ETIČKOG POVJERENSTVA

Na sjednicama 11. lipnja, 2. srpnja i 9. srpnja 2018. Etičko povjerenstvo Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu raspravljalo je o prijavi dr. sc. Tomislava Bracanovića, dr. sc. Pavela Gregorića, dr. sc. Tomislava Janovića i dr. sc. Davora Pećnjaka dostavljenoj Dekanici Filozofskog fakulteta 7. studenoga 2017. u kojoj se moli da se pokrene postupak povodom njihove prijave od 9. veljače 2011. koja se odnosila na neetično postupanje prof. dr. sc. Ante Čovića, prof. dr. sc. Line Veljaka i prof. dr. sc. Branka Despota zbog iznošenja lažnih podataka o radovima dr. sc. Ante Čovića prilikom izbora u redovitog profesora 2005. godine. Prijavitelji su priložili i Dodatno očitovanje Etičkom savjetu Sveučilišta u Zagrebu od 15. lipnja 2011. godine te Obavijest o Mišljenju ad hoc Etičkog povjerenstva Etičkog savjeta Sveučilišta u Zagrebu, iz kojega ishodi da se to povjerenstvo ne smatra dovoljno

kompetentnim za specifičnosti istraživačkog područja na koje se prijava odnosi te ustvrđuje kako o predmetu može pravi sud donijeti samo Etičko povjerenstvo sastavnice.

Napominjemo da je Predsjednica Etičkog povjerenstva sazvala sastanak i uputila materijale članovima Etičkog povjerenstva dana 12. svibnja 2018., dakle u roku od 30 dana od primitka Zahtjeva, propisanom člankom 34. stavkom 1. Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zagrebu. Na sastanku koji je održan 11. lipnja Etičko povjerenstvo u sastavu prof. dr. sc. Lada Čale Feldman, prof. dr. sc. Irena Bratičević, prof. dr. sc. Milka Car, prof. dr. sc. Mihaela Banek-Zorica i prof. dr. sc. Frano Dulibić razmatralo je prijavu i donijelo odluku o pozivanju članova Sveučilišta protiv kojih je podnesena prijava da se očituju. Stoga je 12. lipnja Predsjednica Etičkog povjerenstva prof. dr. sc. Lada Čale Feldman uputila molbu prof. dr. sc. Anti Čoviću, prof. dr. sc. Lini Veljak i prof. dr. sc. Branku Despotu da se u skladu sa člankom 34. stavkom 2. „izjasne o relevantnim navodima i iznesu svoje argumente“, i to bilo usmenim ili pismenim putem, na sastanku Etičkog povjerenstva 2. srpnja 2018.

Na sastanku 2. srpnja, uz prethodno spomenutu Predsjednicu i članove povjerenstva, umjesto svoje zamjenice prof. dr. sc. Mihaele Banek-Zorice sudjelovala je članica Povjerenstva prof. dr. sc. Davorka Matić. Jedini koji se osobno odazvao molbi jest prof. dr. sc. Branko Despot koji se očitovao pismenim putem. Prof. dr. sc. Lino Veljak ispričao se obvezama na Fakultetu, zahtijevajući da mu se odobri dodatni rok za očitovanje, dok je prorektor prof. dr. sc. Ante Čović poslao svojega opunomoćenika, odvjetnika Mara Mihočevića, da Etičkom povjerenstvu podnese njegovo pismo očitovanje koje se u cijelosti odnosi na komentare o kršenju procedure Dekanice i samoga Etičkoga povjerenstva, te se ni u čemu ne dotiče merituma stvari, jer se tvrdi da za takvo očitovanje prof. dr. sc. Ante Čović nije imao dovoljno vremena, pa i on zahtijeva produženje roka. Kako je međutim vidljivo iz priložene dokumentacije toga očitovanja, i prof. dr. sc. Lino Veljak i prof. dr. sc. Ante Čović sa sadržajem prijave bili su odavno upoznati, jer su istim povodom protiv prijavitelja podnijeli privatne tužbe za kazneno djelo klevete Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu kojim je povodom taj sud već 2013. donio presudu kojom se prijavitelji od optužbe za kazneno djelo klevete oslobođaju. Stoga je Etičko povjerenstvo Filozofskog fakulteta ustvrdilo da su oba zahtjeva da se rok za očitovanje produži neopravdانا.

Ovo je mišljenje Etičkog povjerenstva Filozofskog fakulteta u Zagrebu utemeljeno na Etičkom kodeksu Sveučilišta u Zagrebu i članku 79., st. 2. Statuta Sveučilišta u Zagrebu i Senata Sveučilišta od 15. svibnja 2007. te polazi od općih moralnih načela i načela profesionalne etike kojima se u svojem profesionalnom i javnom djelovanju moraju ravnati nastavnici, znanstvenici, umjetnici i drugi zaposlenici na Sveučilištu u Zagrebu. Podsjecamo na članak 2. kodeksa Sveučilišta: „Svrha Etičkog kodeksa je promicanje vrijednosti specifičnih za sveučilišnu djelatnost u najširem smislu. Promicanje etičnog ponašanja i vrijednosti koje su sadržane u ovom kodeksu obveza je svih sastavnica, tijela i zaposlenika Sveučilišta kao i sveučilišne zajednice u cjelini“ te od tog odredenja polazimo u svojim zaključcima. Takoder napominjemo da prema članku 34. stavku 6. Etičkog kodeksa Sveučilišta Etičko povjerenstvo nije dužno poduzimati dodatne istražne radnje nego svoje Mišljenje donosi isključivo na temelju navoda iz prijave i očitovanja onih koji su prijavljeni.

Budući da je Etički kodeks Sveučilišta donesen 15. svibnja 2007. Etičko povjerenstvo Filozofskog fakulteta može iznositi mišljenje o etičnosti postupanja isključivo u razdoblju nakon donošenja toga Etičkog kodeksa, što znači da se o povredi etičnosti u postupku izbora u zvanje iz 2005. ne može izjašnjavati niti povredom pojedinih članaka postojećeg Etičkog kodeksa Sveučilišta teretiti povjerenstvo za izbor prof. dr. sc. Ante Čovića u zvanje redovitog profesora.

No Etičko povjerenstvo može se očitovati o prijavljenim neetičnim postupcima počinjenim nakon što je Etički kodeks Sveučilišta donesen, a koje oni koji su prijavljeni u svojim očitovanjima nisu činjenično osporili. Prof. dr. sc. Ante Čović tako jest povrijedio članak 17. Etičkog kodeksa Sveučilišta, kad je, kako iz prijave ishodi, 2008. u svojem izvještaju kao rezultat istraživanja unutar znanstvenog projekta pokrenutog 2006. naveo publikaciju u kojoj se preko pedeset posto sadržaja odnosi na rezultate istraživanja koja nisu provedena u razdoblju u kojemu se projekt odvijao. Riječ je o bugarskom prijevodu i izdanju knjige *Etika i bioetika* koje se proširuje za dva nova članka, koju je prof. dr. sc. Ante Čović naveo kao novu publikaciju za izbor u zvanje redovitog profesora u trajnom zvanju 2010. godine, premda se preko pedeset posto njegina sadržaja već, kako se u prijavi navodi, vrednovalo u čak dvama prethodnim izborima (najprije u formi članka, a zatim i u formi knjige istoga naslova na hrvatskom jeziku). Prof. dr. sc. Lino Veljak povrijedio je stoga *Načelo jednakosti i pravednosti*, specifično članak 7. stavak 2. i stavak 3., jer je, suprotno svojim prethodnim odlukama u drugim slučajevima (prijavitelji navode negativnu odluku u izboru dr. Frana Šage iz 2007. godine, iz koje ishodi da je prof. Lino Veljak razlikovanje knjige u odnosu na druge radove smatrao bitnim), vrednovao tu publikaciju, te time nije „osigurao jednakе uvjete ostvarivanja profesionalnih obveza, intelektualnih sposobnosti i napredovanja“. Nažalost, i iz očitovanja prof. dr. sc. Branka Despota ishodi da u postupku izbora prof. dr. sc. Čovića, kako izričito formulira, „nije pisao“ nego je „su-potpisao izvještaj u duhu kolegijalnog povjerenja“ pri kojem „su mogući propusti i previdi“, čime se potvrđuje da ni prof. dr. sc. Branko Despot nije provjeravao koje publikacije je u postupku izbora svojim potpisom zapravo vrednovao.

No svakako najveća povreda Etičkog kodeksa Sveučilišta, kada su u pitanju prof. dr. sc. Ante Čović i prof. dr. sc. Lino Veljak, tiče se članka 10. stavka 4., koji kaže kako su „u svakome slučaju u kojemu postoji neslaganje pri tumačenju i primjeni načela Etičkog kodeksa članovi sveučilišne zajednice obvezni nastojati da se sporna pitanja najprije riješe unutar sredine u kojoj je do povrede došlo ili kod mjerodavnih tijela Sveučilišta, u skladu s odredbama glave IV. i V. Etičkog kodeksa“ te da se „obraćanje tijelima izvan Sveučilišta treba ograničiti na slučajeve u kojima je to primjerno i nužno“. Iz Dodatnog očitovanja dr. sc. Tomislava Bracanovića, dr. sc. Pavela Gregorića, dr. sc. Tomislava Janovića i dr. sc. Davora Pećnjaka, a jednako tako i iz Očitovanja samog prof. dr. sc. Ante Čovića ishodi da su prof. dr. sc. Ante Čović i prof. dr. sc. Lino Veljak protiv prijavitelja podnijeli privatnu tužbu za kazneno djelo klevete Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu, što smatramo flagrantnim kršenjem ne samo netom spomenutog članka, nego i izravnom ugrozom članka 2. stavka 1. same Svrhe Etičkog kodeksa, kojim se „obvezuju sve sastavnice, tijela i zaposlenici Sveučilišta da promiču vrijednosti specifične za sveučilišnu djelatnost u najširem smislu“.

Tužba za kazneno djelo kao prijetnja svakome članu Sveučilišta koji se odvaži podnijeti prijavu za neetično postupanje relevantnim tijelima Sveučilišta i njegovih sastavnica predstavlja stoga i kršenje članka 12. stavka 2. koji prijeći uznemirivanje kolega, pri čemu se uznemirivanjem smatra „svaki čin, pojedinačan ili ponavljan, verbalni, neverbalni ili fizički, koji stvara ili pridonosi stvaranju neugodnih i neprijateljskih radnih i obrazovnih okolnosti ili koji drugu osobu zastrašuje, vrijeda ili ponižava“.

Napominjemo da je prof. dr. sc. Ante Čović o svojoj tužbi protiv prijavitelja obavijestio Etički savjet Sveučilišta, koji na to nije reagirao kao na oblik prijetnje, uznemirivanja i zastrašivanja prijavitelja (članak 12. stavak 2.) i opravdani povod da i sam Etički savjet pokrene postupak protiv takvoga ponašanja prof. dr. sc. Ante Čovića i prof. dr. sc. Line Veljaka. Sličnim se postupkom prof. dr. sc. Ante Čović poslužio i iste odredbe Etičkog kodeksa povrijedio i kada je, umjesto da se sam očituje ili očitovanje preda u pismenom obliku, na sastanak Etičkog povjerenstva 2. srpnja poslao svojeg opunomoćenika, odvjetnika Mara Mihočevića, koji nije član sveučilišne zajednice, a koji je - na zahtjev Predsjednice Etičkog povjerenstva da napusti sjednicu jer nije riječ o судu niti ikakvom upravnom postupku, pa na njoj nema pravo ni prisustvovati bez nazočnosti osobe kojoj je opunomoćenikom, ni govoriti bilo što što se ne tiče očitovanja o meritumu prijave - verbalnim napadima o pravničkoj nekompetenciji pokušao zastrašiti članove povjerenstva. Prof. dr. sc. Ante Čović nastavio je s pritiscima, jer su i Predsjednica Etičkog povjerenstva (6. srpnja) i ostali članovi pojedinačno (9. srpnja) zaprimili i „Podnesak“ odvjetničkog društva Mihočević & Bajs u kojemu prof. dr. sc. Ante Čović osporava udaljavanje svojega opunomoćenika sa sjednice ponovno komentirajući proceduru o kojoj nije pozvan suditi, jer o pitanjima korektnosti procedure suditi može samo Etički savjet Sveučilišta.

U zaključku, budući da nas članak 35. stavak 5. Etičkoga kodeksa ovlašćuje da u svojem Mišljenju donešemo i sud o stupnju nesukladnosti ponašanja i težini povrede, te o načinima na koji bi se ove povrede same svrhe i pojedinačnih načela etičkog ponašanja u sveučilišnoj zajednici u budućnosti mogle sprječiti, izričemo mišljenje da je riječ o krupnom i opetovanom kršenju spomenute svrhe i načela Etičkog kodeksa Sveučilišta, koje je uključilo i neovlašteni pritisak na članove Etičkog povjerenstva sastavnice. Stoga preporučujemo razmatranje stegovne odgovornosti.

Ovo je mišljenje doneseno tajnim glasovanjem i jednoglasno.

U Zagrebu, 9. srpnja 2018.

prof. dr. sc. Lada Čale Feldman

predsjednica povjerenstva

**HRVATSKI SABOR
TAJNIŠTVO**

Klasa: 008-02/17-03/75

Urbroj: 6544-9-17-04

Zagreb, 16. listopada 2017.

POVJERENICA ZA INFORMIRANJE
dr. sc. Anamarija Musa, dipl. iur.
Jurišićeva 19, 10000 Zagreb

Predmet: Ostvarivanje prava na pristup informacijama – žalba podnositelja

- na nadležno postupanje, upućuje se

Poštovana,

na temelju čl. 18. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine br. 47/2009), Hrvatski sabor upućuje Uredu povjerenice za informiranje, kao nadležnom tijelu, žalbu gospodina Ivica Grčara, slobodnog novinara iz Zagreba, Nova Ves 48, upućenu povjerenici za informiranje.

Obrazloženje:

Gospodin Ivica Grčar u Pisarnicu Hrvatskoga sabora osobno je 5. listopada 2017. predao žalbu povjerenici za informiranje na odgovor Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (Donje Svetice 38/5, Zagreb) Klasa: 008-01/17-02/0016, Urbroj: 355-01-03-17-0002 od 21. rujna 2017.). Žalbi je priložio presliku odgovora Odbora te presliku zahtjeva za pristup informacijama.

Gospodin Ivica Grčar, kao i predmetnu žalbu povjerenici, i zahtjev za pristup informacijama kojih je vlasnik Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, osobno je predao u Pisarnicu Hrvatskoga sabora 18. rujna 2017. Hrvatski je sabor 20. rujna 2017. ustupio zahtjev gospodina Ivica Grčara Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, a podnositelja obavijestio o tome.

Sukladno navedenom, Hrvatski sabor upućuje podnesak gospodina Ivica Grčara na nadležno postupanje povjerenici za informiranje. O tome se obavještava i podnositelja zahtjeva.

S poštovanjem,

Privici: kao u tekstu

O tome obavijest:

Ivica Grčar, Nova Ves 48, 10000 Zagreb

Tajnik Hrvatskoga sabora
Davor Orlović, dipl. iur.

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Klasa: 022-03/17-12/15
 Urbroj: 50301-27/04-17-5

Zagreb, 7. prosinca 2017.

Hr-022-03/17-12/15-50301-27/04-17-5

REPUBLIKA HRVATSKA
 65 - HRVATSKI SABOR
 ZAGREB, Trg Sv. Marka 6

Primljeno:	07-12-2017	Org. jed.	65
Klasifikacijska oznaka:	022-12/17-09/09	Pri. Vrš.	—
Uradžbeni broj:	50-17-04	—	—

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Izvješće o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u 2016. godini - mišljenje Vlade

Veza: Pismo Hrvatskoga sabora, klase: 021-12/17-09/09, urbroja: 65-17-03, od 15. ožujka 2017. godine

Na temelju članka 122. stavka 2. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, br. 81/13, 113/16 i 69/17), Vlada Republike Hrvatske o Izvješću o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u 2016. godini, daje sljedeće

MIŠLJENJE

Vlada Republike Hrvatske predlaže Hrvatskome saboru da ne prihvati Izvješće o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u 2016. godini, koje je predsjedniku Hrvatskoga sabora podnio Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, aktom od 15. veljače 2017. godine, s obzirom da iz teksta Izvješća proizlazi je da je u 2016. godini Odbor postupao protivno Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, kao i protivno vlastitom Poslovniku o radu, a također je iz Odluke Ustavnog suda (Narodne novine, broj 46/17) razvidno kako je članak 7. stavak 4. Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju nezakonit i neustavan.

Izvješće o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u 2016. (u dalnjem tekstu: Izvješće) dokumentira rad Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (u dalnjem tekstu: Odbor) od 1. siječnja do 31. prosinca 2016. godine. U uvodu Izvješća navodi se da je u razdoblju izvještavanja Odbor obavljao poslove sukladno Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (u dalnjem tekstu: ZZDVO) te Poslovniku o radu Odbora.

Kako je navedeno i u uvodu Izvješća, Odbor je neovisno savjetodavno tijelo odgovorno Hrvatskome saboru koje ne posjeduje izvršne ovlasti. Ovlasti i zadaće Odbora propisane su ZZDVO-om, a uključuju "promicanje etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i odnosima prema javnosti". Odbor donosi Etički kodeks kojim se utvrđuju etička načela u visokom obrazovanju i znanstvenom radu. Visoka učilišta, instituti i druge znanstvene organizacije mogu osnivati svoja etička povjerenstva i donijeti svoje etičke kodekse koji trebaju biti uskladjeni s Etičkim kodeksom Odbora.

U točki 4. Izvješća "PROBLEMI U RADU ODBORA" navodi se da je Odbor "dogovorio da će, do razrješenja članova i imenovanja novih članova Odbora, donositi samo one odluke za koje budu glasali svi preostali članovi. Na taj način osigurana je većina koja bi bila postignuta i da Odbor radi u punom sastavu. Time je osigurana i legalnost rada Odbora". Iz citiranoga slijedi da je Odbor bio svjestan upitne zakonitosti vlastitoga rada u krnjemu sastavu pa je navedenim dogovorom pokušao "premostiti" nezakonitosti u radu. Navedeno je posljedica činjenice što je četvero od ukupno devet članova Odbora, zatražilo od Hrvatskoga sabora razrješenje, kao i činjenice da je Odbor ostao bez predsjednika i zamjenika predsjednika. Naime, nakon što je na sjednici održanoj 1. prosinca 2016. predsjednik Odbora dao ostavku na mjesto predsjednika (ali ne i člana), Odbor je o svom zahtjevu za razrješenjem obavijestio i zamjenik predsjednika.

Sukladno Poslovniku o radu Odbora, sjednice saziva predsjednik ili zamjenik predsjednika (članak 8). Suprotno tome u Izvješću se navodi kako je temeljem odluke Odbora sljedeću sjednicu sazvao najstariji član (str. 2). Budući da za takvu odluku Odbora nije postojalo uporište u Poslovniku o radu, njome je prekršen Poslovnik o radu te su i daljnje sjednice sazivane protivno Poslovniku.

Nadalje, dogovoren način glasanja preostalih članova u vrijeme dok Odbor nema imenovane predsjednika i zamjenika te četvoricu članova, predstavlja povredu institucije Odbora i institucije Hrvatskoga sabora, čiji je Odbor savjetodavno tijelo sa zadaćom promicanja etičkih načela i vrijednosti. Dogovor o glasanju tijekom razdoblja u kojem Odbor ne posjeduje legalnost rada osigurao je donošenje nezakonitih odluka. Umjesto takva načina rada, Odbor je bio obvezan pravodobno poduzeti sve korake kako bi Hrvatski sabor razriješio odnosno imenovao članove umjesto članova koji su podnijeli ostavke, te kako bi na taj način mogao nastaviti s radom na zakonit, legalan i vjerodostojan način.

U točki 5. "OCJENA SUGLASNOSTI S USTAVOM I ZAKONOM IZMJENA I DOPUNA ETIČKOG KODEKSA" navodi se kako je, temeljem članka 112. stavka 13. ZZDVO-a Odbor zaključio "da ZZDVO implicira hijerarhiju etičkih tijela u znanosti i visokom obrazovanju i shodno tome izmijenio i dopunio Etički kodeks.".

Činjenica da je Hrvatski sabor prihvatio prethodno Izvješće Odbora (26. veljače 2016. godine) ne znači da je time ozakonio Izmjene i dopune Etičkog kodeksa, jer to ništa nije u ovlasti Hrvatskoga sabora nego isključivo Ustavnog suda koji je o tome i odlučivao dana 25. travnja 2017. Ustavni sud donio je tada Odluku, broja: U-II-6251/2016 (Narodne novine, broj 46/17), kojom se ukida članak 7. stavak 4. Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju jer je utvrdio njihovu formalnu nezakonitost i neustavnost budući da Odboru nije dana ovlast da odlučuje o pojedinačnim slučajevima kršenja Etičkog kodeksa.

U navedenoj Odluci Ustavnog suda stoji kako je razvidno da ZZDVO Odbor nije predviđao kao "instancijsko tijelo". Upravno suprotno, Odbor je posebno tijelo osnovano ZZDVO-om, njegove članove imenuje Hrvatski sabor, nadležnost mu je promicanje etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, u poslovnim odnosima i u odnosima prema javnosti, te u primjeni suvremenih tehnologija i u zaštiti okoliša. Odbor (uz poslovnik o radu) donosi etički kodeks kojim utvrđuje etička načela u visokom obrazovanju, znanstvenom radu, objavljivanju rezultata, odnosima među znanstvenicima, nastavnicima i drugim sudionicima u znanstvenom i obrazovnom procesu, postupcima i radnjama vezanim za tržišno natjecanje, te odnosu prema javnosti i sredstvima javnog priopćavanja.

Ustavni sud je utvrdio da Odboru "nije dano ovlaštenje da »razmatra i rješava« kao tijelo »završne instance« su predmetima nečasnih akademskih ponašanja« kako je to propisano osporenom odredbom Etičkog kodeksa. Također, takva ovlast nije mu dana niti jednom drugom odredbom ZZDVO-a.".

U točki 6. "ZAKLJUČNE NAPOMENE" iznose se očigledne netočnosti. Primjerice, navodi se da se "dionici znanosti i visokog obrazovanja u Hrvatskoj rijetko odlučuju na imenovanje vlastitih etičkih povjerenstava i kreiranja vlastitih etičkih kodeksa". Upravno suprotno, sva javna sveučilišta donijela su svoje etičke kodekse i ustrojila svoja etička povjerenstva, kao što je to učinio i veliki broj sastavnica sveučilišta. Dodatno, i mnogi instituti donijeli su svoje etičke kodekse i ustrojili etička povjerenstva.

Zbog svega navedenoga, Vlada Republike Hrvatske daje negativno mišljenje na Izvješće o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju u 2016. godini.

Za svoje predstavnike, koji će u vezi s iznesenim mišljenjem biti nazočni na sjednicama Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila prof. dr. sc. Blaženku Divjak, ministricu znanosti i obrazovanja, doc. dr. sc. Matku Glunčića, mr. sc. Hrvoja Šlezaka i prof. dr. sc. Branku Ramljak, državne tajnike u Ministarstvu znanosti i obrazovanja, te prof. dr. sc. Ivanu Franić, pomoćnicu ministrici znanosti i obrazovanja.

**REPUBLIKA HRVATSKA
ODBOR ZA ETIKU U ZNANOSTI I VISOKOM
OBRAZOVANJU**

KLASA: 030-02/15-02/0028

URBROJ: 355-01-03-17-0009

Zagreb, 11. prosinca 2017.

Temeljem Mišljenja Vlade Republike Hrvatske (u dalnjem tekstu: Vlada RH) o Izvješću o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (u dalnjem tekstu: Odbor) u 2016. godini, kojeg je Vlada donijela na 70. sjednici dana 7. prosinca 2017. godine, Odbor daje sljedeće

OČITOVAЊЕ

Vlada RH je u svom mišljenju od 7. prosinca 2017. g. predložila Hrvatskom saboru da ne prihvati Izvješće o radu Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (Odbor) u 2016. godini koje je podneseno 15. veljače 2017. g., te je od strane Hrvatskog sabora upućeno na mišljenje Vladi RH 15. ožujka 2017. g. Ovo mišljenje Vlada RH temelji na svojoj ocjeni da je Odbor u 2016. g. postupao protivno Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (ZZDVO), kao i protivno vlastitom Poslovniku o radu. Vlada RH navodi kao jedan od temelja svog mišljenja i Odluku Ustavnog suda (Narodne novine, broj 46/17) prema kojoj stavak 4. članka 7. Etičkog kodeksa Odbor nije sukladan Ustavu RH.

Na ovo mišljenje Odbor se očituje kako slijedi:

- i) Postupanje Odbora protivno Poslovniku o radu Odbora Vlada RH tumači načinom nastavka rada Odbora u razdoblju nakon podnošenja zahtjeva za razrješenjem iz članstva Odbora njegova 4 člana (zahtjevi su podneseni u razdoblju od listopada do prosinca 2016. g.), naročito postupkom donošenja odluka i mišljenja Odbora, te postupkom izbora novog predsjednika i zamjenika predsjednika Odbora u prosincu 2016. g.

Odbor ne može prihvati ovakvo tumačenje Vlade RH. Poslovnik o radu Odbora jasno navodi:

Članak 16. „... Za donošenje pravovaljanih odluka potrebna je nazočnost većine članova Odbora, te natpolovičan broj glasova nazočnih članova Odbora, ...“

Članak 5. „Članovi Odbora imaju pravo i dužnost biti nazočni sjednicama Odbora te sudjelovati u njihovom radu i odlučivanju. Osim prava i obveza iz stavka 1. ovog članka članovi Odbora:

- za vrijeme trajanja mandata imaju pravo predstavljati se u javnosti i kao članovi Odbora,
- mogu zamjenjivati predsjednika Odbora u skladu s njegovom odlukom,
- mogu obavljati i druge poslove za koje ih ovlasti Odbor,
- obavljaju i druge poslove utvrđene zakonom i ovim Poslovnikom.“

Prema tome, Odbor je na svim sjednicama svoje odluke i mišljenja donosio sukladno Poslovniku o radu. Sve odluke i mišljenja doneseni su uz nazočnost većine članova Odbora (pet od devet članova Odbora), natpolovičnim brojem glasova nazočnih članova Odbora, uključujući odluku o davanju ovlasti najstarijem članu, dr. sc. Nenadu Starcu za sazivanje 22. sjednice Odbora, kao i izbor novog predsjednika i zamjenika predsjednika Odbora na istoj sjednici.

ii) Vlada RH prigovara Odboru da „je bio obvezan pravodobno poduzeti sve korake kako bi Hrvatski sabor razriješio odnosno imenovao članove umjesto članova koji su podnijeli ostavke, te kako bi na taj način mogao nastaviti s radom na zakonit, legalan i vjerodostojan način.“

Odbor odbija ovaj prigovor, budući da je od Vlade RH i Hrvatskog sabora zatražio pokretanje postupka za izbor novih članova Odbora sukladno članku 112. stavak 1. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju i članku 6. Poslovnika o radu Odbora dopisom od 22. prosinca 2016.g. (KLASA: 030-02/16-02/0042; URBROJ:355-01-03-16-0001). Budući da je reakcije Vlade RH i Hrvatskog sabora izostala, Odbor je ponovio isti zahtjev dopisom od 7. travnja 2017.g. (KLASA: 030-02/16-02/0042; URBROJ: 355-01-03-17-0005). Vlada RH i Hrvatski sabor oglušili su se na naše traženje i ignorirali ga do danas, uključujući i u predmetnom mišljenju Vlade RH. Potrebno je napomenuti da je predmetno mišljenje Vlade RH doneseno čak 10 mjeseci nakon podnošenja Izvješća o radu Odbora u 2016. godini, odnosno 9 mjeseci nakon što je od Hrvatskog sabora zatraženo mišljenje o tome izvješću.

iii) Postupanje Odbora protivno ZZDVO Vlada RH tumači odlukom Ustavnog suda RH od 25. travnja 2017. (Br. U-II-6251/2016, Narodne novine, broj 46/17), kojom se ukida članak 7. stavak 4. Etičkog kodeksa Odbora. Vlada RH smatra da je Ustavni sud time ukinuo ovlast Odbora da odlučuje o pojedinačnim slučajevima kršenja Etičkog kodeksa. Vlada RH u predmetnom mišljenju navodi da je Ustavni sud utvrdio da Odboru nije dano ovlaštenje da razmatra i rješava kao tijelo »završne instance« u predmetima nečasnih akademskih ponašanja, kako je to propisano osporenom odredbom Etičkog kodeksa. Vlada RH dalje navodi da Odboru „takva ovlast nije dana niti jednom drugom odredbom ZZDVO-a.“.

Odbor ne može prihvatiti ovakvo tumačenje Vlade RH. Odbor je 2. svibnja 2017. g. objavio priopćenje prema kojem „*prima na znanje Odluku Ustavnog suda i poštivat će je u cijelosti u svom budućem radu.*“ Odlukom Ustavnog suda ukida se stavak 4. članka 7. Etičkog kodeksa Odbora koji glasi „*a završna je razina Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*“. Članak 7. Etičkog kodeksa Odbora odnosi se na odgovornost ustanova u sustavu, te nije temelj

razmatranja pojedinačnih predmeta od strane Odbora, koje propisuje ZZDVO. Rad Odbora se odvija na sjednicama, a „*mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u razmatranim slučajevima donosi u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi većinom glasova* (ZZDVO, članak 112., stavak 7.)“. Odbor može „*predložiti pokretanje postupka oduzimanja znanstvenog zvanja pred odgovarajućim matičnim odborom* (ZZDVO, članak 112., stavak 10.)“, ili javno objaviti svoje mišljenje „*u slučaju ako visoko učilište ili druga znanstvena organizacija sustavno krši Etički kodeks* (ZZDVO, članak 112., stavak 11.)“.

Nakon odluke Ustavnog suda, Odbor je nastavio razmatrati pojedinačne predmete koji su izravno upućeni Odboru na razmatranje od fizičkih ili pravnih osoba u skladu sa navedenim odredbama ZZDVO.

iv) Vlada RH prigovara završnom dijelu izvješća Odbora u kojem se navodi da se „*dionici znanosti i visokog obrazovanja u Hrvatskoj rijetko odlučuju na imenovanje vlastitih etičkih povjerenstava i kreiranja vlastitih etičkih kodeksa*“. Vlada RH smatra da je ovaj navod očigledno netočan, tj. da su „*sva javna sveučilišta donijela svoje etičke kodekse i ustrojila svoja etička povjerenstva, kao što je to učinio i veliki broj sastavnica sveučilišta. Dodatno, i mnogi instituti donijeli su svoje etičke kodekse i ustrojili etička povjerenstva.*“

Odbor se ovim navodom referirao na stanje koje je zatekao svojim konstituiranjem u ovom sazivu. Naime, ovo poglavlje izvješća u integralnom obliku glasi:

„*Od početka rada u ovom sazivu. Odbor se suočava s nezainteresiranošću visokoškolskih i znanstvenih institucija za etička pitanja, uključujući i prakse neobjektivne, pristrane prosudbe kršenja etičkih načela, kao i potpuni izostanak sankcija čak i u slučajevima u kojima je neprijeporno utvrđeno kršenje Etičkog kodeksa Odbora. Uočeno je i da se dionici sustava znanosti i visokog obrazovanja u Hrvatskoj rijetko odlučuju na imenovanje vlastitih etičkih povjerenstava i kreiranje vlastitih etičkih kodeksa. Ovi problemi su ponukali Odbor da kao jednu od svojih prvih zadaća u promicanju etičkih načela i vrijednosti u znanosti i visokom obrazovanju, definiranih u ZZDVO čl. 112. st. 4., potakne osnivanja i rad etičkih povjerenstava u dionicima sustava znanosti i visokog obrazovanja.*“

Odbor sa radošću primjećuje da je stanje po pitanju ustrojavanja Etičkih povjerenstava i Etičkih kodeksa na sastavnicama sustava znanosti i visokog obrazovanja u RH mnogo bolje danas (prosinac 2017. godine) nego u vrijeme početka rada Odbora (lipanj 2014. godine), čime je i Odbor doprinio opetovanim dopisima svim sastavnicama u proteklih nekoliko godina.

Zaključno, Odbor smatra da argumenti navedeni u Mišljenju Vlade RH, a temeljem kojih je Vlada preporučila Hrvatskome saboru da ne prihvati Izvješće o radu Odbora za 2016. godinu, nisu utemeljeni. Odbor smatra da Izvješće o radu Odbora za 2016. godinu vjerodostojno opisuje sve aktivnosti, djelokrug rada kao i legalni okvir za rad Odbora tijekom 2016. godine.

S poštovanjem,

dr. sc. Ivica Vilibić
predsjednik Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju

XVIII. PRILOZI

Disertacija Miroslava Šeparovića, izdanje Informator novi (tekst i ilustracija prenijeti s weba izdavača):

Nakladnik: Novi Informator d.o.o. Zagreb, Kneza Mislava 7

Za nakladnika: Marina Šurbek, dipl. ing., direktorica

Recenzenti:

prof. dr. sc. Dubravka Hrabar, predstojnica Katedre za obiteljsko pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Arsen Bačić, predstojnik Katedre za ustavno pravo na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Splitu i član suradnik HAZU

Glavna urednica i urednica knjige: Davorka Foretić, dipl. iur.

230,00 kn

Biblioteka: Posebna izdanja

Područje: Obiteljsko i nasljedno pravo

Autor: Miroslav Šeparović

Broj stranica: 264

Format cm (visina × širina): 7 × 24 cm

Uvez: tvrdi

Šifra izdanja: 05640001

Knjiga "Dobrobit djeteta i najbolji interes djeteta u sudskoj praksi" rezultat je znanstvenog istraživanja iz kojeg je poslije nastala i doktorska disertacija. Kroz juridičku analizu pojma dobrobiti djeteta i načela najboljeg interesa djeteta, ovo je pokušaj i rasprava o načinu rješavanja konfliktnih situacija u obiteljskom pravu, te kao općih pravila prema kojima moraju svi postupati, kad je riječ o zaštiti nekog djetetova prava. U knjizi analiziramo pravnu vrijednost te ukazujemo na razlike i sličnosti ovih, u osnovi neodređenih pravnih pojmove te njihov odnos prema pravima djeteta. Nedvojbeno, ti su pravni pojmovi postali pravni standardi u komparativnim pravnim sustavima, osobito u obiteljskome pravu, te iziskuju kritičku analizu njihova konkretiziranja i vrednovanja. Ono što je neprijeporno, to je da se dobrobit djeteta, odnosno njegov alternativni oblik – najbolji interes djeteta, danas približio općeljudskome vrijednosnom sustavu i dosegnuo pravnu razinu opće prepoznatljivosti, nedvojbene važnosti i poželjne premise za postupanje s djecom.

U prvom dijelu knjige opisan je povijesni razvoj kao i sadašnje stanje tih pravnih instituta, i to s teorijskog aspekta i sudske prakse, a istodobno su analizirani domaći i strani pravni izvori, od kojih se posebno ističe Konvencija o pravima djeteta, kao najvažniji međunarodni dokument koji se odnosi na prava djece.

Središnji dio knjige sadržava praksu i analizu relevantnih odluka Europskoga suda za ljudska prava, Ustavnog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske i to kroz prikaz pojedinih prava djece, u odlukama u kojima su se ti sudovi pozvali ili su se, prema našem mišljenju, trebali pozvati na dobrobit djeteta i načelo najboljeg interesa djeteta. Kritički se i argumentirano razmatra praksa i gledišta navedenih sudova u kojima su prava djece bila predmetom rasprave pred tim sudovima. Bavili smo se u knjizi analizom prakse koja nam je bila dostupna i zanimljiva zbog teme te onu koja sadržava nova gledišta u odnosu na dosadašnju praksu i time predstavlja zaokret u prosudbi dobrobiti, odnosno interesa djeteta, a u ponekim slučajevima, prema našem mišljenju, ne pogoduju ni konzervativno niti u potpunosti, idealističkoj, poželjnoj i praktičnoj prosudbi o pravima djece i njihovo dobrobiti.

U knjizi se osim opisa sadašnjeg stanja pokušava dati prinos pravnoj misli poboljšanja nekih rješenja de lege ferenda, a sve u svrhu bolje zaštite prava i interesa djeteta i to ponajprije kroz očuvanje obitelji kao temeljne zajednice društva kad god je to moguće, a ako nije moguće onda u održavanju obiteljskih veza djeteta s roditeljem i nakon prestanka obiteljske zajednice.

Ako smo u tome barem djelomice uspjeli, to će ujedno biti i temeljna korist ove knjige. Knjiga je ponajprije namijenjena sucima, odvjetnicima, djelatnicima državne uprave i javnih službi, osobito u centrima za socijalnu skrb, koji su u svom radu dužni štititi prava djece da bi djeca, kad bi mogla razmišljati kao odrasli, donosila odluke koje su za njih najbolje. Knjiga može pomoći i studentima pravnih fakulteta za produbljivanje znanja o sustavu prava djece i njihovo pravnoj zaštiti. U osvrtu na središnji dio knjige ističemo da je bitno istaknuti prioritet prava djece i načela najboljeg interesa djeteta kroz sudske prakse. S tim u svezi, pozivajući se na praksu pojedinih sudova, naznačili smo broj predmeta i datum donošenja odluke.

Napominjemo da su cjelovite presude dostupne za Europski sud za ljudska prava na mrežnoj stranici <http://hudoc.echr.coe.int/sites>, za Ustavni sud Republike Hrvatske na mrežnoj stranici <http://www.usud.hr/> i Centru za evidenciju i dokumentaciju Suda, a za Vrhovni sud Republike Hrvatske na mrežnoj stranici <http://www.vsrh.hr>. Prijevodi presuda Europskog suda za ljudska prava koji su u cijelosti preuzeti od hrvatskih autora naznačeni su kao takvi u bilješkama u tekstu. U predmetima Shoffman protiv Rusije, Paulik protiv Slovačke, Gronmark protiv Finske, Backlund protiv Finske, Tavli protiv Turske, Kalacheva protiv Rusije, Lebbik protiv Nizozemske, Hasse protiv Njemačke, Gorgulu protiv Njemačke, Kutzner protiv Njemačke, K.A. protiv Finske i Fretté protiv Francuske, prijevodi su djelomično preuzeti od hrvatskih autora (D. Jakovac-Lozić, L. Musić) i kao takvi nisu naznačeni u knjizi.

Na kraju želio bih zahvaliti svima koji su pomogli na izradi i objavi ove knjige, koje neću posebno imenovati, ali oni znaju koliko to cijenim.

Posebnu zahvalnost dugujem svojoj mentorici prof. dr. sc. Dubravki Hrabar, koja mi je svojim velikim znanjem i ljudskim pristupom puno pomogla u nastanku ove knjige.

Uredništvo

Davorka Foretić, dipl. iur.

Podnesak na posl. br.: 8 K- 154/18

Privatni tužitelj: Miroslav Šeparović, Zagreb, Sokolgradska 72

Otuženik: Dr. sc. Vjekoslav Miličić, redov. prof. u miru, 10000 Zagreb, Kozjačić 3

0. Primjedbe na zapisnik s ročišta 2. ožujka 2018.: višestruko i potpuno je neprimjerena i nedopustiva izjava odv. privatnog tužitelja K. Vilajtovića o mome zdravlju, to tim više jer nisam bio prisutan; Netočne su i tvrdnje o vremenskim prilikama i temperaturi 16. siječnja. i 2. ožujka 2018. „da su uvjeti bili identični“ u Zagrebu; jednako je netočno „da me je osobno i ovih dana sreo u gradu“. Koje i kakve su to razine?! To je obrazac, inače, argumentacije tužitelja.

1.
Rješenje Županijskog suda u Zagrebu 9 Kž-1014/2017-7 od 16. I. 2018., u kojem je, između ostalog, u Obrazloženju na str. 4. utvrđeno: „Kako je zbog počinjenih bitnih povreda prvostupanska presuda ništava“!

2.
Pored i usprkos svih mjerodavnih činjenica i pravnih pravila, nastavljeno je i dalje, ignoriranjem, odbijanjem traženog izuzeća sutkinje J. Zoretić Rendulić.

3.
Nisam navodio u svojoj knjizi Čudorede i deontologija znanstvenoga rada - nečudoređe i neprofesionalnost plagiranja, Zagreb, 2016.(ČDZR-NNP, 2016), neistinc o doktorskom radu M. Šeparovića, otuda ga ni klevetao i, ne osjećam se krivim.

Kao autor knjige ČDZR-NNP, 2016, uopće nisam smio biti procesuiran, jer je notorno riječ o znanstvenom istraživanju i znanstvenoj monografiji. Prvi plagijat doktorskoga rada, na PFZ, sam otkrio i procesuirao (i u knjizi je!) prije 30 godina. Dugi niz godina, na PFZ, imao sam predmet Čudorede i deontologija znanstvenoga rada.

4.
O plagijatima u užem smislu, u mojoj knjizi, je tekst na str. 126-170, dočim su oprimjerena (32) plagijata na str. 136-170.

U predstavljenim slučajevima osoba/prepisivač navedena je samo inicijalima i, to izrijekom piše i u knjizi. Na promociji knjige u svibnju 2016., ničije ime nisam spominjao, navlastito ni u medijima. Čak sam u dva uvrštena primjera plagiranja iz inozemstva, izostavio iz izvornika pune podatke o plagijatorima. Primjer prepisivanja iz doktorskog rada M. Šeparovića, u knjizi je 29. po redu, s dvije prispolobe, na str. 166 i, 167 (izostavljene dvije bilješke na stranici ni na koji način ne mijenja niti može promijeniti činjenicu doslovnoga prepisivanja; osim toga, to nije jedino izostavljanje bilješki); samo su dva slučaja (6,25%) predstavljena s tri primjera plagijata na tri stranice.; četiri su slučaja 12,50%), među njima i M. Šeparovića, su predstavljena s dva primjera na dvije stranice; ostalih 26 slučajeva (81,25%), na 1 %, na 1 stranicu ili na par rečenica.

Iz pravnoga područja je 16 slučajeva (50%), među njima i M. Šeparović. Uz 15 od njih, mahom su navedeni ustanova (skraćenicom) o kojoj je riječ, citat dijela zaključka Vijeća Pravnoga fakulteta u Zagrebu o prepisivanju iz. I. 2000., ili/i kraći/opsežniji navodi teksta. Dočim, kod M. Šeparovića tih navoda/„oposobljenja“ nema.

Otuda je notorno, da je upravo i samo M. Šeparović pozitivno diskriminiran.

U trećem dijelu knjige Prilozi, na str.230-330 su popisi doktorata u Knjižnici Pravnoga fakulteta u Zagrebu, U Rijeci, u Splitu, u Osijeku i Pravne fakultete Univerze v Ljubljani.

5.

5.1.

U veljači 2017. sam uputio prijavu za prepisivanje doktorskog rada M. Šeparovića, Dobrobit djeteta i mæcelo najboljeg interesa djeteta u praksi Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda Republike Hrvatske, doktorska disertacija, Zagreb, 2013., mentorica prof. dr. sc. D. Hrabar; Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (Odbor ...), uz prilog teksta Oposebljenja prepisivanja/plagiranja u radu i, prijepori u vezi rada, 12.stranica; uz Usporedni pregled primjera prepisivanja/plagiranja 47 stranica, kao i predmetni doktorski rad, te svoju knjigu CD/R - NNP, 2016.

Mjerodavnost Odbora ... M. Šeparović, nedvojbeno prihvata i pristaje pisom prijavom protiv mene Odboru ... „radi ponašanja suprotno Etičkom kodeksu Odbora u znanosti i visokom obrazovanju“ od 12. travnja 2017., a koju prijavu od Odbora ..., na osobni pisani zahtjev, sam primio tek 2. veljače 2018.

Preslika naslovnice prijave.

Odbor ..., svojim Mišljenjem kl. 003-08/17-04/0008, ur. br. 355-01-03-17-0003 od 23. studenoga 2017. potvrđio je prepisivanje/plagiranje M. Šeparovića doktorskoga rada. Navedeno Mišljenje ... Odbora ..., koje sam, slijedom svoje prijave Odboru ... iz veljače 2017. morao primiti, a nisam, te sam ga morao ići osobno preuzeti 14. prosinca 2017. Nasuprot tome, Mišljenje ... je, najprije i ranije, dostavljeno M. Šeparoviću!?

Navedeno Mišljenje dodatno je osnažilo činjenicu da sam u svojoj knjizi istinito tvrdio o prepisivanju M. Šeparovića doktorskoga rada.

5.2.

M. Šeparović je naknadno, višekratno i višestruko javno u raznim medijima, osporavao mjerodavnost Odbora ... i njegovo ovlaštenja na prosudbe u pojedinačnim predmetima, pozivajući se na pojedine odredbe Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (ZZDVO) i, na odluku Ustavnoga suda (US) od 25. travnja 2017.

5.2.1.

Međutim, slijedom postojećih odredaba čl. 112. ZZDVO, neupitno je, poglavito st. 7. .... Odbor ... mišljenja i stajališta u **razmatranim slučajevima** ... „, osobito i Zakon o izmjenama i dopunama (ZID) ZZDVO NN br. 94/13., neupitne su te ovlasti Odbora ... zamjetno i proširene. Tako čl. 112. st. 10. „Odbor može predložiti pokretanje postupka oduzimanja znanstvenog zvanja ...“, st. 11. ovlasti Odbora prema visokim učilištima, navlastito i st. 13. da etički kodeksi Sveučilišta ... moraju biti uskladjeni s etičkim kodeksom Odbora! /Nije baš primjereno, da prof. D. Hrabar i dekanica na PFZ, u pismu Rektoru Sveučilišta u Zagrebu od 29. II. 017. kojim Mu sugerira pokretanje postupka na US, previda i zanemaruje, bitne i opsežne izmjene i dopune čl. 112. ZZDVO u NN br. 94/13. (str. 2. odlom. 1. pisma)??!

5.2.2.

S druge strane, u važnom dijelu **u t. 17. str. 8.**, citirana odluka US kontradiktorna je, neologična, nezakonita, otuda i neodrživa sama po sebi. To tim više, što je u meritumu zanemarila opstojnost i obvezatnost pojedinih mjerodavnih odredbi ZZDVO!, otuda razvidno i instrumentalizirana.

U Obrazloženju Odluke:

- u dijelu I. Postupka pred US u t. 1. podt. 2. nema nadnevka pokretanja postupka??
- u dijelu III. na str.3. u odlom. 4. „...ne radi se o zakonskom ograničenju sveučilišne autonomije ...“, a što je s „ograničenjem“ sveučilišne autonomije – etički kodeksi, u čl. 112. st. 13. ZZDVO, ZID NN 94/13. /preslika čl. 112 ZZDVO, (pročišć. tekst NN. br. 123/03. ... br. 94/13 ...)??
- u dijelu V. Ocjena, US u t. 17. kako ZZDVO Odbor nije predviđao kao –instancijsko tijelo-, a jesu predviđio st. 13. čl. 112. (etički kodeksi ...).

No bitno, u t. 17. 1. drugi odlomak ne slijedi iz prvog odlomka. Riječ je o osnovnoj logičkoj pogrešci non sequitur, otuda i nezakonit.

Drugi odlomak je netočan/neistinit, nezakonit, i nadasve, nesхватljiv. Jer je čl. 112 st. 7. ZZDVO iz 2003. i dalje obvezujući i, izrijekom se navodi u samoj Odluci US: u III. t. 6., na str. 3., u odlom. 8., na str. 5. u odlom. 7., no osobito od samog US na str. 8. citirajući st. 7. čl. 112, a poglavito i u odlom. neposredno pred t. 17.1. Odluke (dakle čak pet puta)????

5.3.

Slijedom neupitnih utvrđenja u toč. 5.2.1. i 5.2.2. citiranu Odлуku... US, ne može, ne smije, nije microdavnja za Mišljenje Odbora... o plagijatu M. Šeparovića doktorskoga rada!

6.

U pogledu propisanih i utvrđenih pravila o nadomestnosti plagiranja, osim navedenih u mom podnesku Sudu iz studenoga 2016., navodim i slijedeće:

6.1.

Vijeće PFZ, povodom slučaja plagijata A. D., napisalo je načinopći zaključak (zapisnik Vijeća siječanj 2000.): "VPFZ izražava svoje očekivanje da će nastaviti što će ih PFS zaustaviti u tom slučaju poslužiti kao dragocjena osnova za afirmaciju, razvoj i primjenu standarda vrednovanja stručnih i znanstvenih radova na p. f. u temi te za sankcioniranje slučajeva u kojima će ti standardi biti povrijedeni od strane autora i stručnih povjerenstava" (višekratno sam citirao u mojoj knjizi CDZR-NNP, Zagreb, 2006.).

6.1.1.

Povjerenstvo u sastavu: prof. dr. sc. P. Novoselac, prof. dr. sc. S. Petković, doc. dr. sc. I. Gliha, imenovano od Dekana Pravnog fakulteta u Zagrebu, u svom nalazu mišljenju br. 01-269, siječanj 2000., br. 01/790, ožujak 2000. utvrdilo je pravila i plagijate u radovima prof. M. P.

Povjerenstvo u sastavu: prof. dr. sc. P. Novoselac, prof. dr. sc. S. Petković, doc. dr. sc. I. Gliha, imenovano od Dekana Pravnog fakulteta u Zagrebu, u svom nalazu mišljenju br. 01-274, ožujak 2000., utvrdilo je pravila i plagijate u radovima prof. J. M.

6.2.

6.2.1.

Kako napisati seminarски рад, Dujsin U., 1965-2000. ... treba se kritici prikazivanja tadih već iznesenih stavova kao vlastitih originalnih spoznaja; to je plagijat, datije književno djelo koje trspno diskreditira počinitelja kao stručnjaka i znanstvenika. Zato se u nekim razmjerima od magistranda i doktoranda traži pisana izjava ..."; Preslika uvodne stranice „Kako napisati ..."

6.2.2.

Upute za izradu studenskih pisanih radova, 2002. Utečac, A., suautorska i recenzentica je i prof. A. Korač Graovac u Predgovoru Uputa „Ove upute nastale su na poticaj Fakultetskog vijeća Pravnog fakulteta u Zagrebu, koje je u listopadu 2000. godine imenovalo povjerenstvo čiji je zadatuk bio ispitati mogućnost standardizacije pisanih studentskih radova i sastaviti odgovarajuće upute ..."; jedino je pravilo isto i nepromjenjivo kod svih (istaknuo V. M.); tekst mom tuček jesu naznačavati gdje prestaju stavovi autora i počinje iznošenje tadih stavova. Ako to ne bude doštame jesu naznačeno, autor se izlaže opasnosti da bude optužen za prisvajanje tadih autorskog rada. ... jer je plagijat. - prezvajajući proizvoda tadih znanstvenog i stručnog rada. ... Stoga je važno ... Sve ono što se prepisuje iz drugih izvora mora se na valjanim način označiti (navodnicima ili na drugi način) i precizno naznačiti odakle novi pojave ..."; "... u pisanju radova i studija koji udovoljavaju osnovnim standardima svoje discipline". Utečac, A., Upute... str. 18, 30; Upute su višekratno i višestruko citirane u Mišljenju Odbora ...

Preslika predgovora „Upute ...“ 2002.

6.3.

UNESCO – vodič za pripremu znanstvenih radova za objavljivanje, UNESCO Guide for the preparation of scientific papers for publication, Pariz, svibanj, 1983. u t. 5.3. „autori trebaju učiniti jasnim koji dijelovi rada predstavljaju njihov doprinos, a što predstavlja djelo drugih autora.“

6.4.

„Međunarodni standardi Povjerenstva za crnu i publikaciju“. „Međunarodni priručnik koji definira pravila naknadnih ispravaka već objavljenih znanstvenih radova npr. Čikaški priručnik, instrument korekcije objavljenoga teksta – Erratum“, itd. i dr.

7.

„Novi“ slučaj plagijata procesuiran na PFZ:

U mandatu dekanice prof. D. Hrabar, mentorece doktorskoga rada M. Šeparovića, slučaj N. M i utvrđenja Etičkog povjerenstva PFZ, predsjednica Etičkog povjerenstva prof. A. Korač Graovac od 3. II.2016.: "... povjerenstvo smatra da sporni tekst nije odijeljen kao citat u skladu s pravilima koja se odnose na korištenje drugih izvora prilikom pisanja znanstvenih radova (istaknuo V. M.).

Povjerenstvo se nije upustilo u utvrđivanje jesu li postojale veće upute ("pravila") pravne i etičke sifnosti, jer postoje opća pravila koja se odnose na korisnike drugih izvora, a istraživanje znači da je povjerenstvo Etički kodik S u Z (2007) koji svaki vidi proglašava povredom EK (čl. 19. st. 1.), te obvezuje u odredbi čl. 19. st. 2. one članove akademika, profesora koji sudjeluju u znanstveno-istraživačkom i umjetničkom radu, da ne mogu podeliti za zanimanje objavljenim znanstvenim radovima i umjetničkim djela autorstvo kojih im se pripisuju te zanimati, potpisati u potpisnicama i navodjenju informacija o poretku ideja i navedu kojima su se u tomu konstrijili." (istaknuto V. W.)

Obraćanje Odboru ... za mišljenje u vezi s tim za sjednicu Odbora ... III. 016. ... Savjetnik ... je bio ... da je Etičko povjerenstvo PFSZ provelo proceduru i došlo utvrđivanjem činjenice da nastavci tko se radi u plagijatu. ... Odbor jednoglasno zaključak kako su zapravo obrazloženo mišljenje Etičkog povjerenstva PFSZ koje Odbor prilivača i da se o istom obavijesti ... N. M. ... Isti dopis poslat će se i deklaracije RH u Zagrebu - na znanje.

8.

Prosudbe/opovrgavanja iskaza M. Šeparovića, kao svjedoka, u zapisku o međita od 30. svibnja 2018., sadržane su u ovom podnesku.

9.

Prof. dr. sc. I. Gliha je kao nastavnik na Pravnom fakultetu u Zagrebu i kao član Vijeća Pravnog fakulteta, trebao znati i, najvjerojatnije zna, činjenice navedene u prethodnim tačkama 6.1., 6.2.2., 7. (citiram iz t. 7. .... jer postoje opća pravila koja se odnose na korisnike drugih izvora u svrhu izbjegavanja plagijata ..."), a navlastito i stoga, što je, i sam, bio član Povjerenstva u utvrđivanju plagijata na PFZ (supra t. 6.1.1.).

10.

Mišljenje Vlade RH od 7. XII. 2017. o Izvješću o radu Odbora za etiku ... u 2016. (zadate bi i bilo mjerodavno (a o pojedinim dijelovima/navodima, mutatis mutandis), prosudbe/opovrgavanja sam napisao, prethodno, u t. 5.2.1. i 5.2.2.

Osim toga i činjenica da je Mišljenje ... Odbora ... o plagiranju rada M. Šeparovića od 23. studenoga 2017., a Mišljenje Vlade ... od 7. prosinca 2017.

Zagreb, 11. lipnja 2018.

Vjekoslav Milice

Kolumna “Imam pravo”, preuzeto s portala www.autograf.hr

Izborom Šeparovića u Ustavni sud Sabor “gazi” Odbor za etiku

AUTOR: Ivica Grčar / 03. 10. 2017.

Uoči izbora Miroslava Šeparovića za suca Ustavnog suda javnosti su nezakonito uskraćene informacije o raspravi o (ne)etičnosti Šeparovićeve disertacije na Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Skandalozno je, međutim, da Sabor za suca u Ustavnom sudu bira osobu o čijoj (ne)etičnosti nije završena rasprava na Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.

Parlamentarnim “prijetavanjima” treba li uvjetovati skrašnji izbor sudaca Ustavnog suda (Šeparovića, Arlovića i Selanca) osnivanjem saborskog povjerenstva zbog bankrota Agrokora gotovo potpuno je potisnuta i od javnosti skrivena rasprava u Odboru za etiku o (ne)etičnosti disertacije Miroslava Šeparovića.

Ukoliko bi ocjene Odbora za etiku o (ne)etičnost Šeparovićeve disertacije bile nepovoljne, Sabor iz moralnih razloga (više) ne bi smio birati Miroslava Šeparovića u Ustavni sud.

Vjerojatno se zbog toga sprečavaju informacija o raspravi na Odboru za etiku i užurbano predlaže održavanje izbora sudaca Ustavnog suda prije završetka rasprave “o etičnosti postupanja u izradi doktorske disertacije Miroslava Šeparovića”.

A Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju je na sjednici održanoj u četvrtak, 7. rujna 2017. godine, odlučio da ima osnova za donošenje mišljenja o (ne)etičnosti disertacije spomenutog Miroslava Šeparovića.

Premda su pravo i moral u tjesnoj vezi, etičko vrednovanje nije zasnovano na primjeni isključivo pravnih normi, nego se ocjene o etičkoj odgovornosti (primjerice, Šeparovićevog postupanja u izradi disertacije) zasnivaju i na primjeni moralnih načela i normi.

Mišljenje (odluka) Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju nije formalno zakonski obvezujuće. Etički, međutim, mišljenje Odbora za etiku obvezuje Sabor znatno više nego da se radi samo o zakonski formalnom konačnom mišljenju (odluci).

E, upravo to “pravnike” jako zbumuje.

Sabor samo imenuje Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju. Odbor za etiku nije “tijelo Sabora” kao ostali saborski odbori, nego ima poseban pravni položaj kao neovisno izvanparlamentarno tijelo.

U Odbor za etiku imenuje se 9 članova, "od kojih su šest iz redova istaknutih znanstvenika i sveučilišnih profesora, a tri su osobe primjereno ugleda u javnosti". Članove odbora predlažu Vijeće za znanost i Vijeće za visoko obrazovanje, HAZU, Rektorski zbor, znanstvene organizacije, sveučilišta, itd.

U pravnoj zavrzlami s "položajem i ovlastima" Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju izgubio se i dr. Ivica Vilibić, predsjednik Odbora.

Na dostavljeni obrazac zahtjeva za pristup informacijama umjesto tražene informacije ili rješenja o odbijanju ili odbacivanju zahtjeva dr. Vilibić je podnositelju zahtjeva dostavio preporučeno pisamce u kojemu se obavještava "da je Odbor donio zaključak da svoja pojedinačna mišljenja o etičkoj odgovornosti neće javno objavljivati, temeljem mišljenja Agencije za zaštitu osobnih podataka".

Kaj god!

Premda formalno nije tijelo javne vlasti Odbor za etiku je imenovao Sabor i zbog toga se na taj Odbor primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama (i ne može Odbor isključivati javnost).

Mišljenje Agencije za zaštitu osobnih podataka ne može se primjenjivati na podatke u ocjeni etičke odgovornosti Miroslava Šeparovića za "javno objavljenu" disertaciju dostupnu u NSK svim studentima i ostalim korisnicima.

I dodatno, mišljenje Agencije za zaštitu osobnih podataka se ne može primjenjivati na dužnosnike kao što je Miroslav Šeparović s obzirom na to da su dužnosnici prije imenovanja ili izbora dužni objaviti i svoje osobne podatke.

Premda "pisamce" dr. Vilibića nema formu propisanog rješenja o odbijanju prava pristupa traženim informacijama, takvim ga se mora prihvatiti i prema Zakonu o pristupu informacijama na njega uložiti žalbu povjerenici za informacije.

Zbog toga ću u žalbi i formalno zatražiti da doneše rješenje kojim će obvezati Odbor za etiku da novinaru dostavi zapisnik sa sjednice Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju održanoj u četvrtak, 7. rujna 2017. godine, i cjelokupnu dokumentaciju Odbora u predmetima donošenja mišljenja o etičnosti postupanja u izradi doktorske disertacije Miroslava Šeparovića i objavljenih znanstvenih i stručnih članaka Snježane Bagić, oboje sudaca Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Sve te komplikacije, onemogućavanje da novinar prati sjednicu Odbora za etiku u četvrtak 7. rujna 2017. godine, kao i "pisamce" dr. Vilibića u kojemu se obavještava da Odbor pojedinačna mišljenja "neće javno objavljivati" trebaju prije izbora Šeparovića spriječiti informacije o njegovoj eventualnoj etičkoj odgovornosti.

Ne dobijem li rješenje povjerenice za informiranje u roku 15 dana, pokrenut ću sudski spor.

Vjerojatno će sudska odluka doći prekasno da Sabor odgodи izbor u Ustavni sud "osobe o čijoj (ne)etičnosti nije završena rasprava na Odboru za etiku".

Ali će makar i takva "zakašnjela" sudska odluka još jednom ukazati na to da se javni nadzor rada raznih tijela javne vlasti ne smije ograničavati ni onemogućavati.

U međuvremenu sam neslužbeno doznao i da je GONG podnio niz predstavki u kojima se zahtijeva omogućavanje javnosti da prati rad javnih vlasti. ☺

Slučaj Šeparović: Nepristranost sutkinje Zoretić Rendulić?

AUTOR: Ivica Grčar / 12. 06. 2018.

Ako je bračni partner predmetnog suca (bio?) u poslovnim odnosima s privatnim tužiteljem, osnovano je sumnjati u pristranost suca (čl. 71, točka 7. Zakona o parničnom postupku).

Kao novinar pratim na Općinskom kaznenom суду u Zagrebu postupak protiv prof. Vjekoslava Miličića kao optuženog na temelju privatne tužbe dr. sc. Miroslava Šeparovića.

Vjekoslav Miličić je autor knjige u kojoj se, između ostalih, dovodi u sumnju (ne) etičnost u postupku izrade i disertacije Miroslava Šeparovića.

Miroslav Šeparović je privatnom tužbom optužio Vjekoslava Miličića zbog navodne klevete i uvrede (čl. 149, st. 1 i 2 Kaznenog zakona), sve zbog spomenute knjige.

Naglašavam privatnom tužbom, što znači da nije u pitanju tužba predsjednika Ustavnog suda, nego privatna tužba građanina i privatne osobe Miroslava Šeparovića.

Kao novinar koji prati sudski postupak odlučio sam provjeriti medijske informacije o zajedničkim poslovima Šeparovića i supruga predmetne sutkinje Vlade Rendulića.

Otišao sam u Područni ured Medveščak u Zagrebu i zatražio potvrdu da su sutkinja i njezin partner u braku, dokazujući "pravni interes" kopijom zapisnika s ročišta u spomenutom predmetu u kojemu je konstatirano da kao "javnost raspravi prisustvuje slobodni novinar i kolumnist Ivica Grčar".

A šalterska službenica mi je rekla da moram šefici, "jer to nije dovoljno dobar dokaz o pravnom interesu".

Shvativši svu proturječnost rečenoga zahvalio sam i uputio se u sobu 9 kod šefice Renate Severin, voditeljice Područnog odsjeka Medveščak u Zagrebu.

I tu sam shvatio koliko je u Republici Hrvatskoj sumnjičavih prema "slobodnom novinaru i kolumnistu" kada traži podatak o sutkinji Kaznenog suda u Zagrebu u postupku u kojemu je privatni tužitelj Miroslav Šeparović, ujedno i predsjednik Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Uvažena gospođa Severin je strpljivo s izrazom dosade na licu i nadmoćnim osmijehom nekoga tko se zabavlja objašnjavajući (neprijateljskom) novinaru da nakon "Uredbe GDPR" (Opća uredba EU 2016/679 koja se primjenjuje u Republici Hrvatskoj od 25. svibnja 2018. godine) ne može dobiti podatak iz javnog registra o bračnom stanju dvoje javnih dužnosnika, sutkinje i predsjednika Uprave Apis IT d.o.o.

Nisam odolio ne upitati, onako usput, gospođu koja se poziva na Uredbu GDPR da mi kaže što u toj Uredbi točno piše o zaštiti podataka u javnim registrima o javnim dužnosnicima?

Pitao sam još znači li to da se s tuženim u Miličićem trebam dogovoriti da on zatraži tu potvrdu kao ("nenovinarska") osoba s pravnim interesom?

Trgnuvši se, gospođa je odgovorila da bi negativno riješila i zahtjev tuženoga Miličića i zatražila da Sud izda nalog za izdavanje te potvrde!

Na to sam pitao znači li to da sutkinja čije izuzeće bi se predložilo traži sama za sebe potvrdu o svojem bračnom stanju radi svojeg izuzeća?

Gospođa je odgovorila da se nećemo raspravljati i s obzirom na to da sam slobodni novinar, neka se obratim sukladno "pravu pristupa informacijama, Službi za informiranje na tel. 610-1530".

Kaj god!

Naobraćao sam se već previše raznim zajebanticama i zajebantima iz raznih "službi za prava pristupa informacijama".

Elem, sutkinja Općinskog kaznenog suda u Zagrebu koja sudi kao sudac pojedinac u spomenutom kaznenom predmetu po privatnoj tužbi građanina Miroslava Šeparovića protiv Vjekoslava Miličića (koji nije sudac) zove se Jasna Zoretić Rendulić.

S obzirom na to da mi je kao "slobodnom novinaru" uskraćen podatak iz javnog registra Matične knjige vjenčanih o bračnom stanju sutkinje Zoretić Rendulić, dokaze o bračnom stanju je moguće naći i u imovinskim karticama.

U imovinskim karticama obavezno se moraju navesti i podaci o imovini "bračnog druga/životnog partnera, djeci, o zaposlenju i poslodavcu, iznosu plaće i drugih primitaka".

Uspoređivanjem podataka iz imovinskih kartica Jasne Zoretić Rendulić, sutkinje Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, i Vlade Rendulića, predsjednika Uprave APIS IT d.o.o. iz Zagreba, lako je doći i do informacije iz javnog registra koju je "slobodnom novinaru" neuspješno pokušala uskratiti Renata Severin, voditeljica Područnog odsjeka Medveščak u Zagrebu.

A evo i zašto zbog braka sutkinje Jasne Zoretić Rendulić i Vlade Rendulića treba kritički propitivati moguću pristranost ove sutkinje u predmetu Šeparovića protiv Miličića.

Vladu Rendulića je nakon podizanja haške optužnice 2003. godine pozvao Markačev odvjetnik Miroslav Šeparović da obavlja poslove koordinatora Markačeva braniteljsko-istražiteljskog tima.

Prema pisanju novinarke Slavice Lukić u Jutarnjem listu, u broju od 7. veljače 2017. godine, Vlado Rendulić je "pored plaće kao član Uprave tvrtke 'Pleter' od 12.000 kuna istodobno iz državnog proračuna, na temelju ugovora o djelu o uslugama Markačevom braniteljsko istraživačkom timu, ubirao još i mjesecni netto honorar od 30.000 kuna".

A odnos sutkinje Jasne Zoretić Rendulić prema privatnom tužitelju građaninu Miroslavu Šeparoviću zbog poslovnih odnosa s njezinim suprugom Vladom Rendulićem valja propitivati prema članku 71, točki 7. Zakona o parničnom postupku u postupku protiv Vjekoslava Miličića.

Prema tom članku je sutkinja Zoretić Rendulić, da je "smatrala da postoje druge okolnosti koje dovode u sumnju njezinu nepristranost u postupku Šeparović protiv

Miličića o tome trebala obavijestiti predsjednika suda, koji je potom trebao odlučiti o njezinom izuzeću".

Očito da sutkinja Zoretić Rendulić smatra da poslovni odnos njezina supruga Vlade Rendulića i privatnog tužitelja Miroslava Šeparovića "ne dovodi u sumnju njezinu (ne)pristranost u postupku Šeparović protiv Miličića".

Zanimljivo je da je i optuženi Vjekoslav Miličić imao pravo predlaganja izuzeća sutkinje Zoretić Rendulić, što je posredstvom odvjetnika i predložio čak dva puta i u oba prijedloga bio odbijen, ali ni jednom sumnja u nepristranost sutkinje Zoretić Rendulić nije bila obrazložena poslovnim vezama privatnog tužitelja Šeparovića i Vlade Rendulića, supruga sutkinje.

Recimo još i da je predsjednik Općinskog kaznenog suda u Zagrebu Vinko Mioč dosad morao imati saznanja (barem iz medija) o poslovima Šeparovića i Vlade Rendulića, supruga predmetne sutkinje u postupku privatnog tužitelja Šeparovića protiv Vjekoslava Miličića.

Sljedeća rasprava u sudskoj trakovici privatnog tužitelja Šeparovića protiv Miličića zakazana je za 18. lipnja 2018. u 9 sati.

Prema mojoj novinarskom mišljenju mora se javnost informirati o sumnji u nepristranost sutkinje Zoretić Rendulić u postupku Šeparović protiv Miličića. ☺

Pravnim terorom protiv etičnosti u navođenju izvora ideja

AUTOR: Ivica Grčar / 19. 06. 2018.

Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju umjesto dostavljanja dokumenta zatraženih na osnovu zaprimljene prijave sa Sveučilišta u Zadru zbog "nekorektnog navođenja izvora korištenih u znanstvenom radu" stigla je obavijest odvjetničkog društva Mihočević-Bajs iz Zagreba da Odbor za etiku "nema ovlasti" razmatrati pojedinačne slučajeve o (ne)etičnosti u "navođenju ideja korištenih u znanstvenim radovima".

Prema stavku 5 članka 112 Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN123/03), međutim, "mišljenja i stajališta o etičkoj prihvatljivosti ili neprihvatljivosti u razmatranim slučajevima Odbor donosi u obliku preporuka, prijedloga ili primjedbi, većinom glasova".

A to znači da je Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju zakonski ovlašten "razmatrati etičke prihvatljivosti ili neprihvatljivosti" u pojedinim slučajevima.

Odvetničko društvo Mihočević-Bajs, u javnosti zapamćeno po neuspješnom sudskom zastupanju radi dokazivanja "autorskih prava" aktera u osobnom porno

uratku, u obrazloženju odbijanja dostavljanja dokumentacije sa Sveučilišta u Zadru pozvalo se na Odluku Ustavnog suda U-II-6251/2016 o ukidanju čl. 7, st. 4 Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju (Narodne novine 46/2017).

Međutim, spomenutom ili bilo kojom drugom odlukom Ustavnog suda do danas nije ukinut st. 5, čl. 112 Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju.

No i Ustavni sud se odlukom o ukidanju čl. 7, st. 4 Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju zaletio na "sklisko" područje do danas u potpunosti nerazriješenih odnosa morala i prava.

Nasuprot pravu kojemu je težište urediti postojeće odnose, moralu i etici je primjerno kritičko propitivanje i donošenje vrijednosnih ocjena postojećih odnosa. Za etičara nije težište u opisu i analizi već postojećih odnosa i pravnih normi, nego i u pronalaženju novih moralnih vrijednosti.

Moral se samo dijelom poklapa s pravom, a dijelom ostaje izvan njega, kao što i pravo ima normi koje su izvan morala ili su čak i nemoralne, pri čemu se taj međusobni odnos morala i prava učestalo mijenja.

Pravo je uvijek ispod ili iza morala; u puno slučajeva propisuje ono što moral već odavno osuđuje. Uzrok tome je što je pravo "alat" u rukama vlasti, odnosno moral je na višoj razini apstrakcije, udaljeniji od vlasti nego pravo.

Zbog toga je dvojbena odluka Ustavnog suda o ukidanju čl. 7, st. 4 Etičkog kodeksa Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju usmjerena da spriječi etički kritički stav prema postojećoj sve izraženijoj nemoralnoj praksi nekorektnog navođenja izvora informacija i ideja koje su korištene u znanstvenim radovima.

Zbunjuje, međutim, činjenica da Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, suprotno akademskoj autonomiji, potpuno bezrazložno imenuje Sabor, a ne neovisna i autonomna akademska zajednica.

Člankom 112 spomenutog Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju iz 2003. godine propisano je da "Hrvatski sabor, na prijedlog Vlade, imenuje Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju koji ima 9 članova, od kojih su šest iz redova istaknutih znanstvenika i sveučilišnih profesora, a tri su osobe primjerenog ugleda u javnosti" (ni jedna osoba iz struktura državnih vlasti ili političkih stranaka).

A onda je naknadno negdje "dopisano" i da "članove Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju predlaže Vijeće za znanost i Vijeće za visoko obrazovanje, HAZU, Rektorski zbor, znanstvene organizacije, sveučilišta, itd.".

Tako je naknadno negdje "dopisano" i da "članove Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju predlaže Vijeće za znanost i Vijeće za visoko obrazovanje, HAZU, Rektorski zbor, znanstvene organizacije, sveučilišta, itd.".

Jedna od "najznačajnija izmjena" objavljena je u NN 45/09 donošenjem "dodatnog ili dopunskog" Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju. Člankom 15 tog dopunskog Zakona propisana je mogućnost osnivanja Agencije za znanost i visoko obrazovanje, specijalizirane ustanove koju uredbom osniva Vlada Republike Hrvatske.

A onda je odlučeno da administrativne poslove za Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju umjesto osoblja iz Sabora obavlja osoblje iz te Agencija za znanost i visoko obrazovanje.

Neizravno je time Odbor za etiku "spušten" s razine nestranačkog i neovisnog izvanparlamentarnog odbora praktično na razinu jednog od tijela čiji rad uredbama nadzire i određuje izvršna vlast, odnosno Agencija za znanost i visoko obrazovanje osnovana uredbom Vlada Republike Hrvatske (neformalna, ali stvarna degradacija).

Je li bila namjera zakonodavca da zakonski propiše imenovanje izvanparlamentarnog i "nadsveučilišnog tijela" za etičko (!?) ocjenjivanje autonomne akademske čestitosti i poštenja?

Sabor se, međutim, pokušava distancirati od Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, premda ga je imenovao.

Tako pišu Vesna Stanković Benak, službenica za informiranje Hrvatskog sabora, a kasnije slično i Davor Orlović, tajnik Hrvatskog sabora (Klasa: 008-02/17-03/75 Urbroj: 6544-9-17-04): "Činjenice da Vlada RH raspisuje javni poziv za imenovanje članova Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, a Hrvatski sabor donosi odluke o imenovanju i razrješenju članova toga 'tijela', nipošto ne znači da Vlada i Sabor korisnicima informacija Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju mogu ili trebaju omogućiti pristup informacijama toga 'tijela'. To može i treba omogućiti samo vlasnik informacije, to tijelo, dakle, Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju".

Uzalud se Sabor ogradije, jer Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju dotad nije imao imenovanog službenika za informiranje.

A ako Vlada i Hrvatski sabor "ne mogu korisnicima informacija Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju omogućiti pristup informacijama", onda to znači da zapravo ni nisu nadležni za to "tijelo", kao i da je propisivanje osnivanja tog "tijela" potpuni promašaj.

Jednostavno, etičkim ocjenjivanjem akademske čestitosti ne mogu se baviti "tijela" vlasti niti sudstva, nego neovisni etičari iz autonomne akademske zajednice.

Pritom je legitimno pitanje treba li pored etičkih povjerenstava na fakultetima i sveučilištima još i neki "krovni ili nacionalni" Odbor za etiku, pa ako treba, osnivati ga i imenovati mogu iz akademske zajednice, sveučilišta i znanstvenih institucija, a ne iz Vlade i Hrvatskog sabora.

A fiškalske ustavnosudske smicalice sa "nadležnostima i ovlastima" su nespojive s etičkim i moralnim ocjenama znanstvenih vrijednosti i akademske čestitosti.

Za teror prava nad akademskom etikom i moralom ostaju samo sudske postupci za utvrđivanje krađa tuđeg autorskog rada na za to nadležnim trgovačkim sudovima. ☺

IZVJEŠTAJ S MJESTA DOGAĐAJA NA KOJEMU NOVINAR NIJE BIO

Novinarski dom nije imovina Hrvatskog novinarskog društva!

AUTOR: Ivica Grčar / 26. 06. 2018.

U Jutarnjem listu je 21. lipnja 2018. godine objavljen članak novinarke Ivanke Toma pod naslovom "Profesor Miličić opet osuđen jer je o šefu Ustavnog suda pisao kao o plagijatoru".

Netočan je naslov tog članka, jer je u sudskom postupku utvrđeno da profesor Vjekoslav Miličić nije pisao u svojoj knjizi o "šefu Ustavnog suda kao o plagijatoru".

Proturječno naslovu u istom tekstu novinarka Ivanka Toma i sama piše svoju verziju o tome da profesor Vjekoslav Miličić nije "o šefu Ustavnog suda pisao kao o plagijatoru"!?

Najneprofesionalnije, međutim, u tom članku je da novinarka Toma piše: "Sutkinja Jasna Zoretić Rendulić tijekom izricanja presude navela je ...".

Činjenica je da novinarka Ivanka Toma uopće nije bila nazočna izricanju presude, a "navođenjem" te izjave sutkinje kod čitatelja se svjesno i namjerno htjelo stvoriti lažni dojam da novinarka izvještava s mjesta događaja.

Sutkinja Zoretić Rendulić, međutim, zaista je otprilike izjavila to što je novinarka Toma u članku navela.

Ali to je sutkinja izrekla, onako usput i neslužbeno, "mimo zapisnika", pa se, s obzirom na to da to novinarka Toma nije mogla čuti prilikom izricanja presude, postavlja pitanje tko je od pet nazočnih osoba u sudnici to nenazočnoj novinarki Tomi rekao i s kojim motivom?

A onda slijedom svega pitanje je i zašto je novinarka Toma nekritički prenijela tu izjavu sutkinje Zoretić Rendulić?

Sudeći prema komentarima čitatelja objavljenim ispod ovog članka novinarke Toma na portalu Jutarnjeg, ni čitatelji nisu nasjeli (9 komentara 14 sati nakon objavlivanja članka).

I čitateljima je jasno, što se vidi po njihovim komentarima, da novinarka "izvještava" iz sudnice u kojoj nije ni bio o sudskom procesu čija svrha je zaustavljanje etičkog ocjenjivanja akademskog poštenja u navođenju izvora korištenih u dvojbenoj disertaciji sudskog dužnosnika, a ne u utvrđivanju navodne klevete i uvrede sudskog dužnosnika.

Nažalost, takvo "izvještavanje" bez odlaska na mjesto događaja, nekritičko prenošenjem tuđih dojmova bez navođenja izvora, kojemu ni čitatelji ne vjeruju, prevladava u radu zaposlenih novinara koji su se ugovorima o radu lišili autorskih prava iskorištavanja "svojih" novinarskih priloga i prenijeli ih na "svoje" poslodavce.

Medijski poslodavci u utrci za sve (manjom) zaradom tjeraju novinare na što više površnih uradaka (prema Zakonu o autorskom i srodnim pravima definiranim kao "obične dnevne informacije").

Zaposlenim novinarima poslodavci više ne osiguravaju uvjete ni troškove za odlaske na mesta događaja, radno vrijeme za analize i istraživanja, pa ni obrazovanja uz rad, potpore pravnog, finansijskog i ostalog konzaltinga u obradi zahtjevnijih tema, itd.

Usپoredno poslodavci stalno postavljaju zahtjeve (naloge) da novinari "pišu pametno", kako je to Marijan Hanžeković zahtijevao od kolege Borisa Dežulovića. A u opisanom članku novinarki Toma je bilo "pametno" nekritički prenijeti pristranu izjavu sutkinje Zoretić Rendulić u kojoj se povlađuje predsjedniku Ustavnog suda Republike Hrvatske (pogledati članak "Slučaj Šeparović: Nepristranost sutkinje Zoretić Rendulić?", objavljen na ovom portalu 12. lipnja 2018. godine).

Prema hrvatskom Zakonu o radu zaposlenici (uključivo i novinari) moraju raditi po nalogu, u vrijeme i na mjestu koje im određuju poslodavci, kao i na sredstvima poslodavca, (pa tu nema ništa od novinarske neovisnosti i slobode).

A novinari koji su doslovno utekli iz "radnog odnosa" da bi se mogli baviti neovisnim i slobodnim novinarstvom uglavnom rade u prekarijatu. Neovisni novinari bez ugovora o radu zaziru od najčešće beskorisnih i iscrpljujućih sastanaka u Hrvatskom novinarskom društву.

Kažu ti samostalci da im se ne gubi uzalud vrijeme na "sterilne" novinarske skupove na kojima se uopće ne razgovara o odnosima unutar profesionalnog udruženja između novinarskih "uhljeba" koji šutke rade po nalogu poslodavca i kolega koji su zbog novinarske neovisnosti i slobode otkazali radni odnos da bi mogli djelovati neovisno i samostalno, bez političkog ili sponzorskog "pokroviteljstva".

I zaista, što je to u otprilike zadnjih deset ili petnaestak godina proizašlo iz Hrvatskog novinarskog društva kao poboljšanje u neovisnom i slobodnom novinarstvu?

A i kod novinara u radnom odnosu se već više od 30 godina Sindikat novinara Hrvatske uzalud bori za potpisivanje nacionalnih kolektivnih ugovora. Nije li napokon vrijeme da se prekine sa tom uzaludnjom?

Smatram da se upravo novinari sami moraju suočiti s činjenicom da im je u radnom odnosu u pravilu onemogućeno neovisno i slobodno profesionalno novinarstvo (uz možda nekoliko izuzetaka).

A stvaranje uvjeta za neovisno i slobodno novinarstvo mora biti trajna tema Hrvatskog novinarskog društva, pa makar "je teško ići protiv vlastitog poslodavca", kako je to svojedobno izjavio Zdenko Duka, bivši predsjednik HND-a.

Predlažem da svi kojima je "teško ići protiv vlastitog poslodavca" sami istupe iz Skupštine, Središnjeg i Izvršnog odbora Hrvatskog novinarskog društva.

Predlažem Sindikatu novinara da odbaci potpisivanje nacionalnih kolektivnih ugovora kao besmislicu s obzirom na više od 30-tak godina uzaludnog nastojanja i osmisli druge načine borbe za novinarske pravice, a protiv besplodnog i kompromitiranog tzv. "socijalnog partnerstva" s vladom i udruženjima poslodavca.

U internetskoj prepisci članova Ogranka slobodnih novinara uoči predstojeće Izvanredne skupštine Hrvatskog novinarskog društva, sazvane za 29. lipnja ove godine, bilo je dosta govora i o "potrebi spašavanja imovine Hrvatskog novinarskog društva".

U članku 71. Statuta doslovce piše: "U slučaju prestanka rada (postojanja) Hrvatskog novinarskog društva, imovina HND-a prenosi se na pravnog sljednika, a ako ga nema, na Sindikat novinara Hrvatske, Zagreb, Ul. Ivana Perkovca 2".

No, da ne bi bilo zabune, a mislim da je ima, u prethodnom članku istog Statuta jasno piše: "Novinarski dom, izgrađen kao Zaklada hrvatskih novinara, materijalna je osnova za socijalnu i profesionalnu zaštitu novinara i ne može se otuđivati".

Upozoravao sam još 90-ih godina na činjenicu da Hrvatsko novinarsko društvo nema nikakve (ni novčane) imovine izuzev nedostatnih prihoda od članarine, kao i da Novinarski dom nije imovina HND-a.

Tada 90-ih su mi kolegice i kolege govorili da je "našem novinarskom društvu" prihod od Novinarskog doma privremeno nužan za financiranje aktivnosti da bi se očuvala samostalnost i odoljelo pritiscima HDZ-a da preuzme kontrolu u Hrvatskom novinarskom društvu.

Pa dobro, ali dosad je trebalo osmisliti i implementirati projekte za osiguravanje novca potrebnog za financiranje aktivnosti neovisnog novinarskog udruženja i Sindikata novinara, a prihode od Novinarskog doma vratiti prvoj namjeni "za socijalnu i profesionalnu zaštitu novinara".

To znači da su najam prostora u Novinarskom domu trebali početi plaćati i Hrvatsko novinarsko društvo i Sindikat novinara Hrvatske.

Ako me sjećanje ne vara, jedini projekt osiguravanja novih izvora prihoda u novinarstvu u Hrvatskoj u zadnjih 30 godina bio početak naplaćivanja naknada za novinarska autorska djela u sustavu kolektivne zaštite (i novinarskih) autorskih prava, pri čemu je razvijanje i tog jedinog projekta medijskim zaposlenicima uspjelo zaustaviti.

Na predstojećoj Izvanrednoj skupštini Hrvatskog novinarskog društva trebalo bi izabrati nove članove vodstva sposobne predlagati i implementirati projekte za osiguravanje novca za financiranje rada Hrvatskog novinarskog društva, sposobljene da se izbore za osiguravanje minimalnih uvjeta za neovisno novinarstvo, sposobne suprotstaviti se zahtjevima i željama političkih i sponzorskih "pokrovitelja" i vratiti zakladu Novinarski dom njezinoj namjeni.

Još uvijek sam formalno upisan u Registar poreznih obveznika kao "osoba koja se profesionalno bavi novinarstvom kao slobodnim zanimanjem", zapravo registrirani freelancer ili slobodni novinar.

Kažem "još uvijek" jer sam kao slobodni novinar bio upisan (registriran) još prije 38 godina prema tada u Hrvatskoj važećem propisu o "registraciji" slobodnih novinara (Narodne novine broj 1/75).

Tek kasnije, nakon stupanja na snagu Zakona o porezu na dohodak, su me hrvatske vlasti, ništa ne pitajući, "po službenoj dužnosti preupisale" u Registar poreznih obveznika (ili RPO, o kojem u Sindikatu novinara toliko puno govore, a da većina uopće ne zna niti razumije što je to RPO).

Ostvario sam i rezultate djelujući kao predsjednik Zbora slobodnih novinara kada je taj Zbor imao više od 600 članova, kao predsjednik Fonda solidarnosti, kao suosnivač i prvi predsjednik Društva za zaštitu novinarskih autorskih prava i mislim da mogu predlagati što i kako treba raditi Hrvatsko novinarsko društvo.

Vjerojatno sam najstariji freelancer u Hrvatskoj "još uvijek upisan u Registar poreznih obveznika" i mislim da trebam upozoravati na neprofesionalnost novinara, na sudačku pristranost i pokušaje zaustavljanja kritičkog ocjenjivanja akademskog poštenja u navođenju objavljenih radova, pa i najviših sudskih dužnosnika. ☺